

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ON}
ΑΡΙΘ. 628

3
52
ZEL.

Αθηναϊκά περίεργα

Μιά Εύρώπη... φαγώσιμη

Είς την βιτρίναν ενός πολυτελεστάτου ζαχαροπλαστείου της Λεωφόρου Πανεπιστημίου συγκεντρωμένα πλήθη απεθαύμαζαν μίαν τούρταν!...

Μίαν τούρταν όχι κοινήν βέβαια. Ασφαλώς ή τούρτα από τὰ συνήθη υλικά των γλυκισμάτων ήταν κατασκευασμένη, αλλά σχέδιο τούρτας δεν είχε.

Ήτανε ένα μεγάλο τετράγωνο επίπεδο κομμάτι, που παρίστανε τον χάρτη της Κεντρικής Ευρώπης, δηλαδή τον χάρτη των σημερινών πολυμικτών επιχειρήσεων.

— — —

Ανακατεύθηκα μέσα στο πλήθος και απεθαύμαζα κι' εγώ, ενώ συγχρόνως άκουα τις γύρω μου συζητήσεις.

— Νά ή Βαρσοβία, ρέι... Άπό τσκολάτα είναι!...

— Τρώγεται!...

— Γι' αυτό και την φάγανε!

— Σπουδαίος χάρτης.

Παρακεί ένα παιδάκι παρεπνεύστο στη μαμά του.

— Νά! Τέτοιο χάρτη πάρε μου, μαμά, να δής πως μαθαίνω γεωγραφία!...

Η Γερμανία μαμά μου είναι από πραλινέ κι' ή Πολωνία από κρέμα σαντιγύ!...

— Νά ο Ρήνος!...

— Άπό ροδόλι! Ψυχή μου!...

Η γραμμή Μαζινώ παριστάνετο με μικρά φιλοκομμένα μύγδαλα και ή γραμμή Ζίγκφρηντ με καβουρδισμένα φουτίκια. Χορδές από ζάχαρι παρίσταναν τις σιδηροδρομικές γραμμές και λεπτές ίνες από σοκολάτα, έχωριζαν εις σύνορα τὰ κράτη.

Καταμαγευμένοι ήταν ο κόσμος.

— Άν είναι έτσι ή Ευρώπη, καταλαβαίνω γιατί γίνονται οι πόλεμοι. Νουγκατίνα είναι ή Γαλλία, πάστα φουτίκι ή Διθουανία και οι πρωτεύουσες των Κρατών, ήταν μικρά Φρουγάκια.

Κερασάκι-γκλασέ το Παρίσι, ένα κομματάκι κίτρο το Βερολίνο, ή Πράγα μισό βαρύκοκο και ή Βιέννη ένα μικρό άχλαδάκι βουτηγμένο στη ζάχαρι.

Αυτά μάγκες προφανώς πεινασμένοι, εκμαύρωναν αυτόν τον χάρτη της Ευρώπης και φιλοσοφούσαν:

— Νά πάω στρατιώτης εκατό φορές, Θανάση.

— Κι' εγώ!

— Νά μου πούνε λέει: 'Ορίστε, κύριε, το Λόβφ, δείστε ή Γδύνια, δείστε το Δάντσιγ. Μπορείς να τὰ καταλάβεις εἰς εἴς φόδου;

— Γιατί όχι;

— Το Λόβφ είναι κωδωνάκι, ή Γδύνια νεράτζι γκλασέ και το Δάντσιγ από κοέμα καραμελλέ!...

— Ψυχή μου! Νά μήης πάνοπλος στον πόλεμο.

— Πάνοπλος; Τί χρειάζεται;

— Πάνοπλος με ένα κουταλάκι και σέ μισή ώρα να φάς ολόκληρη την Ευρώπη!...

— Άπό κάτω τί έχει;

— Μιά φορά δεν έχει γώμα.

— Χώμα έχει, εγώ σου λέω.

— Τί λές ρέ; Δεν βλέπεις; Άπό κάτω είναι παντεσπάνι με κρέμμα σαντιγύ.

— Αυτό λέω κι' εγώ.

— Εσύ λές πως είναι γώμα!

— Χώμα είπες. Είναι με κρέμα... σάν τή γή!...

— Ά. νά χαθής, κρύε!...

— — —

Και οι συζητήσεις εξακολουθούσαν γύρω απ' το όρεκτικώτατο θέαμα της φαγώσιμης Ευρώπης.

Ο Βιστούλας, ο περίφημος ποταμός της Πολωνίας, έτρεχε... σιρόπι!... Που και που τούρται γέφυρες αμειώνοντο με σοκολάτα και τὰ θουνά, από μικρές τούφφες.

Οραίος χάρτης!...

Τέρεπει ένα και διδάσκειν, λέγει μια άρχαία ελληνική δασκαλιστική φιλοσοφική συμβουλή!

Τὰ πλήθη σάν συνωθούντο έμπρός εις την βιτρίνα, έτέρποντο και έδιδάσκοντο.

Κανείς από αυτούς που ήσαν εκεί, δεν θά είχε την υπομονή να παρακολουθήσει ή ένα χάρτη, τον πόλεμο της Κεντρικής Ευρώπης.

Εκεί όμως, έμπρός εις την βιτρίνα του κεντρικού ζαχαροπλαστείου, οι γαζοί έδιδάσκοντο.

— — —

Προτείνω λοιπόν, να γενικευθ ή μέτρον αυτό. Κι' αλήθεια, θά ήτο εύχης έργον όλα τὰ δυσάρεστα πράγματα να μās τὰ παρουσίαζαν με φόρμαν και μορφήν ζαχαροπλαστικήν.

Η ζωή μας θά ήταν πολύ πιο γλυκειά και θά κυλούσε σάν μέλι ή σάν ζάχαρι αναλυτή!... Και θά ήταν σοβαρό το κέρδος! ΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΝ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΡΑΚΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τζορκι

ΗΜΕΡΟΜ. 16. 8. 85

ΑΡΙΘ. 35282

Μιά εικόνα

Ο κάτοικος αυτός της Κούβας, ο Άβελίνο Περές, γεννήθηκε με τὰ πιο παράξενα μάτια του κόσμου: οι βολβοί των ματιών του είναι... έξω από τις κόγχες!

Ένα στίχο

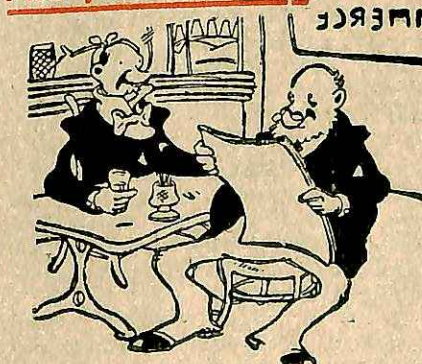
ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ!...

Άν τύχη και μου δείξης πως θές να με πεθάνης, τὰ δόντια σου μου τρίζεις λιγάκι σοδαρά, προτού να με ξεκάνης σε άνισον άγώνα με άσφυξιγόνα— στο λέω καθαρά!...

Μ' αυτά δεν με τρομάξεις, διότι λογαριάζεις χωρίς τον ξενοδόχο, μά δεν θά πω μιλιά, κι' αν σ' είχα για Θεό μου, τὸ καταφύγιό μου να έέρης πως θά τόχω... σε άλλην άγκαλιά!

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Μιά γελοιογραφία

ΣΤΡΑΤΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΚΑΦΕΝΕΙΟΥ

— Δεν μπορώ να καταλάβω τί διάβολο κάνουνε στο Δυτικό μέτωπο; Κοιμήθηκαν ή παίζουν τάβλι;

— Χαράμι τρώνε τὸ φαί τους... Νά, μουνά, εγώ, θά τους εβάζα δέκα μέρες κράτησι τους τεμπέληδες...

Νέα από παντού

ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕ

“Όσοι διαδίδουν τα έργα του περίφημου συγγραφέως αστυνομικού μυθιστοριογράφου Φίλιππ Όππενχάιμ, μένουν κατάπληκτοι για την δαιμονία εφευρετικότητά του. Και όμως ο κ. Όππενχάιμ την έπαθε πρό τινος, σαν άτζαμής. Κάποιος τόν γέλασε και τού υπέδειξε χίλιες λίρες!

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΑΠΟΓΟΝΟΥΣ ΜΑΣ

Οι Άμερικανοί βιομήχανοι καλυντικών απέφασαν, όταν τελειώση ή έκθεσις τού 1939, να συγκεντρώσουν τα είδη των και να τα τοποθετήσουν σε μία πυραμίδα ύψους 20 μέτρων, πού θα ανεγείρουν στα βουνά της Άριζόνας, και να τα σφραγίσουν με την έντολη να μην ανοιχθούν προ τού 2939, ήτοι μετά χίλια χρόνια! Για να μπόρέσουν — λένε — οι απόγονοί μας να έχουν σαφή ιδέα των καλλυντικών πού μετεχειρίζοντο οι γυναίκες στην εποχή μας!

ΑΠΟΤΕΛΕΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Ο αθλητισμός επιφέρει και αύξηση τού ύψους τών ανθρώπων! Στην Ιαπωνία, εξηκριδύθη έπειτα από λεπτομερείς παρατηρήσεις ότι ο μέσος όρος τού ύψους τών ανθρώπων ηύξησε κατά 4 εκατοστόμετρα από τού 1907. Τό Πανεπιστήμιο τού Χάρβαρντ παρετήρησε στους φοιτητάς του αύξησιν 3 εκατοστόμέτρων, και αύξησιν βάρους 3 κιλών! Στην Γερμανία, ο Δρ Φίσερ έκαμε τις ίδιες παρατηρήσεις.

ΑΥΞΑΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΔΙΑ

Ίδου όμως και ένα δυσάρεστο αποτέλεσμα τού αθλητισμού. Ένας Άγγλος υποδηματοποιός λισχυρίζεται ότι τα πόδια τών γυναικών μεγαλώνουν διαρκώς εξ αιτίας τού αθλητισμού, και ότι σύντομα θα φθάσουν τα ανδρικά πόδια.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΛΙΜΑ

Οι φυλακισμένοι στις Ήν. Πολιτείας θα φορούν εις τó μέλλον μόνον κάλτσες από βάμβακα. Οι μάλλινες κάλτσες θα αποκλεισθούν τελείως.

Κι' αυτό, γιατί έσχάτως ένας κατάδικος, ο Ράλφ Έθανς, κατόρθωσε να αποδράση, αφού λιμάρισε τά κάγκελλα της φυλάκης μέ... μάλλινο νήμα πού έπρομηθεύθη από τις κάλτσες του! Τά μόρια τού σιδήρου πού απεσπάρθησαν στην άρχή μέ τó λιμάρισμα, προσκολληθήσαν στο μάλλινο νήμα και ηύξησαν έτσι την αποτελεσματικότητά του!

Είκοσι αστέρων

Μπορείτε να αναγνωρίσετε ποιά στάρ κρύβεται κάτω από την αντιαφωξιογόνο αυτή μάσκα; Είναι η γλή, ξανθή, με ύφος πού αγγλοφέρνει. Πρωταγωνίστησε στο «Άλλό, Βερολίνο; Έδω, Παρίσι!», στο «Μίλησέ μου γι' αγάπη» στα «Μαργαριτάρια τού Στέμματος». Δεν την ήρατε ακόμη; Είναι η χαριτωμένη Γαλλίς ΙΝΕΣΟ ΝΙΝΒΑΙΖ

Μιά καινούρια στάρ, η Γαλόρια Ντίκσον, πού έπειτα από δύο έτών προσπάθειες, κατόρθωσε να προσληφθή από μία κινηματογραφική εταιρία την Ουόονερ Μπρόντερς. Μά δεν την είχαν δή ποτέ ως τώρα στην πλάξ;

Νέα απ' το σινεμά

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ο Άγγλος στάρ Τζών Λούτερ, σύζυγος της Μισελίν Σεϊρέλ, μόλις τέλειωσε βιαστικά στο Χόλλυγουντ τó γύρισμα της ταινίας «Τά διαμάντια είναι επικίνδυνα», έσπευσε να τηλεγραφήση στο υπουργείον Στρατιωτικών ότι τίθεται στην διάθεση της πατρίδος του. Κατά τόν παγκόσμιο πόλεμο υπηρέτησε ως αξιωματικός στην Σιλεσία.

—Ο Άλμπερ Πρεζάν υπηρετεί ως λοχαγός στην γραμμή Μαζινώ.

—Ο Σάρλ Μπουαγιέ στο Άζέν.

—Η Άρλετ Μαροσάλ, η περίφημη βασίλισσα Άλεξάνδρα της «Έγκαρδίου Συνεννοήσεως», ενεγράφη στον Έρυθρό Σταυρό και υπηρετεί στον σταθμό Μονπαρνάς.

—Η Φρανσουάζ Ροζέ, της οποίας ο γιός υπηρετεί στο μέτωπο, ενεγράφη ή ίδια στην Άντιαεροπορική Άμυνα και έπειδή είναι θαυμασία σωφερίνα, υπηρετεί ως σωφέρ σ' ένα καμión τών πρώτων βοηθειών!

ΤΑΓΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΣΤΩΝ

Τό γαλλικό έπιτελείο δεν άμέλησε και για την κινηματογράφηση τού πολέμου. Έτσι, έδημιούργησε Τάγμα Κινηματογράφου, πού θα έχη ως έργο την αποθανάτηση τών σπουδαιότερων φάσεων τού αγώνος για τις έπερχόμενες γενεές.

Στό Τάγμα αυτό άπεσπάρθησαν οί Ζάν Ρενουάρ, Άνρϋ Σωμέτ και Ζάν Ντλωνάι, και οί τρεις γνωστοί σκηνοθέται, καθώς και ο Ροζέ Λεφέβρ.

Διοικητής είναι ο Πιέρ Φρεσναί, ο οποίος έχει βαθμόν ταγματάρχου. Στό Τάγμα αυτό, όλες οί υπηρεσίες, μεταφοράς, έπιμελητείας κ. ά. γίνονται από άστέραι!

Σ' αυτό υπηρετεί ο Ρομπέρ Βικράν ως σωφέρ. Ο Μπερνάρ Λανγκελός, ο Μάρκ Άλλεγκρέ ως γραφεύς τού λόχου, όπου επίσης υπηρετεί και ο Κλώντ Ντωφέν. Μέ τόν βαθμόν τού λοχίου υπηρετεί κι' ο άμίμητος Φερναντέλ.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΦΙΛΗΜΑΤΩΝ

Στό Χόλλυγουντ έφευρέθη μία μηχανή φιλημάτων, πού έλέγχει την άντοχή τών ρούζ. Χάρης στην μηχανή αυτή, μπορεί κανείς να έξακριβώση πύ ρούζ άντέχει στα φιλήματα, και ίδίως όταν ή «μπογιατισμένη» γυναίκα πιη οινόπνευματώδη ή άλλα ποτά, τά οποία, ως γνωστόν, διαλύουν συχνά τά ρούζ τών χειλέων και τούς δίνουν κάτι παράξενα ή άτονα χρώματα.

Φύλλο Ξερό

ΕΙΝΑΙ ένα φύλλο ξερό. Ο άνεμος τó χτυπάει όπου τó θρεί. Και τó σέρνει όπου θέλει. Ένα φύλλο ξερό πού παίζει μαζί του μία ζωή δόκληρη. Μία ζωή πού έκανε γκρίζες τις τρίχες τών μαλλιών κι' έσκαψε βαθειά τά μάγουλα.

Σήμερα τó πρωί τά ξανακούτταξε, καθώς χτενίζοταν μπροστά στον καθρέφτη, τά γκρίζα μαλλιά και τις ρυτίδες του ο Ρόδης. Πόσα πολλά και πόσο βαθιές... «Ρόδη, είσαι ένας γέρος πιά. Είσαι ένα κορμί άχρηστο. Πού δεν έχει καμιά δουλειά σε τούτο τόν κόσμο. Είσαι ένα μηχανήμα ξεκουρντισμένο, πού τó έλαττήριό του, όμως, δεν έχει σταματήσει ολότελα. Πηγαίνεις κάθε πρωί στο γραφείο σου. Βυθίζεσαι σ' ένα σωρό από χαρτιά. Ζεις έτσι κάμποσες ώρες, με την ψευδαίσθηση ότι κάνεις κάτι τó σπουδαίο κι' έσύ. Άπό κεί, άμα χτυπήσει μεσημέρι, φεύγεις — μηχανήμα πάντοτε — για τó έστιατόριο. Τό άπόγιομα, πάλι γραφείο. Τό βράδυ πού βγαίνεις έχει πιά νυχτώσει. Δεν ξέρεις και σύ ο ίδιος πού να πάς. “Ως πού νάρθη ή ώρισμένη ώρα πού θα τραβήξης για τó κρεβάτάκι σου. Και θα κοιμηθής μονορούφι” ίσαμε τó πρωί.

Είναι σκοπός αυτή ή ζωή, Ρόδη; Είναι ζωή πού αξίζει να γεμίση τις ώρες, τις ήμέρες, τά χρόνια πού θα ζήσης; Αυτά τά λόγια, είναι ένας θλιβερός μονόλογος, πού περνάει από τή σκέψη του, δίχως να φτάνη ποτέ στα χείλη. Ξανάρθαν και σήμερα τó πρωί και τόν βόηκαν. Και τόν άφισαν ώρα πολλή όρθον μπρός στον καθρέφτη.

Πότε γίναν κείνα τά μαλλιά γκρίζα!... Σε λίγα χρόνια άκόμα, θα είναι ολότελα λευκά. Και τó πρόσωπό του, πώς τó έχουν σκάψει οί ρυτίδες!... Τις τεντώνει άργά-άργά με τά δάχτυλα ο Ρόδης και για μία στιγμή, κείνο τó ρυτιδιασμένο δέρμα, αλλάζει και πάει να γίνη σαν άλλοτε. Μά, μόλις τραβήχουν τά δάχτυλα, οί ρυτίδες ξαναγυρίζουν. Και σά να γίνωνται άκόμα πύο βαθιές από πρίν.

Στό γραφείο, την ώρα πού φεύγαν, ο Χρηστίδης, ένας νέος υπάλληλος, τόν ρώτησε μισογελαστά: —Κύριε Κώστα, πού θα γιορτάσετε τόν Μάη άπόψε;

Ο Ρόδης, μόλις τότε τó θυμήθηκε πώς ήτανε παραμονή Πρωτομαγιάς. Κάτι άποκρίθηκε στο νέο: —Έσεις, ή νεότης... Έμεις τώρα πιά... Τό γήρας...

Τό γήρας... Έκείνα τά γκρίζα μαλλιά, οί ρυτίδες στα μάγουλα, τ' άρθρικά άλάτια στα πόδια... Ο Χρηστίδης είχε πυκνά ξανθά, μαλλιά, μεγάλα φατεινά μάτια, ένα πρόσωπο ολότελα άλέκιστο από ρυτίδες.

Τό γήρας... Ο Φλωράς, ένας συνωμώλικός του, πενηντάρης, τόν έπιασε από τó μπράτσο την ώρα πού βγαίνανε από τó γραφείο και τόν

προσκάλεσε για τó βράδυ σπίτι του. Είχε ένα μεγάλο σπίτι μ' ένα πύο μεγάλο, ένα θαυμάσιο περβόλι, στα Πατήσια. Θά περνούσανε, λέει, όμορφα, στο στενό οικογενειακό κύκλο, αυτός, ή γυναίκα του, τά παιδιά του κι' ο κουινάδος του με τή γυναίκα του. Λίγο πρίν, είχε πάρει τ' ατί του κάποια σιγανόλογα τού Σωτηρίου, άλλοτε συνάδελφου, στα χρόνια του κι' αυτός, για ένα γλεντάκι στον Ποδονίφτη. Ο Σωτηρίου μιλούσε και τά μάτια του λάμπανε, λές και ήτανε είκοσι χρονώ. Ούτε αυτός ήτανε παντρεμένος, μά ή ζωή πού ζούσε, μία ζωή ελεύθερη, ήταν ολότελα άλλοιώτικη από τή δικιά του.

Θά γλεντούσε κι' άπόψε. Κι' ήταν ίδιος στα χρόνια με τó Ρόδη κι' εκείνο τά μαλλιά είχαν άρχισι ν' άσπρίζουν, ούτε και τó πρόσωπό του ήταν άρυτίδωτο σαν τού Χρηστίδη. Τό γήρας... Τό γήρας... Κείνη ή κόυση πού δεν έρχεται ούτε από τις ρυτίδες πού σκάθουν τά μάγουλα, ούτε από τά μαλλιά πού άσπρίζουν, ή κόυση πού έρχεται και γεμίζει μ' ένα πλήθος βαθιές, άδάσταγες ρυτίδες την ψυχή...

Ευχαρίστησε τόν Φλωρά για την ευγενική του πρόσκληση. Προφασίστηκε άδιαθεσία. Δεν θα πήγαινε.

— Και σεις, κύριε Ρόδη, πώς δεν τ' άποφασίσατε μέχι τώρα;

Πρωτότυπο διήγημα του Κ. ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΔΗ

Και όμως πήγε. Ούτε κι' ο ίδιος δεν τó κατάλαβε πώς μπήκε στο τράμ, πώς κατέθηκε στη στάση πού ήταν τó σπίτι τού Φλωρά. Να πη πώς είχε πύο πολύ βαρειά εκείνο τó βράδυ την ψυχή — τά φώτα, ή κίνηση, τά λουλούδια, τά τράμ — ή, αντίθετα, είχε νοιώσει άξαφνα μία διθεση να τó ρίξη κι' αυτός λίγο έξω; Δεν ξέρει, δεν ξέρει... Κάθεται άνάμεσα στην οικογένεια τού Φλωρά, στον μεγάλο όμορφο κήπο. Είναι ένας κήπος πού τόν περιποιείται μοναχός του ο φίλος του. Έχει ταλέντο άνθοκόμου αυτός ή άνθρωπος. Μοιράζει τή ζωή του άνάμεσα στην οικογένειά του και στα λουλούδια. Ο Ρόδης σκέφτεται πώς όλα εκεί μέσα, στο σπίτι τού Φλωρά, είναι γεμάτα λουλούδια. Κι' ο κήπος κι' οί άνθρωποι, τά παιδιά του, ή κόρη του είναι δεκάξη-δεκαεφτά χρόνια κι' ο γιός του δυο-τρία μεγαλύτερος. Η Κάκια έχει τελειώσει τó γυμνάσιο και παίρνει μαθήματα βιολιού στο σπίτι. Ο Νίκος είναι δευτεροετής στα Νομικά. Και

τά δυο παιδιά έχουν μοιάσει τοῦ πατέρα τους. Γελαστά παιδιά. Μὰ κι' ἡ μάνα τους δὲν πάει πίσω. Μιά μικροκαμωμένη γυναικοῦλα ποὺ δὲν σταματᾷ νὰ τὸν περιποιητῇ ὅλη τὴν ὥρᾳ.

—Μοῦ μιλάει τόσο συχνὰ γιὰ σὰς ὁ ἄντρας μου, κύριε Ρόδη, τοῦ λέει, γιὰ τὴν καλὴ σας καρδιά, τὰ εὐγενικά αἰσθήματά σας..

Τὴν καλὴ τοῦ καρδιά... Τὰ εὐγενικά τοῦ αἰσθήματα...

—Ὁ ἀγαπητὸς Παναγιώτης ὑπερβάλλει τὰ πράγματα... Οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι κάμνουν καλοὺς τοὺς ἀνθρώπους... Ἐχετε ἕναν σύζυγο ἀξιαγάπητο, κυρία μου...

Μιλάει μὲ ἐκείνη τὴ δειλία, τὸ φόβο, ποὺ χαρακτηρίζει τὰ λόγια τοῦ καὶ τὶς πράξεις του. Ἐκεῖ, σ' ἐκεῖνον τὸν κῆπο κι' ἀνάμεσα σ' ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ἐνοίωσε ἔξαφνα, μέσα σὲ μίαν ὥρᾳ, τόσο ξαλαφρώμα, ποὺ ἂν ἦταν ἄλλος ἄνθρωπος καὶ ὄχι αὐτός, ὁ Ρόδης, θὰ σηκώνονταν καὶ θ' ἀγκάλιαζε τὸν Φλωρὰ καὶ θὰ φιλοῦσε στὰ δυο τους μάγουλα τὰ παιδιά του. Καὶ τὴν κυρία Φλωρὰ ἀκόμα θὰ φιλοῦσε. Καὶ τὸν κουριάδο τοῦ Φλωρὰ μὲ τὴν γυναῖκα του. Καλοὶ ἄνθρωποι κι' αὐτοί. Ἀνοιχτόκαρδοι. Δυο-τρία χρόνια ποὺ ἦσαν παντρεμένοι καὶ δὲν εἶχαν ἀκόμα παιδιά.

—Ἀμ' ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε, ποῦ θὰ μοῦ πᾶτε; Ὅπου νᾶναι καὶ θὰ μοῦ τὸ σκαρῶστε τὸ ἀνηψάκι, τοὺς πείραζε ὁ Φλωρὰς.

Καὶ ἐκείνοι γελοῦσαν. Ἐνα ζευγὰρι χαριτωμένο ποὺ ἀνοίγε μὲ τὸ γέλιο τὸν δρόμο ποὺ τοῦ ἦταν ὠρισμένο νὰ βαδίσῃ.

—Καὶ σεις, κύριε Ρόδη, πὼς δὲν τ' ἀποφασίζατε μέχρι τώρα;

Τὸν ρώτησε κάποια στιγμή ἡ κυρία Πανᾶ — ἡ γυναῖκα τοῦ «κουνιάδου».

Πὼς δὲν τὸ εἶχε ἀποφασίσει; Μήπως ἔχει κι' αὐτός; Ἡ ζωὴ ἔρχεται καὶ σὲ βρίσκει ὅποτε τύχει ἂν δὲν ἔχῃς τὴ δύναμη νὰ τὴν συγκρατήσῃς, σὲ φέρνει καπάκι. Καὶ τότε λές: «Οἱ συνθήκες, οἱ περιστάσεις, τὸ μοῖραϊόν...» Τὰ εἶπε κι' ἀπόψε, χωρὶς νὰ κυττάξῃ στὰ μάτια τὴν κυρία Πανᾶ.

—Οἱ περιστάσεις, κυρία μου... Ὑποχρεώσεις, δεσμεύσεις, γεννόντα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴ θέλησή μας.

Ἀχ, αὐτὴ ἡ καρδιά ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ξαλαφρώσῃ μὲ τίποτα. Ἀμὰ τὴν ἔχεις κλειδώσει μὲν ὁλόκληρη ζωὴ κι' ἔχεις χαμένο τὸ κλειδί καὶ δὲν μπορεῖς οὔτε μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃς!... Δὲν μπορεῖς οὔτε νὰ τὴν ξεγελάσῃς...

Ἡ Κάκια παίζει ἕνα κομμάτι, μιὰ σερενάτα, στὸ βιολί της. Ὅλοι κρατοῦν τὴν ἀναπνοή τους γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν. Πρέπει ἐκεῖνο τὸ δοξάρι ποὺ ξετρεχεῖ τὶς χορδὲς τοῦ βιολιῦ καὶ τὶς κάνει νὰ γελοῦν, νὰ στεναχθῶν, νὰ κλαῖνε, πρέπει νὰ μιλήσῃ γιὰ χαρὲς καὶ γιὰ πόνους, γιὰ λουλούδια φανταχτερὰ, γιὰ δειρά... Πρέπει νὰ μιλήσῃ γραμμὴ στὴν καρδιά...

Χτυποῦν ὅλοι παλαμάκια γιὰ τὸ παίξιμο τῆς Κάκιας καὶ τότε... Ἐμπνέει κι' ὁ Ρόδης καὶ χειροκροτεῖ, ὕστερα, σηκώνεται νὰ φύγῃ. Ἔτσι ἀπότομα. Ἀπότομα, ὥς τὸ νομῖ-

σουν οἱ ἄλλοι. Μ' αὐτὸς, ὁ ἴδιος, τὸ βρίσκει σὰν φυσικὸ ἀποτέλεσμα ὁλῶν τῶν σκέψεων ποὺ ἔχουν στοιβαχτεῖ ἐδῶ καὶ κάμποση ὥρᾳ στὸ μυαλό του καὶ τὸν ἀναστατώνουν ἀφάνταστα.

—Ἀπὸ τόσο γρήγορα;... Τί κρίμα!... Δὲν εἶναι ἀκόμα οὔτε ἔντεκα...

Προσπαθεῖ νὰ βρῇ μιὰ δικαιολογία.

—Μὴν ἐπιμένετε... Ἀμὰ συνηθίσει κανεὶς ἄλλοιως, ξέρετε, τοῦ εἶναι δύσκολο ν' ἀλλάξῃ τὶς συνήθειές του... Ὅσο νᾶναι...

Φεύγει. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λουλούδια. Ὅλος ὁ Μᾶης, ὁ τρελλός, ὁ πιαστός, σκορπισμένος πάνω στὸ χλοϊσμένο ταπέτο τοῦ περβολιοῦ. Κι' ὁ Ρόδης νὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωση πὼς ὅλα τὰ λουλούδια τὸν κυττοῦνε σὰν μάτια ἀνθρώπου καὶ γελοῦν, γελοῦνε μαζί τοῦ κοροϊδευτικά...

— — —

Ὅταν μπῆκε στὸ τράμ καὶ κάθησε κάπου, τότε μόλις κατάλαβε πὼς κρατοῦσε στὸ χέρι του ἕνα τριαντάφυλλο. Μεγάλο καὶ κόκκινο σὰν ματωμένο. Τοῦ τὸ εἶχε δώσει φεύγοντας ἡ κυρία Φλωρὰ. Αὐτός, ὁ Ρόδης, μὲ ἕνα τριαντάφυλλο κόκκινο στὸ χέρι τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτομαγιάς... Πότε ἄλλοτε εἶχε γίνεи κάτι τέτοιο; Γιὰ μιὰ στιγμή νόμισε πὼς ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τοῦ τράμ εἶχαν καρφώσει τὰ μάτια τους ἀπάνω του καὶ γελοῦσαν. Εἶπε νὰ πετάξῃ τὸ λουλούδι ἀπὸ τὸ παράθυρο. Σὰν ξανακύτταξε, ὅμως, πὺ ἦρεμα τοῦτο καὶ τὸ τριαντάφυλλό του. Καὶ τότε, φοβισμένος πάντα καὶ κρυφά, νὰ μὴν τὸν δῇ κανεὶς, ἔσκυψε καὶ τὸ μύρισε. Μισόκλεισε, μάλιστα, τὰ μάτια του. Γιὰ νὰ νοιώσῃ πὺ βλαθείᾳ, πὺ δυνατόν, τὸ ἀρώμα του.

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΤΗΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΑ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ

Οἱ Σκωτσέζοι στρατιῶτες φοροῦν, ὡς γνωστὸν, φοῦστες σὰν τοὺς δικούς μας Εὐζωνες.

Ὁ ἀνθυπασιστής:—Στρατιώτη Μάξουελ! Δέκα μέρες κράτησέ! Ποῦ τὴν πῦρες αὐτὴ τὴ φοῦστα;

Ὁ στρατιώτης:—Εἰγώ, κ. ἀνθυπασιστή, δούλευα σὲ κατάστημα νεωτερισμῶν... Ἐδῶ, θαρρῆθα νὰ βλέπω ὅλο σκωτσέζικα... Ἐδῶ, λοιπόν, περὶ σου ἂν γιὰ ν' ἀλλάξῃ καὶ λίγο ἡ μόδα...

"Αθλιος καιρός σήμερα

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 5)

Ἐκανα πὼς δὲν ἐννόησα τὸν ὑπαινιγμό. Τὸ βράδυ ὅμως εἶπα στὴ γυναῖκά μου ὅτι αὐτὸν τὸν πόντο μοῦ πέταξε ὁ ἀδερφός σου. Καὶ πρόσθεσα κι' ἐγώ:

—Πές του νὰ μὴ μοῦ ἀναφέρῃ πιά λέξη γιὰ τὴν «Πελοπιδίνη», γιατί θὰ μαζέψω ὅλα του τὰ μπουκάλια καὶ θὰ τοῦ τὰ σπᾶσω στὸ κεφάλι.

Φαίνεται πὼς τὸ πῆρε ἀπόφαση ὁ Πελοπίδας καὶ δὲν μοῦ ἀνᾶφερε τίποτα. Καὶ περιωρίστηκε μόνο στὸ χαρτζηλῆκι ποὺ τοῦ ἔδινε ἡ ἀδερφή του, δηλαδὴ ἡ γυναῖκά μου, δηλαδὴ ἐγώ.

— — —

Εἶχα ἐνάμιση χρόνο παντρεμένος. Κι' ἐπειδὴ οἱ δουλειές μου δὲν ἐπῆγαν καλὰ — εἶχα μείνει ἀνοικτός στὴν ἀγορὰ — καὶ φοβόμουν πὼς οἱ πιστωταί μου θὰ μοῦκαναν κατάσχεση στὸ σπίτι, ἔκανα ὅτι κάνουν ὅλοι σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις: Τὸ μετέγραψα στὸ ὄνομα τῆς γυναῖκας μου.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ γυναῖκά μου ἐπῆρε ἕνα ὕφος σὰν νὰ ἦταν τὸ σπίτι δικό της κι' ἐγὼ νὰ ἦμουν ἐνοικιαστής. Ἀρχισε νὰ μοῦ κἀν παρατηρήσεις καὶ νὰ μοῦ λὲν νὰ μὴ χτυπᾶω τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, γιατί «θὰ τῆς χαλάσω τὸ σπίτι». Στὴν ἀρχὴ δὲν ἔδωσα καὶ μεγάλη σημασία. Σιγά-σιγά ὅμως, ἡ συμπεριφορὰ τῆς γυναῖκας μου ἀλλάξε ἐντελώς. Μοῦ ἔβαζε τὶς φωνὲς μὲ τὸ παραμικρό, μ' ἐθόριζε, μαζί μὲ τὴ μαμά της, μ' ἔβαζε νὰ τρώω στὴν κουζίνα, καὶ ἀρχισε νὰ μοῦ σπᾶν στὸ κεφάλι πιάτα, ποὺ ἦμουν ὑποχρεωμένος ν' ἀντικαταστήσω. Καὶ ἔξαφνα μιὰ μέρα μοῦ ἐδήλωσε καθαρά καὶ ἔαστερα πὼς ἡ ζωὴ της μαζί μου ἦτανε πιά ἀνυπόφορη καὶ πὼς δὲν μποροῦσε πιά νὰ ζῇ μ' ἕναν τύραννο σὰν καὶ μένα. Ἔτσι μ' ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι μὲ τὴ βοήθεια τῆς μαμάς της — ποὺ δὲν εἶχε ρευματισμούς ἐκείνη τὴν ἡμέρα — καὶ τοῦ ἀδερφοῦ της τοῦ Πελοπίδα.

—Νὰ πᾶς στὸ ξενοδοχεῖο νὰ μείνῃς, μοῦ εἶπε, ὡς ποῦ νὰ βγῇ τὸ διὰζύγιο. Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι μου!

—Τὸ σπίτι εἶναι δικό μου! Ἐφῶνα ἔα ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιο.

—Λάθος! μοῦ ἀπάντησε. Τὰ συμβόλαια λένε πὼς τὸ σπίτι εἶναι δικό μου!

— — —

Τώρα εἶμαι διεξευγμένος. Τὸ σπίτι — βέβαια — τὸ κράτησε ἡ γυναῖκά μου. Τόχασα γιὰ πάντα. Τώρα ἔμαθα πὼς ἔχει κι' ἕνα φίλο, ποὺ μένει ἐκεῖ μέσα. Κι' ὅλ' αὐτὰ, κύριοι, τὰ παθαίνω γιατί ἕνα πρωὶ στὸ τράμ εἶχα τὴν ἀνοησία νὰ πῶ τὴ φράση: —Ἀθλιος καιρός σήμερα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

"Αθλιος καιρός σήμερα

Ἀθηναϊκὸ εὐδυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδοῦκα

ΟΦΕΙΛΩ νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς εὐκολοὺς ἐκείνους τύπους ποὺ δὲν ἀφήνουν τὴν παραμικρὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ πιάσουν κουβέντα μὲ τὸ πρῶτο νόστιμο θηλυκὸ ποὺ θὰ τοὺς χτυπήσῃ στὸ μάτι. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἀποφεύγω πάντα αὐτὲς τὶς εὐκολες γνωριμίες, πρῶτα-πρῶτα γιατί εἶμαι ἄνθρωπος σοβαρὸς κι' ἐπιφυλακτικὸς κι' ἐπειτα γιατί δὲν ἔχω τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος γιὰ νὰ τὶς συνάψω. Τώρα πὼς ἔγινε τὸ θαῦμα ἐκείνο τὸ πρωί, ἀκόμα κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ καλὰ-καλὰ νὰ καταλάβω.

Αὐτὸ ἔγινε στὸ τράμ τὸ 3. Ἐρχόμουν ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ πήγαινα στὸ γραφεῖό μου. Εἶχα καθῆσει στὸ διπλὸ κάθισμα. Στὴ δεύτερη στάση, λοιπόν, μὲ τὸν κόσμον ποὺ ἦλθε στὸ τράμ, ἔκανε τὴν εἰσοδὸς τῆς κι' ἐκείνη γιὰ τὴν ὁποία θὰ σὰς μιλήσω. Ἐκάθησε δίπλα μου. Ἐγύρισα καὶ τὴν εἶδα. Ἦτανε πολὺ ὁμορφὴ καὶ προκλητικὴ. Ἐνῶ καθόταν, μοῦ πάτησε ἀθέλητα — αὐτὸ τὸ βεβαιώνω — τὸ πόδι καὶ μοῦ εἶπε χαμογελώντας:

—Παρντόν...
—Παρακαλῶ, ἀπάντησα μ' εὐγένεια.

Τὸ ταξίδι συνεχιζόταν, κόσμος ἀνέβαινε καὶ κατέβαινε σὲ κάθε στάση κι' ἐγὼ ὅλο τὴν ἐκύπταζα. Δὲν ξέρω, λοιπόν, πὼς μοῦ ἦρθε νὰ πετάξω μιὰ κουβέντα. Καὶ εἶπα:

—Ἀθλιος καιρός σήμερα!...

Ἐκείνη, μοῦ ἔδωσε ἀμέσως τὴν ἀπάντησιν:

—Ναί, εἶδατε!.. Αὐτὴ ἡ βροχὴ εἶναι πολὺ ἐκνευριστικὴ... Καὶ κρατᾷ δυο μέρες τώρα.

Σὲ δυο μῆνες παντρευτήκαμε.

— — —

Φανταζόμουν πὼς θὰ περνοῦσα καλὴ κι' εὐτυχισμένη ζωὴ μαζί της. Φαντάζομαι ὅτι κι' ἐσεῖς θὰ φανταζώσαστε τὸ ἴδιο. Λοιπόν, ὀρίστε τί ἔπαθα.

Δέκα μέρες μετὰ τὸ γάμο μας, μοῦ εἶπε:

—Θάρρη νὰ καθῆσῃ μαζί μας ἡ μαμά.

—Μὰ δὲν εἶπαμε ὅτι θὰ μέναμε μόνοι; παρατήρησα.

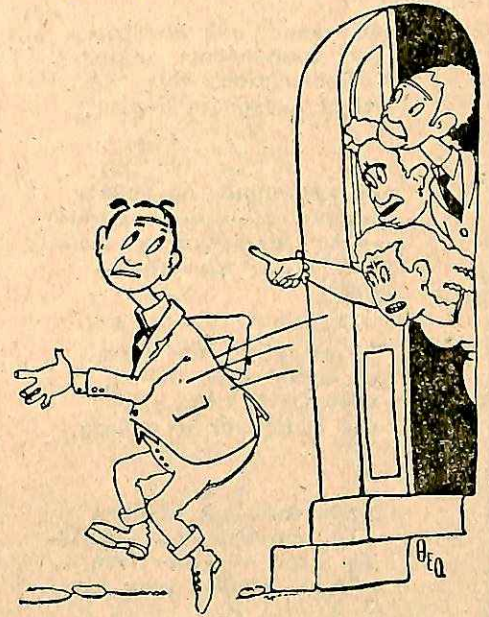
—Ναί, ἀλλὰ ἐκείνη ἡ καὶ μὲν στενοχωριέται χωρὶς ἐμένα. Κι' ἐγὼ στενοχωριέμαι χωρὶς αὐτή. Ἐχομε συνηθίσει βλέπειν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Κι' ἐπὶ τέλους, μητέρα μου εἶναι, δὲν μπορῶ νὰ τὴν πετάξω!

—Ἀς ἔρθῃ. Τί νὰ γίνῃ;

Ἡ μαμά, λοιπόν, ἦρθε. Καὶ ἡ μαμά ἦτανε μιὰ γυναῖκα πολὺ ἰδιότροπη. Πρῶτα-πρῶτα, ὑπόφερε ἀπὸ ἀπνίεας. Καὶ ὅταν δὲν τῆς ἐκολλοῦσε ὕπνος, συνηθίζε νὰ σηκώνεται καὶ νὰ τραγουδᾷ κάτι μακρόσυρτα τραγούδια τῆς πατρίδας της. Ἐπειδὴ ὑπόφερε ἀπὸ τὸ στομάχι της, ἀκολοῦθοῦσε ξεχωριστὴ δίαιτα. Ἐπειδὴ ὁ ἄντρας της εἶχε πάει ἀπὸ τὸ κρασί, ἀπαγόρευε νὰ ὑπάρχῃ αὐτὸ

τὸ εὐλογημένο ὑγρὸ στὸ τραπέζι. Γιατί ἂν τῷβλεπε, θυμότανε τὸ μακαρίτη κι' ἀρχίζε τὸ κλάμμα καὶ τὸ μοιρολόι. Ἐπειδὴ ὑπόφερε καὶ ἀπὸ ρευματισμούς, χρειάστηκε νὰ τῆς πάρω κάτι ηλεκτρικὲς συσκευὲς γιὰ νὰ κἀν ηλεκτισμούς στὰ πόδια της. Κι' ἐπειδὴ ἦτανε καὶ νευρική, εἶμαστέ ἀναγκασμένοι ν' ἀκοῦμε τὶς φωνὲς της, χωρὶς νὰ βάζουμε κι' ἐμεῖς τὶς δικές μας.

Ὅταν πέρασε λίγος καιρός ἀκόμα, ἔφερε τὸ ἀνηψάκι της ἀπὸ τὴν ἐπαρχία γιὰ νὰ τὸ στείλῃ—δηλαδὴ νὰ

Μ' ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι...

νὰ τὸ στείλῃ—στὸ σχολεῖο. Τὸ εἶχε ὑποσχεθῇ στὴν ἐξαδέλφη της ἀπὸ καιρὸ κι' ἔπρεπε νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν ὑπόσχεσή της.

Πέρασαν ἀκόμα λίγοι μῆνες μ' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Κι' ἐπειτα παρουσιάστηκε ὁ ἀδερφός της ὁ Πελοπίδας. Ὁ ἀδερφός της ὁ Πελοπίδας, λοιπόν, ποὺ ἔμενε χρόνια χωρὶς δουλειά, καὶ τὸν ἐχαρτζηλίκωνε ἡ ἀδερφή του, δηλαδὴ ἡ γυναῖκά μου, δηλαδὴ ἐγώ — εἶχε κάνει μιὰ ἐφεύρεση καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν ἐκμεταλλευθῶμε μαζί. Ἐκεῖνος θάβαζε τὴν ἰδέα κι' ἐγὼ τὰ κεφάλαια.

Μοῦ ἐξήγησε τὴν ἐφεύρεσή του, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν κατάλαβα καὶ μεγάλᾳ πρᾶγμα. Τὸ μόνο καὶ κατάλαβα, εἶναι ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μπουτιλιάρομε κάποιο πρᾶγμα — τί ὅμως δὲν ξέρω. Χρειάζοταν, λοιπόν, ἑκατὸ χιλιάδες γιὰ νὰ βάλῃ μπρὸς τὴ δουλειά.

—Λυποῦμαι πολὺ, τοῦ ἀπάντησα, ἀλλὰ λεφτὰ γιὰ δουλειὲς ποὺ δὲν τὶς ξέρω δὲν βάζω.

Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀπογοητεύθηκε. Κι' ἔβαλε τὴν ἀδερφή του νὰ μοῦ μιλήσῃ.

—Πρέπει νὰ τοῦ δώσῃς τὶς ἑκατὸ χιλιάδες, μοῦ εἶπε ἡ ἀδερφή του, δη-

λαδὴ ἡ γυναῖκά μου. Ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ βρῇ μιὰ ὑποστήριξη αὐτὸ τὸ παιδί, νὰ πᾶν ἔμπρός.

—Νὰ δώσω ἑκατὸ χιλιάδες γιὰ ἕνα μπουτιλιάρημα;

—Αὐτὸ τὸ μπουτιλιάρημα εἶναι μεγάλη δουλειά. Ἐξ ἄλλου δὲν θὰ σοῦ τὰ φάῃ. Θὰ σὲ θάλλῃ συνεταῖρο. Θὰ παίρνῃς τὰ μισὰ ἀπὸ τὰ κέρδη.

—Παραίτοῦμαι ἀπὸ τὰ κέρδη. Ἀς βρῇ ἄλλοτε.

Ἀλλὰ οὔτε ἡ γυναῖκά μου ἀπογοητεύθηκε. Τὸ χειρότερο ἀπ' ὅλα ὅμως εἶναι πὼς ἔβαλε καὶ τὴ μητέρα του νὰ «μιλήσῃ».

—Τὸ παιδί μου παραζῶνει ἀπὸ μέρα σὲ μέρα, ἐξ αἰτίας σου, μοῦ εἶπε μὲ ὕφος πολὺ αὐστηρό.

—Ἐξ αἰτίας μου; Γιατί; Μήπως ἐγὼ τοῦ εἶπα νὰ ἐφεύρῃ τὸ μπουτιλιάρημα;

—Ὅχι, ἀλλὰ ἐσὺ μπορεῖς νὰ τὸν «ὑποστηρίξῃς».

Ἀρχίσανε νὰ κλαῖνε καὶ οἱ δυο γυναῖκες. Δὲν μποροῦσα νὰ φάω, νὰ ἡσυχάσω, νὰ κοιμηθῶ στὸ σπίτι μου. Κλάμμα ἡ κόρη, κλάμμα ἡ μάνα, ἄγριες ματιὲς ὁ γιός.

—Ἀς πᾶν στὸ διάολο, εἶπα... Θὰ δώσω τὶς ἑκατὸ χιλιάδες — ξέχασα νὰ σὰς πῶ πὼς εἶχα μιὰ μικρὴ περιουσία — νὰ βρῶ τοῦλάχιστον τὴν ἡσυχία μου.

Λοιπόν, τὶς ἔδωσα. Ὁ Πελοπίδας τὶς ἔπῃρε καὶ σὲ δυο μέρες μοῦ κουβάλησε στὸ σπίτι δυο-τρὶς χιλιάδες μπουτιλιὲς κι' ἕνα καζάνι. Ἀναγκασθήκαμε ν' ἀδειάσουμε δυο δωμάτια γιὰ νὰ τὰ κἀν ἐργαστήριο. Εἶχε πάρει καὶ δυο βοηθοὺς. Τὸ σπίτι ὁλόκληρο ἐμύριζε ἀπὸ μιὰ ἀπᾶισια μυρουδιά.

—Λίγες μέρες ἀκόμα — μὲ καθυσχάσε ἡ γυναῖκά μου — καὶ τὸ μπουτιλιάρημα τελειώνει.

Πραγματικά, σὲ δέκα μέρες τὸ μπουτιλιάρημα τελειώσε. Ἀνέβηκα στὸ ἐργαστήριο καὶ εἶδα τὶς μπουτιλιὲς γεμάτες καὶ σφραγισμένες. Εἶχαν καὶ μιὰ ἐτικέτα ἀπάνω ποὺ παρίστανε τὴ φάτσα τοῦ ἐφευρέτου κι' ἔγραφε: «ΠΕΛΟΠΙΔΙΝΗ».

—Ἄν ἤθελες, μοῦ εἶπε ὁ Πελοπίδας, ἔβαζα καὶ τὴ δική σου φωτογραφία.

—Προτιμῶ νὰ μένῃ ἡ ρεκλάμα, ἀπάντησα.

Ἐνα αὐτοκίνητο ἦρθε, παράλαβε τὰ μπουκάλια καὶ τὰ πήγε πρὸς διανομήν. Τὶ διάβολο πρᾶγμα ἦταν ἐκεῖνο τὸ ὑγρὸ μέσα στὰ μπουκάλια — ἡ ΠΕΛΟΠΙΔΙΝΗ — δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ πληροφορηθῶ. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω νὰ σὰς πῶ, εἶναι πὼς ἔπειτα ἀπὸ τρεῖς μῆνες, ὁ Πελοπίδας μοῦ εἶπε στενοχωρημένος:

—Δυστυχῶς, ἡ ἐφεύρεσή μου δὲν ἔπιασε. Δὲν πουλήθηκε οὔτε ἕνα μπουκάλι. Ἐγὼ ἔπρεπε νὰ ἔχω τὰ μέσα νὰ πᾶω στὴν Εὐρώπῃ! Ἐπρόσθεσε καὶ μὲ κύτταξε στὰ μάτια μὲ σημασία.

(Συνέχεια εἰς τὴν ἐναντι σελίδα 4)

Ιστορίες Έξυπνες

ΤΡΑΠΕΖΙ

Δυο παλαιοί φίλοι συναντώνται έπειτα από καιρό.

—Ο ένας απ' αυτούς, παντρεμένος με έναν άνεργο, προσκαλεί τον άλλο να φάνε στο σπίτι του την επομένη.

—Θάχωμε ένα περιφημο παστίτσο, του λέει.

—Ο άλλος δέχεται ευχαρίστως.

Ο προσκαλέσας επιστρέφει σπίτι του και αναγγέλλει στην γυναίκα του την είδηση.

—Τρελλάθηκες; του λέει εκείνη. Πώς θα γίνω το παστίτσο; Εμείς έχουμε μόνο τρία φράγκα για να περάσωμε ως το Σάββατο, και λίγα ρεθύθια...

—Ο σύζυγος μένει για λίγο άμυλητος. Στο τέλος λέγει:

—Δεν πειράζει! Θα τα καταφέρωμε...

Κι' έξηγει το σχέδιό του:

—Όταν θάρη ο φίλος μου, θα πάω στην κουζίνα να φέρω δῆθεν το παστίτσο. Έκει, θα ρίξω ξαπτήδες χάρμα κανένα πιάτο, κι' έπειτα θάρθω μέσα και θα πω πως μούπτεσε το παστίτσο χάρμα και χάλασε. Τότε θα φέρης να φάμε τα ρεθύθια... Και το φιλότιμο θα σωθῇ...

Την άλλη μέρα, μπροστά στον προσκεκλημένο, το σχέδιο εκτελείται κατά γράμμα:

—Ο σύζυγος πάει στην κουζίνα να φέρη το «παστίτσο». Ακουείται ο θόρυβος των πιάτων που πέφτουν.

Κι' έπειτα παρουσιάζεται κατακίτρινος στην πόρτα:

—Είμαι βέβαιη πως πέταξες κάτω το παστίτσο, κάνει η γυναίκα του θεατρικά!

—Συμβαίνει κάτι χειρότερο, λέει εκείνος σ' χαμένους. Πέταξα κάτω τα ρεθύθια!

ΣΚΩΤΣΕΖΙΚΟ

Τρεις Σκωτσέζοι άδελφοί που ζούνε μαζί, αποφασίζουν να έμπορευθούν. Ο ένας φεύγει για τις 'Ινδίες, όπου ανοίγει υποκατάστημα. Οι δουλειές πάνε καλά, και μόνο μετά είκοσι χρόνια ό ταξιδεμένος αποφασίζει να επιστρέψη στην πατρίδα του και να ζήση κοντά στους άδελφούς του. Πράγματι επιστρέφει στη Σκωτία, όπου εκείνοι τον υποδέχονται με χαρά. Βλέπει όμως έκπληκτος ότι και οι δύο τρέφουν κάτι τεράστιες γενειάδες.

Στο τέλος, τους έρωτά με τρόπο γιατί άφισαν τέτοια γένεια.

—Τί ήθελες να κάνουμε; του άπαντούν. Όταν έφυγες για τις 'Ινδίες, πήρες μαζί σου το ξουράφι!

Ο έλληνικός οίκος

Οι σκοποί στη λατέρνα
σαν τους πόθους γυρνάνε.
—Ταβερνιάρη, έλα κέρνα
τι οι συντρόφοι διψάνε,

σε κροντήρια, σε κομπες
μπροσκό, μαύρο κρασάκι.
—Αχ! τα λόγια που μούπτε
ένα δειλί: φαρμάκι!

Το φαρμάκι, τον πόνο,
το κρασάκι να σβύση,
νερατζάνθι στον κλώνο
της ζωής για ν' άνθιση.

Κάθε άνθ' να μυρώση
—Το μωσχάτο έλα χύνει!
Τη χαρά να φουντώση.
—Αχ! ζωούλά μου, πίνε!

Σε χαρά να στεριώση
κάθε αγάπη και πόθο,
πιο γερά να τονώση
και τη ζήση που κλώθω.

Τι ζωή πουχει άδράχτι
και κλωστή μαύρο νήμα.
Θά πηδήσω το φράχτη
πρι με βάλουν στο μνήμα,

Πριν πεθάνω, πριν σβύσω,
θέ να πω στην ταβέρνα.
Με κρασί θ' αναστήσω
τη ζωή που μ' έκέρνα...

Γή ζωή!... Στην ταβέρνα
που οι συντρόφοι γλεντάνε
κι' οι σκοποί στη λατέρνα
σαν τους πόθους γυρνάνε...

Γάνος Ταγκόπουλος

(«Δροσοσταλίδες»)

Ιστορίες Τρελλές

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ

Γράψαμε κι' άλλοτε για τους διαγωνισμούς που προκηρύσσουν διάφορα άμερικανικά περιοδικά μεταξύ των αναγνωστών τους, ποιος θα γράψη την πιο άπίθανη και την πιο καταπληκτική ιστορία. 'Ιδού δυο παρόμοιες ιστορίες που βραβεύθηκαν:

Ένας παράξενος πελάτης μπαίνει στο καφενείο. Παραγγέλλει μια λεμονάδα. Το γκαρσόνι την φέρνει. Ο πελάτης την πληρώνει κι' έπειτα την χύνει κάτω.

Την άλλη μέρα η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται: Ο πελάτης παραγγέλλει την λεμονάδα, το γκαρσόνι την φέρνει, ο πελάτης πληρώνει και την χύνει πάλι.

Την τρίτη μέρα τον ίδιο, τέλος το γκαρσόνι τολμά να ρωτήσει:

—Μά δεν ήταν καλή η λεμονάδα, κύριε;

Κι' ο πελάτης:

—Δεν ξέρω. Δεν πίνω ποτέ λεμονάδα...

Ένας πελάτης μπαίνει σ' ένα ιπάρ. Παραγγέλλει ένα κοκτέιλ, που του το σερβίρουν σ' ένα ποτήρι με ψηλό πόδι.

Πίνει πρώτα το κοκτέιλ, κι' έπειτα άρπάξει το ποτήρι, το φέρνει στα χείλη, το σπάνει με τα δόντια και... καταπίνει όλο το έπάνω μέρος!

Τέλος, άκουμπά το πόδι του ποτηριού στο τραπέζι, και φεύγει, άφροντας κατάπληκτους τους άλλους πελάτες και το γκαρσόνι.

—Τρελλός θάναι! λένει όλοι.
—Τρελλός είναι! επαναλαμβάνει κι' ένας άλλος πελάτης που παρακολουθούσε την σκηνή. Και προσθέτει: Θεότρελλος είναι: Άκούς εκεί! Άφισε το καλλίτερο μέρος...

Κι' άρπάζοντας το πόδι του ποτηριού, το μασσοιίζει με τα δόντια του, και το καταπίνει. Έπειτα φεύγει.

Οι άλλοι πελάτες και το γκαρσόνι έμειναν τώρα πιο κατάπληκτοι!

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

—Γιατί δεν άπήντησες στην εστολή μου;

—Πρώτον, δεν την έλαβα.

—Και δεύτερον;

—Δεύτερον... ήταν γεμάτη σαχαμάρες!

Τα εγώδια του δικαστηρίου Μακαριότης

Του κ. Δ. ΨΑΘΑ

Ο ΠΩΣ κάθε μεσημέρι ο κ. Άθανάσιος Τζαμπής, αγαθός άνθρωπος εύτυχης σύζυγος, ειρηνικός και χαλόδολος έβγαλε το κλειδί της εξώπορτας, άνοιξε και έμπήκε.

Όπως κάθε μεσημέρι συνέθεσαν αυτά. Άλλά όπως κάθε μεσημέρι δεν συνέθεσαν ταύτα:

Πρώτον η σύζυγός του δεν έδωχε στο κεφαλόσκαλο να τον υποδεχθή. Δεύτερον το τραπέζι δεν ήταν στρωμένο. Τρίτον τα φαγητά δεν ήταν σερβιρισμένα. Τέταρτον το σπίτι δεν άντηχούσε από καμιά ευθυμη φωνή.

Κάθε μεσημέρι η ψυχή του ήταν ήσυχη. Αυτό το μεσημέρι όμως, άρχισε ν' άνησυχῇ. Έστρεψε βλέμμα, έρευνητικόν όλόγυρα και με ένα μακρυνό προαίσθημα κάποιου κακού που είχε συμβῇ έφώναξε με φωνήν τρέμουσαν:

— 'Ιουλίτ!

—Ουδέμία φωνή.

— 'Ιουλίτ!

—Ουδέμία άκρόασε.

— 'Ιουλίτ!

—Ούτε ίχνος άπαντήσεως.

— 'Ιουλίτ—'Ιουλίτ!

Άλλά η 'Ιουλίτ δεν υπήρχε πουθενά για να τον υποδεχθή, να του στρώση το τραπέζι, να του σερβίρη το φαγητό και να γεμίση την άτμόσφαιραν του σπιτιού με το ευθυμο τερτίσμα της. Μελαγχολική μονάχα η φωνή του έγτυπούσε από τον ένα τοίχον εις τον άλλον και έπέστροφες στα συγχισμένα αυτιά του.

Ένας σύζυγος που είναι συνηθισμένος εις την καλοπέραση, που την ζωήν του δεν ετάραζε ποτέ η τρικυμία της περιπέτειας, που έχόρεψε τον χορόν του 'Ησαία μόνο και μόνον για να θωρή την ήσυχία του, που η μακαριότης του διαφαίνεται στην θαυμασίαν κοιλίσαν του, δεν δέχεται εύχαιστα ένα παρόμοιον γεγονός.

Έβαζε όλα τα δωμάτια, Έλειπε η 'Ιουλίτ. Έβαζε την ντουλάπα της. Έλειπαν τα φουστάνια της. Έβαζε το γραφείο του. Έλειπαν και δέκα χιλιάδες. Έβαζε την σίφον έρα. Έλειπαν και όλα τα μπιζού.

— Μάλιστα!

Γρόνθος στην εισαγγελικήν έδραν:

— Έλειπαν και τα μπιζού! Ποιος τα ίπηρε; (Βλέμματα γεμάτα έμβρόντητα έρωτηματικά). Ποιος άλλος; (Έκτίναξίς του δείχτου ποδός το έδωλιον). Αυτή! (εξηρόθηκας). Δότι η έντιμος αυτή κυρία, η άπαράμιλλη αυτή σύζυγος, διά την οποίαν ό δυστυχής εκείνος άνθρωπος έγυνε τον ιδρώτα του, δεν ησκέσθη εις το να έγκαταλείψη τόσον αστόργως και άνθρωπικώς και άπεριγράπτως την σύζυγόν του έστιαν, άλλα παρέλαβε μεθ' έαυτής χρήματα και πράγματα, όλόκληρον περιουσίαν!

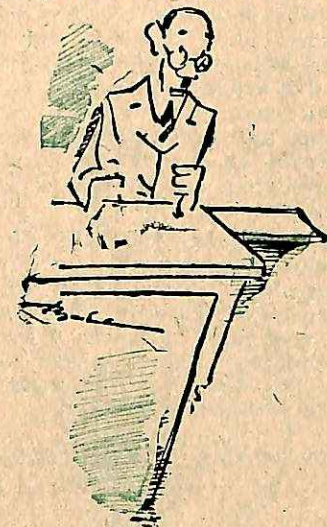
Μικρή παύσις. Νέα έξόρμησις:

— Δεν είναι, δηλαδή, μόνον άπιστος! Είναι και κλέπτης! Ναι. Κλέπτης με όλο το βαρύ περιεχόμενον της λέξεως. (Στραβοκύτταγμα στο έδωλιον.) Και κλέπτης ειδήθης, διότι έκλεισε από τον σύζυγον διά να δώση εις τον έραστήν.

Μικρή παύσις. Νέος ξεροθήκας. (Πτώσις της φωνής):

— Είδατε τον σύζυγον, κύριοι δικασταί. Είναι ένας αγαθός άνθρωπος, άξιοπροσής, τίμιος, άνθρωπος ό όποιος δεν λέγω ότι ανέκαλυψε την πυρίτιδα, άλλα δεν είναι και ό τυχαίος...

Άκολουθεί έγκώμιον του συζύγου, που η εισαγγελική εύγλωττία άνεδάζει στον έδωμον ούρανόν της άνωθεν και συγκινης τελειότητος. Όλα τα άκουει η άμαρτωλή. Όλα τα άνέχεται. Όλα σχε-

—Δεν είναι δηλ. μόνον άπιστος, άλλα και κλέπτης!.. έφώνασε ό Εισαγγελέως.

δόν τα παραδέχεται. Άλλά σ' αυτό το σημείον του έγκωμιου του συζύγου άρχίζει να γίνεται νευρική. Κι' εξαφνα τινάζεται επάνω:

— Τον ήξερατε κ. εισαγγελέα;

— Σιωπή!

— Όχι, διότι μιλάτε σαν να ήταν δικός σας σύζυγος. Κάτι περισσότερα ξέρω εγώ που τον είχα άντρα μου πέντε χρόνια!

Άγριεύει ό πρόεδρος:

— Κάθισε κάτω!

— Κάθωμαι, κ. πρόεδρε.

— Να περιμένης την σειρά σου...

Τρέμει από τον θυμό της. Κάθεται άλλα είναι κατακόκκινη. Γιατί είχε τους λόγους της. Μπορεί να έφυγε από το σπίτι της. Μπορεί να έγκατέλειψε τον σύζυγον για να πάση εις τις άγκάλες του έραστου. Μπορεί να έπηρε μαζί της και όσα χρήματα και πράγματα έχρειάζοντο για να θερανθή περισσότερο ό έρας του έραστου. Μπορεί να συνελήφθη επ' αυτοφώρ από τον σύζυγον εις το σπίτι του έραστου. Μπορεί να διεσώθη και να διαπομπεύθη με την συγκέντρωσιν της μαρίδας έξω από το άντρον των έρων της. Άν τα έκανε όμως, όλα αυτά και άν τα υπέστη όλα αυτά, δεν ήταν χειρότερα εκείνα που ύφισατο προτού βγή από τον λιμένα της σύζυγικής ζωής και άνοιχτή

στο πέλαγος των περιπετειών

— Ζωή ήταν αυτή;

— Γιατί;

— Γιατί; Διότι δεν φαντάζομαι κ. πρόεδρε να υπήρχε άλλος σύζυγος πιο άνο-

πόφορος από αυτόν. Το φαί του και τα κορεδάτι του κ. πρόεδρε. Άπ' το τραπέ-

ζι με την μπουκιά στο στόμα στον ύπνο.

— Όσπου να προφτάσω να τον πω μια λέξη άρχιζε το ροχαλητό. Τσιγκούνης;

Δεν μπορώ να πω. Μα όλα τα λεφτά για το στομάχι. Κουβαλούσε στο σπίτι και του πουλιού το γάλα. Άλλά για τίποτε άλλο; Ποτέ! Ούτε για κινηματογράφο.

Ούτε για θέατρο. Για ένα ζευγάρι παπού-

τσια μπορούσε να τον σκοτώσης, πεντά-

ρα δεν του έπαιρνες. Άλλά τ' άφινω αυτά το φοβερώτερο απ' όλα ήταν η σιωπή του. Ζήτημα είναι αν τον έδλεπα μία

ρα το είκοσιτετράωρο ξυπνητό. Η θά λειπε ή θά κοιμόταν!

— Σε κακομεταχειρίζετο;

— Ποτέ!

— Σε έβριζε;

— Ποτέ.

— Σου κακομιλούσε;

— Ποτέ.

— Τότε λοιπόν;

— Μακάρι να κακομιλούσε κ. πρόεδρε. Μακάρι να έβριζε. Μακάρι να με κακομεταχειρίζετο. Τίποτε απ' όλα αυτά.

Το ιδανικό του ήταν η ήσυχία. Η μακαριότης, το χουζούρι. Τον προκαλούσα να κάνη έπεισόδιο. Όσπου να αντίλη-

φθῇ τί του έλεγα, άρχιζε το ροχαλητό. Υπό ταιαύτας συνθήκας πως ήταν δυ-

νατόν να ζήσω περισσότερο μαζί του; Σηκώθηκα κι' έφυγα. Κι' έπήγα σ' ένα

εξάδελφό μου...

Σούσουρο. Μειδιάματα. Άγριεύει η κυρία και γυρνά στο άκροατήριο:

— Τί γελάτε άνόητοι;

— Έδω να κυττάς!

— Είναι εξάδελφός μου κ. πρόεδρε. Έχω και μάρτυρες.

Όλα αυτά όμως δεν την σώζουν. Ού-

τε η εύγλωττος άγόρευσις του δικηγόρου της. Οι άνδρες είναι σκληροί και ι-

διατέρως όταν είναι δικασταί. Έξη μή-

νες φυλακής της έπεβλήθησαν. Και άλλ-

λοι έξη μήνες έρήμην του έραστου που άπουσιάζει. Όσο διά τον σύζυγον, έφυ-

γε μελαγχολικός ένφ τον συνώδευαν τα ειρωνικά σχόλια μερικών απ' το άκροα-

τήριο:

— Άρρ...άρρ...άρρ...

Δ. ΨΑΘΑ

Προφητείες τοῦ πολέμου

3 αξιοσημείωτες περιπτώσεις

ΑΠΟ καιρού εις καιρόν ἐμφανίζονται στὸν κόσμο άτομα προικισμένα με μυστηριώδεις καὶ υπερφυσικὲς δυνάμεις. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ δραματίζονται καὶ νὰ προφητεύουν τὰ μέλλοντα. Οἱ προφητείες των πραγματοποιοῦνται μ' ἐξαιρετικὴν ἀκρίβεια. Βέβαια, πρέπει νὰ γίνεται πάντα αὐστηρὸς ἐλεγχος, διότι πολλὰς ἀπὸ τὰς ἐμφανιζόμενες ὡς προφητείες, ποὺ ἐξεπληρώθησαν ἀποτελοῦν συχὰ μεταγενέστερα κατασκευάσματα.

Συνήθως τὰ άτομα ποὺ ἔχουν τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ χάρισμα, παρουσιάζουν συγχρόνως φυσιολογικὰς ἀνωμαλίες, τὰς ὁποῖες ἡ ἐπιστὴμὴ εἶναι πολλὰς φορὲς ἀνίκανη νὰ ἐξηγήσῃ.

Θὰ σὰς ἀναφέρω μερικὰς ἀπὸ τὰς καταπληκτικώτερες καὶ ἐξαιρετικώτερες αὐτὰς προφητείες ποὺ ἔχουν σχέση με τὰ σημερινὰ πολεμικὰ γεγονότα.

— 1919 —

Τὸν περασμένο μῆνα, ἀπεβίωσε στὸ χωριουδάκι της, στὴν Βαυαρία, ἡ περίφημη Τερέζα Νόυμαν, γνωστὴ μετὰ τὸ ὄνομα «Ἡ στιγμιαία γυναίκα τοῦ Κοννερ-σρόου».

Γράψαμε κι' ἄλλοτε γιὰ τὸ τραγικὸ μαρτύριό της γυναίκας αὐτῆς καὶ τὸ καταπληκτικὸ κι' ἀνεξίτηλο, στὸ φαινόμενο τῶν «στιγμιαίων», ποὺ παρουσίαζε τὸ κορμὶ της καὶ ποὺ παρ' ὅλες τὰς προσπάθειες, ἡ ἐπιστὴμὴ δὲν μπόρεσε ὡς σήμερα νὰ ἐξηγήσῃ.

Ἡ Τερέζα ἦταν τὸ μεγαλύτερο παιδί ἀπὸ τὰ δέκα ἀδελφάκια της. Γεννήθηκε τὴν 9 Ἀπριλίου τοῦ 1898 στὸ μικρὸ Βαυαρικὸ χωριουδάκι Κοννερ-σρόου, κι' ἔλαυρε ἄκρας ὑγείας, ὅπως καὶ τ' ἄλλα της ἀδελφάκια. Τὴν 10 Μαρτίου τοῦ 1918, μιὰ μεγάλη πυρκαϊὰ κόντεψε νὰ καταστρέψῃ τὸ χωριουδάκι. Ἡ Τερέζα πῆρε ἐνεργὸ μέρος στὴν κατάσβεση τῆς πυρκαϊᾶς καὶ σὲ μιὰ μεγάλη της προσπάθεια, ἀντετράπη, ἔπαθε θλάση τῆς σπονδυλικῆς στήλης κι' ἔμεινε παράλυτη. Τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ σώματός της ἔμεινε τελείως ἀνίσθητο καὶ τὸ ἀριστερὸ τοῦ πόδι ἀκαμπτὸ σὰν πέτρα.

Ὅλοι τὴν θεωροῦσαν χαμένη, ὅταν, ξαφνικὰ, τὴν 29 Ἀπριλίου τοῦ 1923, τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Πάπας ἀπεφάνισεν τὴν Ρώμην νὰ ἀνακηρύξῃ ὡς ἁγία τὴν δασίαν Τερέζαν, μιὰ ἁγία γυναίκα τοῦ Λιζιέ, ἡ ἀσθενὴς ἀνεῖρε τὰς αἰσθήσεις της. Ἐν τῷ μεταξύ, τὸ πόδι της γέμισε πληγὰς, ὡς ποὺ κάποια μέρα εἶχε ξαφνικὰ τὴν θείαν ἐμπνευσὴν νὰ ζητήσῃ τρία φύλλα ἀπὸ ρόδα ποὺ φύ-

τρωναν στὸν τάφο τῆς ἁγίας Τερέζας τοῦ Λιζιέ, τὴν ὁποία θεωροῦσε πὰς ὡς προστάτιδά της. Ἡ Τερέζα Νόυμαν ὅταν τῆς τὰ ἔφεραν, τὰ τοποθέτησε στὰς πληγὰς τοῦ ποδίου της καὶ τὰ ἔδεσε μ' ἓναν ἐπίδεσμο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ὅταν ἀφήρεσε τὸν ἐπίδεσμο, τὸ πληγιασμένο πόδι της εἶχε ἐπωλωθῇ κι' εἶχε ἀποκτήσῃ καινούργιο δέρμα!

Στὸ ἀπίθανο κι' ἀνεξήγητο αὐτὸ φαινόμενο, ποὺ ἐρχόταν σὲ σύγκρουση μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη, προσετέθη κι' ἓνα ἄλλο: Τὴν 17 Μαΐου τοῦ 1925, τὴν ὥρα ποὺ στὴν Ρώμην ἀνεκηρύσσεται ἡ ἁγία, ἡ προστάτις της, ἡ ἄρρωστη ποὺ ἐπὶ ἐξήμισι ὁλόκληρα χρόνια ἔμεινε ἀκίνητη στὸ κρεβάτι της, εἶδε ἓνα «φῶς λαμπρὸ σὰν τὸν ἥλιο» καὶ ἄκουσε μιὰ μυστηριώδη φωνὴ νὰ τὴν ἐκτάσῃ νὰ ἐγερθῇ! Ἡ Τερέζα συνεμορφώθηκε καὶ τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθῇ!

Στὰς ἀρχὰς τοῦ 1938, ἡ Τερέζα Νόυμαν προέβλεπε τὴν κατάληψη τῆς Αὐστρίας ἀπὸ τὴν Γερμανία, καὶ τὸ περασμένο Πάσχα ἀνήγγειλε τὸν πόλεμον τῆς Γερμανίας ἐναντίον τῆς Πολωνίας. Λίγες μέρες μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ἡ Τερέζα Νόυμαν ἀπέθανε.

ΤΟ ΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΟΥ ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ

Ἡ Τερέζα Νόυμαν δὲν εἶναι ἡ μόνη ποὺ ὠραματίσθη τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν.

Στὰ 1909 στὸ Βίλνο, ὁ Πολωνὸς καλόγηρος Κορζενιέκι, κάποιον βράδυ, εἶδε στὸ κελλὶ τοῦ νὰ ἐμφανίζεται ἓνας νεκρὸς συνάδελφός του. Τὸν διέταξε ν' ἀνοίξῃ τὸ παράθυρό του καὶ νὰ κυττάξῃ ἔξω. Τρομοκρα-

τήμένος, ὁ Κορζενιέκι συνεμορφώθη κι' ἡ φρίκη τοῦ γιγαντώθηκε. Μπρὸς τὰ μάτια του, ἔβλεπε νὰ ἐκτυλίσσεται ὅλη ἡ φρικτὴ τραγωδία τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου, ἐνῶ ὁ νεκρὸς τοῦ ἔλεγε:

«Ὅταν θὰ τελειώσῃ ὁ πόλεμος αὐτός, ἡ Πολωνία θὰ ἐλευθερωθῇ, κι' ἐγὼ θὰ ἀνακηρυχθῶ ὁ προστάτης της ἁγίος». Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, πραγματικὰ, ἡ ἐλευθερία Πολωνίας, ἀγιοποίησε τὸν Ἀντρέ Μπόμπολα.

Ο ΝΕΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Καταπληκτικὲς ἐπίσης εἶναι οἱ προφητείες ἐνὸς ἐρημίτη ποὺ ἐξησε στὸ Αἰξ-Λά-Σαπέλ τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ ἔτος 1858 καὶ ὠνομάζετο Ἀντουάν. Οἱ προφητείες τοῦ περιέρχοντο ἐκεῖνον μοναχὸν διεισώθησαν καὶ ἐξετυπώθησαν ἀπὸ τὸν βαρὼν Ναβόγι τοῦ 1896. Στὶς προφητείες τοῦ αὐτοῦ, ὁ καταπληκτικὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, προέβλεψε πολλὰ ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν τὴς ἡμέρας μας. Ἀκούσατε μερικά:

— 1920 —

Ἀφοῦ περιγράφει τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον καὶ τὴν εἰρήνην, λέγει: «Βλέπω ὅπως νέν ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ἀλσατίαν. Οἱ Πρώσοι καὶ οἱ Γάλλοι, θὰ συγκρουσθῶν εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ Στρασβούργον, τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν τελευταίων.

Ἐν συνεχείᾳ περιγράφει μάχας περὶ τὸ Μὲτς καὶ τὸ Νανσύ, καὶ ἀναγγέλλει προέλασιν τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων.

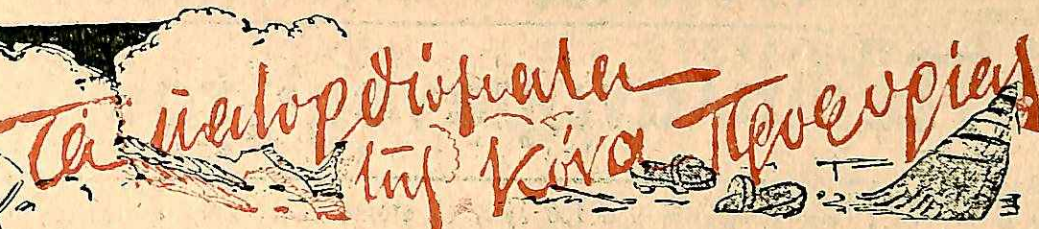
Ὡσαύτως περιγράφει μιὰ μάχην περὶ τὸ Σικκινμπουργκ, μετὰ τὴν ὁποῖαν καὶ Γάλλων, διὰ τὴν ὁποῖαν λέγει ὅτι δὲν ὑπῆρξε γεγονὸς περισσότερο φρικαστικόν.

Σημειωτέον ὅτι ὁ μοναχὸς Ἀντουάν ἦταν Γερμανός.

Ἄς δοῦμε μέχρι ποίου σημείου θὰ πραγματοποιηθῶν οἱ προφητείες του!

Δὲν εἶναι ἄγνωστες ἐπίσης καὶ οἱ προφητείες, αἱ τὸσον γνωστὲς στὴ χώρα μας, ὡς προφητείες τοῦ Ἀγαθαγγέλου. Ὁ Ἕλλην ἐρημίτης, στὰς προφητείες του αὐτῆς, ποὺ τὰς παρουσίασε σὰν ἔιδος ἐπιστολῆς, καὶ χρησιμοποίησε ἀλληγορικὰς παραβολὰς, προέβλεψε τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους καὶ τὴν νίκη τῶν ἑλληνικῶν στρατευμάτων.

Πολλοὶ ποὺ παρουσιάζονται ὡς ἐρημνευτὲς τῶν ἀλληγορικῶν προφητειῶν τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ἰσχυρίζονται πῶς ἡ περίφημη αὐτὴ θεόπνευστη ἐπιστολή, προέβλεψε τόσο τὸν μέγαλο Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ὅσο καὶ τὸν σημερινὸν νέο διαμελισμὸ τῆς Πολωνίας.

Τ' ἀρκουδάκια!

Σ ΑΒΒΑΤΟΒΙ...

Ἡ Προφύρα καθισμένη σ' ἓνα γαμήλο σκαμνί, ἔβλεπε ἀπὸ τὴν πόρτα της, ἔτρωγε πεπονόσπορους ἀπὸ ἓνα πιατάκι ποὺ εἶχε πλάι της, ἐνῶ ἡ κόνα Μαργαρώ, ἡ γειτόνισσά της, ἔπλεξε βιαστικὰ μιὰ κάλσα.

— Ἐλα πιά ἀσε τὸ πλέξιμο Σαββατό-βραδο καὶ δὲν κάνεις, εἶπεν ἡ Προφύρα. Ἀπόψε πρόκοιες;

— Καλὲ εἶναι τσουράπια τοῦ γαμπροῦ μου καὶ πρέπει νὰ τὰ τελῶ. Χειμωνιάζει καὶ πρέπει νὰ βάλῃ τὰ μαλλένια πιά, γιατί πατίζει ἀπὸ ρευματικά.

— Ἐ, καλὰ, γιὰ μιὰ μέρα δὲ θὰ πεθάνῃ. Μὴ χειρότερα τώρα τῶρα νὰ ψέλνῃ ὁ ἱσπερινὸς καὶ νὰ πλέκῃς κάρτσα! Μοῦ θυμῆσαι τὴ Λωλο-Φῶτα ποὺ οὐλῇ τὴν ἡμέρα ἡκαθούτανε ἀνάσκαλα καὶ τὸ βράδυ ἡπαινε κατὶ νὰ ράψῃ στὴν πόρτα, νὰ τὴ δοῦνε οἱ περαστικοὶ γιὰ νὰ τήνε ποῦνε προκομένη. Κάθε Σάββατο βράδυ νόφη μου χαματερῇ, ἔλεγε μιὰ παροιμία, ἡ συγγραμμένη ἡ μάνα μου.

Ἡ Μαργαρώ συγίστηκε. Μάζεψε τὸ νῆμα, τύλιξε τὴν κάρτσα κι' εἶπε:

— Ἐγὼ, κερά μου, οὔτε τὴ Λωλο-Φῶτα μοιάζω, οὔτε τὸ Σαββατόβραδο πρόκοι. Εἴμαστε σοὶ σοῖν προκομένης, ἀπὸ τὰ γυναικοφάσια μας, κι' ἂ θές ν' ἀρωτήσης ὅσες μὰς ξέρουμε ἀπὸ τοῦ Σκαλμπρίνου τὴ γειτονιά. Μὲ κόλασες, ἡ μαστον Θεέ μου!

Ἡ Προφύρα δὲν ἤθελε νὰ τήνε δυσχεστήσῃ κι' ἄργισε νὰ τὴν χαλοπιάνῃ.

— Καλὲ μάτια μου, πολλὸ ἀψίθυμη εἶσαι καὶ δὲ θὰ μοῦ ζήσης! εἶπε. Ἐγὼ δὲν τῶρα γιὰ νὰ σὲ προσβάλω. Σὲ ξέρω καλὰ πιά εἶσαι καὶ τί γουστᾷ εἶναι τὰ γέ-ρια σου. Ἀναντὴν μπουμπαντὴν νοικοκυράδες οἱ Σουφταίνες ὑπὸ τ' ὄνομα, οἱ τσατσάδες σου, τὴ μάνας σου οἱ ἀδελφάδες. Ἐκεῖνὸν ἡμοῖσας στὴν προκοπή. Μὰ καὶ ἐνὶ Μαργαρώ! Κι' αὐτοῦ ἐνὸς εἶνε. Δὲ θὰ πεθάνουν οἱ γαμπροὶ μας ἂν δὲ βάλουνε τὰ μαλλένια τσουράπια ἀπὸ σήμερα! Ζαβὴ ποὺ εἶσαι καὶ ἐνὶ! Ἐγὼ δὲ γαλῶ τὴ χαχαρένια μου γιὰ τὸ γαμπροῦ μου. Ἡ κόρη μου νᾶναι καλὰ καὶ γαμπροὶ κάνω κι' ἄλλοι.

Ἡ Μαργαρώ καλὰ ἔλεγε.

— Μὴ λές μεγάλο λόγο Προφύρα. Ἐ-λα ἄστα. Ἐνὸς μάλωμα εἶναι ὁ γαμπρός μας. ὅμως δὲ μπόρεῖς νὰ μὴ τόνε καλοπιάσης, γιατί θὰ σὲ ποῦνε κακία πεθερά.

— Κακὰ νὰ βγάλουνε στὰ μάτια τους.

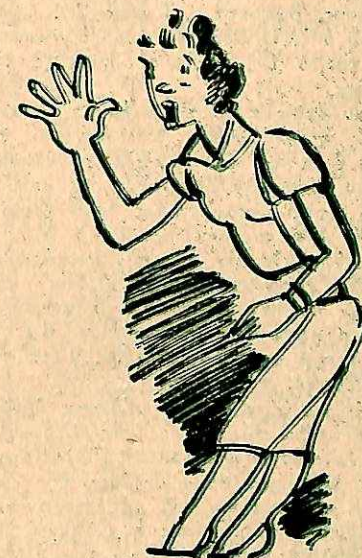
Ἐγὼ τὸ γέρος μου τὸ κάνω. Ἐλα φὰς κανένα σπῆρο τώρα νὰ περάσῃ ἡ ὥρα.

Ἡ γειτόνισσα ρώτησε σὲ λίγο:

— Ἡ Σουλτάνα ἡ κόρη σου ποῦ εἶνε; — Πάει λιγάκι νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα στὴν ὡς τὸ Παγκράτι. Πρέπει νὰ πεοπατῇ, Μαργαρώ μου, γιατί ἡ κοιλιά της με-γάλωσε πολὺ καὶ εἶνε πρωτάρια. Ἄν

κάθεται θὰ δυσκολογεννήσῃ. Ἦρθε τὸ λοιπὸν καὶ τὴν πῆρε σήμερα ἡ Μέλπα τοῦ Ἐδῆ, ἐκεῖνη ἡ μελαχροινὴ, ἡ κόρη τῆς Ἐρασμίας καλῆς, νὰ πᾶνε νὰ προσκυ-νῆσουν τὸν Ἀγ. Λεοφτέρη ποὺ τὸν ἔχει ὁλοζώντανον ἡ ἀσάδερφη τῆς ἡ Ἐλενιώ ἡ Πόλκα. Μάτια μου τί θαυματοῦργὸ χά-νισμα, ἀπὸ τὸ ζῶνε. Τὸ τί τοὺς κου-βαλοῦνε δὲ λέγεται. Κάθε Σάββατο τὸ σπῆτι τῆς εἶνε γεμάτο σὰν τὴν ντουδάρ-ωτισσα τὴν Παναγία, θυμάσαι;

— Τί μοῦ λές καλῆς; Τυχερὴ ἡ Πόλκα.

— Ὁλόιδια ἡ ἀρκουδομάννα εἶναι! Φωτιά νὰ τήνε κάψῃ...

— Καὶ ξέρεις κι' ἓνα ἄλλο; Ἀπὸ τὰ τάματα ποὺ ποῦλῃς θὰ χτίσῃ λέει ἓνα σπιτάκι νὰ νοικοκυρεθῇ!

— Ἄς εἶνε, ἐγὼ γαίνομαι σὰν ἀκούω νὰ χαλοπερνῶν οἱ Συμεῶνες, γιατί ἡ τραβήξαμε τὴν πικροδάφνης τὸν καυό.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή φάνηκε ἓνα μικρὸ κορίτσι μ' ἓνα μπουκέτο λουλούδια στὸ χέρι.

Ἡ Προφύρα τὴν φώναξε:

— Ἐρινάκι, ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι καλὲ μετὰ πούλῃς;

Ἡ μικρούλα πλησίασε:

— Ἦμουν στὴ θείας μου στὸ Παγκράτι, ποῦ εἶνε προσβολὰ καὶ οὐ τὰ-κοῦσε νὰ τὰ βάλωμε στὸν Ἀγ. Συμεῶν ποῦναι ἡ γὰρ του σήμερα.

— Καλὲ τ' Ἀγ. Συμεῶν ἔχουμε; ρώτη-σε ἡ Προφύρα τὴ Μαργαρώ.

— Ἀπὸ φτὰ μὴ με ἀρωτᾷς. Τὸ καλαν-τάρι νὰ δοῦμε.

Ἡ μικρὴ ἐξακολούθησε:

— Σὰν ἤπερασα ἀπὸ τὸ Ἄλφος τοῦ Παγκρατίου εἶδα τὴν κόρη σου τὴ Σουλ-τάνα μετὰ τὴ Μέλπα ποὺ κυττάζανε τ' ἀρ-κουδάκια.

— Ποιὰ ἀρκουδάκια καλῆς; εἶπε ἡ

Προφύρα γουρλώνοντας τὰ μάτια της. — Τ' ἀρκουδάκια ποὺ ἔχουνε στὸν κῆ-πο στὸ Παγκράτι, εἶπεν ἡ Μαργαρώ. Δὲν τὰ δες; Καλὲ ποῦ ζῆς, χριστιανή μου!

Ἡ Προφύρα σηκώθηκε, τινάζε τὰ ολούδια τῶν πεπονόσπορων ποὺ εἶχε στὴν ποδιά της, κι' ἐφώνασε:

— Ἄγου συσῶ καὶ μαυρίλα! Τί θὰ τσὴ κάνω σὰν ἔρθῃ!

Ἡ μικρούλα τρώαζε κι' ἐφυγε. Ἡ Μαργαρώ ἔμεινε καταπληκτικὴ.

— Γιατί καλῆς; Δὲν ὑπορεῖ ἡ κοπέλλα νὰ πᾶν νὰ δῇ τὰ ἔξω ποῦ ἔχουνε στὸ Παγκράτι; Δὲν εἶνε υἱὸν τ' ἀρκουδάκια.

Ἐγὼ παχυνία, πάπιες, ἓνα λάφι, ἀλε-ιούδες...

— Πᾶψε, Μαργαρώ γιατί θὰ κάνω φονικὸ σήμερα. Καλὲ καὶ διάλεξε τὴ μέ-ρα νὰ πᾶν νὰ δῇ τ' ἀγρίμια στὴ θέση ποὺ βόισκεται μετὰ σὺν τὴν κοιλιά;

— Καὶ τί πειράζει;

— Πειράζει καὶ χαλοπειράζει. Γιατί σήμερα εἶνε τ' Ἀγ. Συμεῶν καὶ ὑπορεῖ νὰ σημειωθῇ τὸ βρέφος μέσα στὴν νᾶ γί-νη σὰν ἀρκουδάκι καλῆς! Ἀγ! καλὲ τί συ-φορὰ ἦταν αὐτὴ! Φταίει ἐκεῖνη ἡ Ζου-λουέλλα ποὺ τὴν ἐτραβήξε ὡς ἐκεῖ.

Καλὰ ἡκαθούτανε ἡ κόρη μου στ' αὐγὰ τῆς!

— Νάτσι ἔργουνται, σῶπα, μὴν κά-νης σῶνισες τώρα, εἶπεν ἡ Μαργαρώ.

Ἡ Προφύρα ὅμως ποῦ νὰ κρατηθῇ. Χύμηξε νὰ βγάλῃ τὰ αἶτια καὶ στὰς δού.

— Μωρὴ δὲν ἡφοβήθηκες τὸ Θεὸ νὰ πᾶς νὰ δῇς τ' ἀρκουδάκια, ἔγκυος ποῦ εἶσαι; Τί θές; Νὰ υἱὰς γεννήσῃς καμινὰν ἀρκουδά; Ἀὐ! δὲ φταῖς ἐσὺ μόνο ἐκεῖ-νες ποῦ σὲ τραβήζανε ὡς ἐκεῖ. Σήμερα εἶνε τ' Ἀγ. Συμεῶν αὐρή!

Ἡ Μέλπα στραβομούριασε.

— Λάθος κάνεις, κόνα Προφύρα μου εἶπε, τ' Ἀγ. Συμεῶν εἶνε τὸ Φλεβῶν!

Κατόπιν πῆγε στὸ ἡμερολόγιο καὶ κύ-ταξε:

— Σεργίου, Πολυχρονίου. Βάχχου, εἶπε.

— Καλὲ με λώλανε αὐτὴ ἡ μικρὴ ἡ Ἐρίνη τῆς Μαργαρώς, εἶπεν ἡ Προ-φύρα.

Ἡ Μέλπα ἔφυγε μετὰ τὴ Μαργαρώ. Στὸ δρόμο τῆς εἶπε:

— Σὰν ἡφοβούτανε νὰ μὴ μοιάσῃ τὸ παιδί μ' ἀρκουδά. ἤπρεπε νὰ φύγῃ ἡ ἔ-δια ἡ Προφύρα ἀπ' τὸ σπῆτι ποὺ εἶνε ὁλόδια ἡ ἀρκουδομάννα, φωτιά νὰ τήνε κάψῃ!

«Ο Περιπλανώμενος» του Σούτσου

ΤΗΝ 13 Αυγούστου 1839, δηλαδή πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ἰσχυρὴ δύναμις τῆς ἀστυνομίας τῆς Ἀθήνας ἐμπήκεν αἰφνιδιαστικὰ στὸ σπίτι τοῦ ποιητοῦ Ἀλεξάνδρου Σούτσου. Τὸν συνέλαβεν ἀμέσως κι' ἔκαμε ἐρευνα σ' ὅλο τὸ σπίτι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ κατασχεθῶν ὅλα τ' ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου τοῦ Σούτσου «Ο Περιπλανώμενος». Τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶχε τυπωθῇ, μὰ ἀκόμη ὁ ποιητὴς τοῦ δὲν εἶχε προφθάσει νὰ τὸ κυκλοφορήσῃ.

Τὴν ἴδια ὥρα, ἄλλη ἀστυνομικὴ δύναμις κατέλαβε τὸ βιβλιοδετεῖο τοῦ Μουράτ Ἀπάρτογλου, βιβλιοδέτη ἀπὸ τὴν Καίσαρεια, ποὺ ἐργαζόταν στὴν Ἀθήνα, καὶ κατέσχεν ὅλα τ' ἀντίτυπα τοῦ «Περιπλανώμενου» τοῦ Σούτσου, ποὺ ὁριζοῦνταν ἐκεῖ. Ὁ Ἀπάρτογλου εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ βιβλιοδετῇ τὰ βιβλία τοῦ ποιητῆ. Στὴν ἀρχὴ οἱ ἀστυνομικοὶ προσεπάθησαν μὲ δόλο νὰ τοῦ πάρουν ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ τὸ ἔχουν ὡς δικαιολογία τῆς κατασχέσεως. Ὁ βιβλιοδέτης ὅμως, δὲν τοῦς ἔδωσε. Ἐπειτ' ἀπ' αὐτὸ ἡ ἀστυνομία κατέσχεν ὅλα μαζί τὰ βιβλία.

Ὁ Ἀλέξ Σούτσος, ἀφοῦ συνελήφθη, ὡδηγήθη ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὴν Εἰσαγγελία. Ἐκεῖ τοῦ ἀπηγγέλθη κατηγορία ὅτι ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο τοῦ «Ο Περιπλανώμενος», ποὺ ἀπετέλει ἐξέδρασι τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ τοῦ καθεστώτος. Ἀπὸ ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν ὡδήγησαν στὴν φυλακὴ τοῦ Μενδρῶσε καὶ τὸν ἐφυλάκισαν μὲ τὴν δικαιολογία ὅτι τὰνα ἦταν ἐπικίνδυνος ἄνθρωπος καὶ ὅτι ἔκαμιν ἀπόπειρα νὰ δραπετεύσῃ.

Μὰ ὁ Σούτσος ἦταν ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὴς γέσεις, μὲ γούνατα, μὲ φήμη. Ἀμέσως λοιπὸν ἐκινήθησαν οἱ φίλοι του καὶ διεμαρτυρήσαν γιὰ τὴν ἀδικία. Ἐφώνησαν ὅτι ἀδικα συνελήφθη ὁ Σούτσος καὶ παρόνομα ἐγένεν ἡ κατάσχεσις, γιὰ τὸ βιβλίο δὲν εἶχε κυκλοφορήσῃ. Ἐπομένως ἀξιόποινη πράξι δὲν εἶχε διαπραχθῇ!

Μὰ πολλὰς λοιπὸν ἐνέργειες, συνήλθε τὸ Συμβούλιο τῶν Ἐφετών καὶ ἀκύρωσε τὴν ἀπόφασι τοῦ Εἰσαγγελέως καὶ τὴν φυλάκισι τοῦ Σούτσου. Τοῦ ἐπετράπη νὰ μείνῃ προσωρινὰ ἐλεύθερος, κατόπιν ἀπὸ κομματικὴ καὶ προσωπικὴ ἐγγύησι τοῦ ἀδελφοῦ του. Καὶ ἀργότερα θὰ ἐγίνετο κανονικὰ ἡ δίκη του.

— ΕΒ —

Τὸ γεγονός αὐτὸ τῆς συλλήψεως τοῦ ποιητῆ Ἀλέξ. Σούτσου καὶ τῆς κατασχέσεως τοῦ «Περιπλανώμενου» ἀνεστάτωσε τὴν Ἀθήνα! Ἐκάμε καταπληκτικὴν ἐντύπωσι, γιὰ τὸ Σούτσος ἦτο περίφημος καὶ κοσμοαγάπητος, καὶ γιὰ τὸ βιβλίο κατασχέθη πρὶν κυκλοφορήσῃ.

Ὁ Ἀλ. Σούτσος ἦταν 40 χρονῶν. Στὴν ἀκμὴ τῆς δράσεώς του. Ἀφοῦ ἐσπούδασε, κοντὰ στὸν Ἀδ. Κοραῆ, στὸ Παρίσι, τὴν Γαλλικὴν γλῶσσα καὶ φιλολογία, ἀφοῦ ἔγραψε Γαλλικὰ ποιήματα καὶ πάντες τραγωδίαις ἑλληνικὰς ξαναγύ-

Πῶς κατεσχέθη πρὸ 100 ἐτῶν τὸ βιβλίο καὶ πῶς συνελήφθη ὁ ποιητὴς. — Ἡ Ἀθήνα ἀνάστασι γιὰ τὴν «παρανομία». — Ἡ δρᾶσις καὶ ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀλ. Σούτσου. — Τὸ ἐμπόριον τοῦ βιβλίου ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς. — Τρεῖς δίκαια γιὰ τὸ ἴδιο βιβλίο. — Τί περιέχει ὁ «Περιπλανώμενος». — Ἐπίθεσις κατὰ τῶν Βαυαρῶν καὶ τοῦ Ὁθωνος σὲ λυρικοὺς στίχους.

ρισε στὴν Ἑλλάδα τὸ 1825. Ἐγραψεν ἔπειτα πολλὰς σάτυρες, ἐπολέμησε τὸν Καποδίστρια καὶ ἀγωνίστηκε γιὰ τὴν πλήρη ἐλευθερίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πιστεύοντες μὲ τὴς ἀρχὰς τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως, ἐπίστευεν ὅτι καὶ ὁ Καποδίστριας διοικοῦσεν ἀπολυταρχικὰ. Καὶ ὅταν ὁ Καποδίστριας ἐδόλοφονήθη, ὁ Ἀλ. Σούτσος ἐδύνησε τὴν πράξι τῶν «τυραννοκτόνων». Μετὰ ἔγραψε Γαλλικὰ μὲ ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, μυθιστορήματα, ποιήματα πάντος εἶδους, δράματα, κωμωδίαις... Ἐστὶ τὸ 1839 ὁ Ἀλ. Σούτσος ἦταν ὁ γνωστότερος καὶ ὁ ἐνδοξώτερος ποιητὴς τῆς Ἑλλάδος.

Ἦταν ὅμως πνεῦμα ἀνήσυχο, ἐπαναστατικὸ, φιλελεύθερο... Καὶ ἀρχισε τὸν πόλεμον ἐναντίον τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ τῶν Βαυαρῶν... Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ ἀφορμὴ τῆς κατασχέσεως τοῦ βιβλίου τοῦ «Ο Περιπλανώμενος».

Ἡ Ἀθήνα λοιπὸν ἐγένεν ἄνω-κάτω βνεκα τῆς κατασχέσεως. Οἱ ἐχθροὶ τῶν Βαυαρῶν βοήθην ἀφορμὴ νὰ φωνάξουν πρὸς πολλὰ κατὰ τῆς «τυραννίας». Καὶ ὁ τύπος ἔκαμε φανεράς ἐπιθέσεις κατὰ τῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ ἐφημερίδα «Ἀθηνα» μάλιστα ἐξέδωκε τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῆς Παναγίας — 15 Αυγούστου — ἔκτακτο φύλλο ἀφιερωμένον ὁλόκληρον στὴν ὑπόθεσι τῆς συλλήψεως τοῦ ποιητῆ τοῦ «Περιπλανώμενου». Ἐνεκα τῆς ἐορτῆς ἡ «Ἀθηνα» δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδοθῇ ἐκείνη τὴν ἡμέραν. Μὰ ἐξεδόθη ἐπιτήρως, «καθότι ἡ ἀδικία εἶναι κατὰφωρος», ὡς ἔγραψε.

Συγγρόνως ὅλοι οἱ συγγενεῖς τοῦ Σούτσου, ποὺ εἶχαν ὅλοι μετὰ ἀξιώματα, καθὼς καὶ πολλοὶ Φαναριῶτες ἐτέθησαν εἰς κίνησιν γιὰ νὰ σώσουν τὸν Σούτσον ἀπὸ τὴν καταδίκριν...

— ΕΒ —

Στὸ μεταξὺ ἔγινε καὶ κάτι ἄλλο παράνομο εἰς βάρος τοῦ Α. Σούτσου.

Ὁ ποιητὴς εἶχε σκοπὸ νὰ πωλήσῃ τὸν «Περιπλανώμενον» πρὸς δρ 5 τὸ ἀντίτυπο. Μὰ δὲν εἶχε προφθάσῃ νὰ πωλήσῃ οὔτε ἕνα. Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ κατάσχεσις καὶ ἡ φυλάκισις ἐξήψαν τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῶ. Ὅλοι ἤθελαν νὰ μάθουν τί περιέχει ἐπὶ τέλους τὸ βιβλίο τοῦ Σούτσου. Μὰ δὲν εὗρισκαν τὸ βιβλίο καὶ ἔδιναν πολλὰ χρήματα γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν...

Τότε οἱ ἀστυνομικοὶ ἐσκέφθησαν νὰ κάμουν μίαν... ἐπιχείρησι. Ἐπωλοῦσαν ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου πρὸς 30 καὶ 50 διςτιλα, δηλαδὴ τάλληρα, τὸ ἕνα. Καὶ ἡ τιμὴ αὐτῆς ἦτο ἀφάνταστη, γιὰ τὰ 50 διςτιλα εἶχαν ἀξία 12.500 σημερινῶν δραγμῶν!

Ἐστὶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔκαμιν τὴν τῶν τους. Μὰ τὸ ἔμαθον ὁ Σούτσος καὶ ἐξα-

γριώθηκε. Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐδημοσίευσεν στίς ἐφημερίδας ἀνοικτὸ γράμμα, ὅπου ἔγραψεν:

«Οἱ ἐνεργήσαντες τὴν παράνομον κατάρχεσιν τοῦ εἰσέτι

μὴ δημοσιευμένου συγγράμματός μου πωλοῦντες αὐτὸ λαθραίως καὶ εἰς ὑπερόγκον τιμὴν». Καὶ ἐπρόσθετε στὸ γράμμα: «Οἱ ἀγοράζοντες ἀδικοῦν τὸν δικαιοῦχον οἱ δὲ λαθρεμπορεύμενοι ἐν τέλει θὰ δώσουν λόγον διὰ τὰ 1205 ἀντίτυπα, τὰ ὅποια μοὶ ἀφῆρσαν».

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν ἀπειλὴν αὐτὴ τοῦ ποιητῆ, φαίνεται ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἐσταμάτησαν τὸν περιέργον καὶ κερδοφόρον ἐμπόριόν τους.

— ΕΒ —

Λίγες ἐβδομάδες μετὰ τὴν κατάσχεσιν τοῦ βιβλίου, ὁ ποιητὴς ἐδικάσθη στὸ Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν γιὰ ἔγκλημα ἐξουδένωσης τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ καθεστώτος. Οἱ καλλίτεροι δικηγόροι ὑπεστήριξαν τὸν Σούτσον. Ὁ ποιητὴς παρεδέχθη ὅτι κάνει ἐπίθεσι κατὰ τῆς Βαυαρικῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ὅτι δὲν ἐκυκλοφόρησε τὸ βιβλίο του. Αὐτὸ ὑπεστήριξε καὶ ἡ ὑπεράσπισις. Ὁ Σούτσος ἠθωώθη τότε. Καὶ ἐπῆγε στὴν Σύδρ ὡς ὅπου καταπαύσῃ ὁ θόρυβος...

Κατόπιν ὅμως ἀπὸ δύο μῆνες τὸν συνέλαβαν πάλιν καὶ τὸν ἔφεραν στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ δικασθῇ γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι. Ἀνεκαλύφθη ὅτι ὁ Σούτσος εἶχε δώσει σ' ἕνα γέροντα φίλον τοῦ δύο ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου νὰ τοῦ τὰ φυλάξῃ, γιὰ τὴν μὴ κατάσχεσιν ἐκινδύνους νὰ γάσῃ πρὸς τὸ ἔργο του. Ἡ ἀστυνομία ὑπεστήριξε ὅτι ἡ φυλάξις αὐτῶν δύο βιβλίων ἀποτελοῦσε κυκλοφορίαν τοῦ βιβλίου καὶ ὅτι ἔτσι ὁ Σούτσος εἶχε διαποῆξῃ τὴν ἀξιόποινην πράξι...

Ἐπὶ τὴν ἀφῆθ ἐλεύθερος ὡς ὅπου γίνῃ ἡ δευτέρα δίκη του. Τότε πιά, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι τὰ εἶχε σκοπεύει, ἀναγκάσθηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Καθὼς ἔφυγεν ὅμως, ἐξέδωκεν ἕνα συλλάδιον μὲ τίτλον: «Ἀπολογία Ἀλεξάνδρου Σούτσου συνταγθεῖσα διὰ τὴν δικασίμην ἡμέραν». Τὸ συλλάδιον ἐκυκλοφόρησε ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ὅταν ὁ Σούτσος εἶχε πιά μὴτὴν στὸ ξένο βαπόρι...

Ἐφυγε λοιπὸν τότε γιὰ τὸ Παρίσι. Μὰ μετὰ ἕνα χρόνον ἐγύρισεν ἐπὶ τὴν Ἀθήνα. Τότε ἐδικάσθη γιὰ δευτέρω φορά καὶ κατῴρωσε μὲ πολλὰς ἐνέργειαις ν' ἀθωωθῇ. Ἀυτὸς ὅμως ἔφυγε πάλιν γιὰ τὸ Βέλγιον...

Ὁ «Περιπλανώμενος» ἐκυκλοφόρησε πολλὸ ἀργότερα...

— ΕΒ —

Ἀς ἰδοῦμε ὅμως καὶ τί εἶχε μέσα τὸ πολύκροτο αὐτὸ βιβλίο, ποὺ ἐστόχισε στὸν Ἀλ. Σούτσον πόσας καταδίξεις καὶ ἀνεστάτωσε τὴν Ἑλλάδα...

Ἐπὶ γράφεται: «Ἀλεξάνδρου Σούτσου: Ὁ Περιπλανώμενος, ποίημα λυρικὸν εἰς 3 μέρη. 1838—1839».

Μόλις ἀνοίξῃ ὁ ἀναγνώστης τὸ πρῶτον φύλλον, βλέπει τὸν πρόλογον τοῦ λυρικοῦ ποιήματος, γραμμένον ἐν στίχοις. Ὁ πρό-

λόγος αὐτὸς ἀρχίζει ἔτσι:

«Καὶ τὸ ἔθνος τὸ γῆρας τρέχον
εἰς τὸν θάνατον ἡσύχως,
καὶ τὸ ἔθνος τὸ θερμαίνον
τῆς παλῆμης τοῦ τὸ ψυχρὸς
εἰς τὸ πῦρ τῶν καιομένων
Ὁθωμανικῶν δικρότων
καὶ μετὰ σεισμοῦ καὶ χρότων
θραύσαν κατὰ τοῦ Σουλτάνου
τῆς ἀλύσου τοῦ τὸν κρίνον
εἰς ζυγὸν σεσαθρωμένον
μένει σήμερον ὑπεῖχον...»

Ἐστὶ ἀπὸ τὸν πρόλογον ἀρχίζει ἡ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Βαυαρικοῦ ζυγοῦ.

Τὸ πρῶτον ἄσμα τοῦ «Περιπλανώμενου» ἀρχίζει μὲ ἐνθουσιώδη ὕμνον στὴν Ἑλλάδα, «τὴν χώραν τῆς μεγαλοφύας» καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ τραγικὴ ὑπόθεσις, ἔτσι:

«Πλὴν τί κλέος σὲ ἀνύψοι
καὶ τί αἴσχος σὲ πῆξει!
Ἐντοὶ μετὰ Ρωμαίους,
μετὰ Τούρκους Βαυαρῆζοι
σιδηρόποδες περὺσι
καὶ κατόπιν εἰς τὸν ἄλλον
ἔλοι σὲ δορυκτυποῦσι...

Βαυαρῆζοι!.. ὡς ἀπλείστων
ἔπεσαν ἀρπύων νέφη.
Βαυαρῆζοι!.. τῆς Ἑλλάδος
ἡ πικρὰ χολὴ τὸς τρέφει
καὶ ἡ γῆ τῆς ἀπὸ μίσους
κυρτοῦ θερμαινόμενῃ.
ἔνα-ἔνα τοὺς φλογίζει
ἔνα-ἔνα τοὺς περαινέει... κ.λ.π.»

Ἐπειτα ὁ ποιητὴς σὲ στίχους κατηγόρει ὅλους τοὺς Ἕλληνας, ποὺ δέχονται αὐτὴ τὴν τυραννίαν τῶν Βαυαρῶν. Ἐστὶ ἡ ἐπίθεσις παίρνει μέσα καὶ τὸν Βασιλέα Ὁθωνα καὶ τὴν Κυβέρνησι, ποὺ ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ Βαυαρῶν.

Τὸ Β' ἄσμα τοῦ ἔργου ἀφιερώνεται στὸ πνεῦμα τῆς Ἐλευθερίας καὶ ὕμνει τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασι καὶ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Στὸ Γ' ἄσμα ἐξιστορεῖται ἡ περιπετειώδης ζωὴ τοῦ περιπλανώμενου, ποὺ ζητεῖ τὴν ἐλευθερίαν...

Αὐτὸ τὸ λυρικὸν ποίημα εἶναι ὁ «Περιπλανώμενος».

— ΕΒ —

Μὰ μὲ τὴν φυγὴν στὸ Βέλγιον δὲν ἔπαυσαν οἱ περιπέτειαι τοῦ Ἀλέξ. Σούτσου ἐξ ἀφορμῆς τοῦ «Περιπλανώμενου».

Τὸ 1852 ὁ Σούτσος ἐξέδωσε δευτέρω ἔκδοσιν τοῦ «Περιπλανώμενου». Ἐκεῖ ὁ πάρεσι καὶ 4ον ἄσμα. Σ' αὐτὸ γίνεται νέα ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Ὁθωνος. Νέα καταδίξις ἐγένε τότε κατὰ τοῦ Σούτσου καὶ νέα φυγὴν τοῦ στὸ ἑξωτερικόν.

Τὸ 1858 ὅμως ὁ Σούτσος ἀνετύπωσε πάλιν τὸν «Περιπλανώμενον» μὲ νέον πρόλογον, περὶ τῶρα. Σ' αὐτὸν ἐγένετο ἡ πρὶν ἀρχὴ ἐπίθεσις κατὰ τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος.

Τότε, λοιπὸν, ὁ Σούτσος συνελήφθη καὶ πάλιν κ' ἐδικάσθη. Κατεδικάσθη δὲ σὲ φυλάκισι 11 μηνῶν. Ἐκάμε τὴν φυλάκισιν τοῦ στὸν Μενδρῶσε καὶ κατόπιν ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι... Ἦταν ὅμως, πιά γέρος καὶ ἀρρωστος.

Τέσσαρα χρόνια κατόπιν ὁ Ἀλέξ. Σούτσος ἐπιθύμησε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του. Ἐπῆγε λοιπὸν στὴν Σμύρνη γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ κεί στὴν Ἀθήνα. Μὰ ἐκεῖ ἀρρώστησε βαρεῖα. Ἦταν καὶ φτωχὸς πιά, ἔπειτα ἀπὸ τόσας περιπέτειαι... Καὶ τέλος πέθανε τὸ 1863 στὸ Ἑλληνικὸ Νοσοκομεῖον τῆς Σμύρνης.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Μὴ ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ ‘Ο Τζῶν Κητς στὴν Φάννυ Μπρόουν

‘Ο Κητς ὁ μέγας Ἀγγλος ποιητὴς, πέθανε νέος. Δυὸ χρόνια πρὶν πεθάνῃ, γνώρισε τὴν Φάννυ Μπρόουν, στὴν ὁποία ἔγραψε:

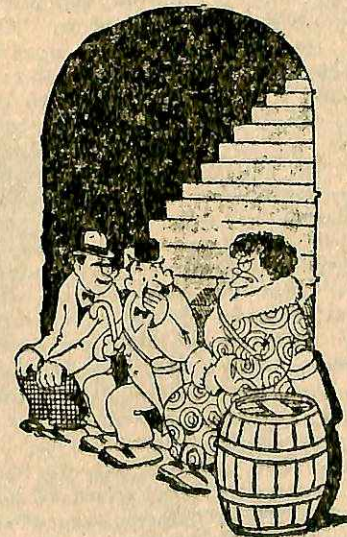
«Τὸ γράμμα σου μοῦ ἔδωσε τόση χαρὰ, ὅση τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ στον κόσμον—ἐκτὸς ἀπὸ τὴν παρουσίαν σου. Καμμιά φορὰ ἀπορῶ πῶς ἕνα πρόσωπο ποὺ βρίσκεται τόσο μακριὰ ἀπὸ μένα, μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ τόσο ἐντονα τὴν ψυχὴν μου καὶ τίς αἰσθήσεις μου. Κι' ὅταν ἀκόμη δὲν σκέφτομαι ἐσένα, νοιώθω πῶς βρίσκεισαι κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειάν σου, πῶς κάποια τρυφερότητα κυκλοφορεῖ μέσα στίς φλέβες μου. Ὅπως βλέπεις, ὅλες οἱ θλιβερές μέρες καὶ νύκτες ποὺ περᾶσα, δὲν κατώρθωσαν νὰ μὲ θεραπεύσουν; ἡ ἀπουσία σου μὲ κάνει πάντα νὰ ὑποφέρω φριχτά. Βρίσκεισαι σὲ μιά παράξενη κατάστασιν ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ὀνομάσω ζωὴ: εἶναι μαλλὸν μιά κατάσταση λυπημένης προσμονῆς τῆς ζωῆς. Κι' ἡ ζωὴ εἶσαι Σὺ».

Τώρα μόνον καταλαβαίνω τί θὰ πῇ ἀγάπη! κι' αἰσθάνομαι τρόμο ὅταν ἀναμεινῶ τὸ μέγεθός της καὶ τὸ μαζοῦρό της. Βέβαια, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἀγαποῦν, καὶ σέβονται τὰ αἰσθηματά τους. Μὰ ἐγὼ τὴν βεβαιότητα πῶς κανένας, μὰ κανένας, δὲν μπορεῖ νὰ νοιώσῃ—τόσο πλήρως, τόσο τέλεια, τόσο συγκλονιστικά—αὐτὸ ποὺ ἐγὼ νοιώθω: γιὰ τὴν δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀγαπᾷ· πρέπει ν' ἀγαπᾷ ἐσένα!

Σάβ. κλ. ν. 8 Ἰουνίου 1819

ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΙΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Στὸ ἀντιαεροπορικὸ καταφύγιον:

—Οἱ βομβαρδισμοὶ εἶναι πάντα καταστροφικοί... Ἐστὶ κι' ἐγὼ, ὅταν βομβαρδίζαν οἱ Γερμανοὶ τὸ Παρίσι, κατέφυγα σ' ἕνα ὑπόγειον καί... ἐκεῖ γνώρισα τὴ γυναῖκα μου...

Θὰ ΚΕΡΔΙΣΕΤΕ

«Ὁ καιρὸς εἶναι χρήμα», λένε οἱ Ἀγγλοι. Εἶναι ὅμως καὶ ζωὴ. Πράγματι, ἡ ζωὴ μας εἶναι τόσο σύντομη, κι' ὅμως πόσες ὥρες, πόσες μέρες δὲν πᾶνε χαμένες ἀπὸ ἀπροσεξία μας; Ἀν ἀθροίσωμε ἰδίως ὅλα ἐκεῖνα τὰ μικρὰ χρονικά διαστήματα ποὺ τὰ σπαταλοῦμε χωρὶς κανὲν νὰ τὰ ἀντιφθῶμε, θὰ δοῦμε μὲ φρίκη ὅτι χάνομε ἄσκοπα ἕνα σημαντικό μέρος τῆς ζωῆς μας. Προσέχετε λοιπὸν νὰ κερδίσετε τὸν χρόνον σας. Ἐστὶ θὰ κερδίσετε:

3 ΛΕΠΤΑ

—Ἀν γράψετε ἀλφαριθμητικὰ τοὺς ἀριθμοὺς τηλεφώνων τῶν φίλων σας.

—Ἀν γράψετε πρὶν τὸ χάσετε τὸ κουμπὶ σας ποὺ κινδυνεύει νὰ πέσῃ.

—Ἀν σημειώσετε μ' ἕνα χαρτί τὸ μέρος τοῦ βιβλίου ὅπου σταματήσατε τὴν ἀνάγνωσιν.

—Ἀν βάζετε κάθε πρᾶγμα σας στὴ θέση του.

5 ΛΕΠΤΑ

—Ἀν, ὅταν γδύνεστε τὸ βράδυ, τοποθετῇτε μεθοδικὰ τὰ ρούχά σας.

—Ἀν πίνετε τὸν καφέ σας πρῶτα, κι' ἔπειτα διαβάσετε τὴν ἐφημερίδα σας, ἀντὶ νὰ κάνετε καὶ τὰ δυὸ πρᾶγματα μαζί.

10 ΛΕΠΤΑ

—Ἀν πληρώσετε τὸ γκαρσόνι μόλις σᾶς φέρῃ τὴν παραγγελίαν.

—Ἀν κόψετε τὰ νύχια σας, ὅταν βγῇτε ἀπὸ τὸ μπάνιο, ποὺ τὰ νύχια σας εἶναι μαλακά καὶ εὐκολοπεριποίητα.

20 ΛΕΠΤΑ

—Ἀν κάνετε τίς ἀγορὰς σας τὸ πρωῒ, ποὺ τὰ καταστήματα δὲν ἔχουν πλῆθος.

—Ἀν πέρνητε ραντεβού πρὶν νὰ πᾶτε σὲ ἐπισκέψεις, καὶ εἰσθε ὑποχρεωμένος νὰ περιμένετε.

30 ΛΕΠΤΑ

—Ἀν κρατᾶτε σ' ἕνα σημειωματάριον τίς διευθύνσεις καταστημάτων χρησίμων ἢ τίς ὁδηγίες πραγμάτων ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρουν.

—Ἀν παραγγέλετε τηλεφωνικῶς τὰ πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ ἐκλογὴ δὲν ἀπαιτεῖ τὴν προσωπικὴν παρουσίαν σας.

—Ἀν κάνετε κάθε πρωῒ ἕνα πρόγραμμα τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμέρας.

—Ἀν ἀποφεύγετε νὰ μιλάτε, ὅταν δὲν ἔχετε τίποτα νὰ πῆτε.

ΧΑΙΡΕΙΣ ΜΟΥ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Αθηναϊκόν μυθιστόρημα
του κ. Χρ. Κ. Χαιροπούλου

Τα προηγούμενα

Ο Γιώργος Μαράλης, πήρε στο σπίτι του μια απελπισμένη κοπέλλα, την Σόφη Πιερρίδη, που εγκαταλειμμένη από όλους, είχε λιγοθυμήσει στο δρόμο από την πείνα. Ζούσε σιγά-σιγά ένα ισχυρό αίσθημα αρχίζει να γεννιέται μεταξύ των δυο νέων. Κι' ο Γεώργιος Μαράλης υποσχεται στην μητέρα της πως θα την παντρευθεί. Πράγματι, μια μερα της περνά στο χέρι της το δαχτυλίδι του αρραβώνος και το ίδιο βράδυ την πηγαίνουν στην Γλυφάδα για να εορτάσουν το γεγονός. Εκεί, όμως, ο Μαράλης βλέπει την πρώτη του γυναίκα, την Ντόρα και αναστατώνεται. Φεύγουν για το σπίτι με χαλασμένο το κέφι. Η Σόφη του επισημαίνει την βέρα λέγοντας ότι ο γάμος αυτός δεν μπορούσε πια να γίνει. Όλη εκείνη την νύχτα δεν έκλεισαν μάτι και οι δυο τους.

20ον

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΟΛΕΣ οι νύχτες, ακόμα κι' οι νύχτες της άπνειας, έχουν πάντοτε ένα τέλος. Όταν ξημέρωσε, ο Γιώργος ένοιωσε μιαν άπεριγράπτη ανάκουψη. Όσες ώρες στριφογύρισε στο κρεβάτι του, δεν είχε παρά μιαν έλπίδα: Να τελειώσει η νύχτα, μαζί με το μαρτύριό του. Στο τέλος, η νύχτα τελείωσε, μα το μαρτύριό του έμεινε: Η Ντόρα εξακολουθούσε να βρίσκεται μπροστά του, σε λίγων μέτρων απόσταση, κι' όμως, χιλιόμετρα απέραντα στην πραγματικότητα, βασιανιστική κι' επίμονη και γοητευτική κι' απρόσιτη, πότε δνείρο άπιαστο κι' άμφίβολο, και πότε χειροπιαστή γυναίκα, μ' όλες τις δυνατότες γοητείας ενός τέλειου πλάσματος. Το συνηθισμένο δνείρο σβύνει με τις πρώτες λάμψεις της αύγης, το ίδιο όπως σβύνει κι' η προβολή του κινηματογράφου μόλις ανάφουνε τα φώτα. Σκια και το ένα, σκιά και τ' άλλο. Στην περίπτωση όμως αυτή, τ' δνείρο αντιστάθηκε στο φως. Έμεινε και μέσα στις χλωμές λάμψεις της αύγης, διατηρήθηκε και με τον ήλιο. Ο Γιώργος νόμιζε πως θ' αντιδρούσε κάπως, αν έβγαине στο δρόμο.

Σηκώθηκε σιγά, νύθηκε με προφύλαξη, και βγήκε στα νύχια, για

να μην τον πάρη μυροφιά ή Σόφη. Και πραγματικά, εκείνη δεν τον άκουσε, ή έκανε πως δει τον άκουσε — που κάνει το ίδιο.

Βρέθηκε στο δρόμο μαζί μ' όλους εκείνους τους νοικοκυραίους των πολύ πρωϊνών ώρων, που διασταυρώνουν τα ι συχνά με τους ξενύχτηδες. Για τους πρώτους, ή μέρα αρχίζει για τους δεύτερους, ή νύχτα τελειώνει. Ο Μαράλης όμως, ένοιωθε πως δεν άνηκε ούτε στους πρώ-

τους, ούτε στους δεύτερους: Γι' αυτόν, ή νύχτα δεν είχε τελειώσει, μ' όλο το σβύσιμο των άστεριών και του φεγγαριού, και μ' όλο τα λαμπερά κοκκία του ήλιου, Μπροστά του, έπίμονη κι' οδυνηρά, λατρευτή, εξακολουθούσε να δλιθαίνει, ρυθμίζοντας το βήμα της με το δικό του το βήμα, για να μη χαθή ποτέ απ' τα μάτια του, ή όπτασία της Ντόρας, δημιούργημα της νύχτας, που αντιστεκότανε τόσο έπίμονα και στη μέρα.

— — —

Έφτασε στο γραφείο του πρώτος απ' όλους τους υπαλλήλους, κι' έπρεπε στην πολυθρόνα του, μόνος, αυτός με τις αναμνήσεις του. Η ψυχή του βουτούσε με ήδονη στις σκιές του παρελθόντος, κι' εκεί ζούσε στιγμές άξέχαστες: Νά, ή γωνίτσα του Ζαππεϊού, με τους πηχτούς θόλους της πρασινάδας από πάνω, την ώρα του δειλινού, όταν δυο γυναίκες χεϊλάκια κατακόκκινα, ψυθιρίζανε με τρόπο: «Θέ μου! Άν μας δουν; Τί ντροπή!...» — Κι' ύστερα, το φθινοπωρινό εκείνο απομεινέρο, με τα δυο κεφάλια των νεονύμφων σκυμένα μπροστά στις τελευταίες τρεμουλιές ευχής του άσπρομάλλη παπά, και στο τέλος, σαν κορώνη της έρωτικής μελωδίας εκείνης της άξέχαστης μέρας, ή όλονυχτία στο ξενοδοχείο της Κηφισιάς, μ' ένδιάμεσα στην ευδαιμονία της αγάπης, το ξεψύχισμα το δικό της: «Τί όμορφη ποδ' ή ζωή!...» Η, τη δική του την ψιθυριστήν Ικεσία: «Χαίτεψε μου τα μαλλιά!...»

Το τηλέφωνο που χτύπησε, τον έκανε να ξαναγυρίσει άθελά του, στη ζωή. Πήρε το άκουστικό στο χέρι του, με το νοι του, με την ψυχή του, με τα κύτταρά του, άφιερωμένα όλα στη Ντόρα. Η έπίκλησή του όλης της νύχτας, κι' ως κι' αυτής της στιγμής, ήτανε φαίνεται τόσο άπεγνωσμένα Ισχυρή, που κατάφερε να τραθήξει, σαν άκατανίκητος μαγνήτης, τη Ντόρα στην άλλη άκρη του σύρματος.

— Έσύ είσαι;... Είναι δυνατόν;... της ψιθύρισε ο Γιώργος, πλησιάζοντας όσο πιδ κοντά μπορούσε το στόμα του στο άκουστικό, σά νάθελε να ρουφήξει, μαζί με την φωνή, και σά μύρο της άναπνοής της.

— Ναι, Γιώργο... Έγώ... Καλημέρα...

— Έχεις, λοιπόν, διαίσηση;... Κατάφερα να σε τραθήξω από μακριά;...

— Με σκεφτόσουν;... — Δε ρωτάς αν μ' άφισες να κοιμηθώ ένα λεφτό όλη τη νύχτα!...

— Έσύ ήσουν πολύ πιδ σκληρός μαζί μου: Με κοίμησες στην άγκαλιά σου, μ' έσφιγγες όλη νύχτα, κι' έφυγες τά ξημερώματ, μαζί με τ' δνείρο, την ώρα που ξύπνησα... Μά, τί λέω!... Όλ' αυτά είναι παιδιαρίσματα!...

— Άσε την καρδιά σου να μιλήσει. Ντορίτσα!... Και γώ σήμερα είμαι σαν τρελλός!... Δεν ξέρω που βρίσκομαι, δεν ξέρω τί κάνω, δεν ξέρω τί θέλω!... Η χθεσινή μας συνάντηση, ήτανε για μένα κάτι άπότομο και συγκλονιστικό — μιάν πιστολιά μέσα σ' ένα ναρκωμένο κοπάδι περιστεριών!... Από τη στιγμή εκείνη, όλες οι αίσθήσεις μου, όλα τα νεύρά μου, ναρκωμένα τόσο καιρό τώρα, ξαναζωντανέψαν άπότομα, μαστιγωμένα, απ' τη ματιά σου!

— Γιώργο... Ήτανε τρέλλα κι' άνοησία που σου τηλεφώνησα... Άσε να κλείσω καλλίτερα...

— Στάσου!... Ντόρα!... Σ' έξορκίζω... Στην παλιά μας αγάπη... Στη ζωή εκείνου που αγαπάς... Μη φύγης... Άσε ν' άκούσω λίγο ακόμα την φωνή σου, έστω κι' από μακριά, έστω κι' αν δεν πρόκειται να σε ξαναδω και να σε ξανακούσω ποτέ...

Η άπάντησή της έκανε λίγα δευτερόλεπτα ν' άκουστή:

— Είσαι όμως ο ίδιος πάντα... τοι ψιθύρισε στο τέλος. Και στην ψυχή, και στην εμφάνιση, και στους φλογερούς και στιγμιαίους ένθουςισμούς, που ανάθουνε και σώνουνται σε μιάν στιγμή, σά βεγγαλικά μέσ' στη νύχτα...

— Ά, Ντόρα, κάνεις μεγάλο λάθος: δεν είμαι καθόλου ο ίδιος... Και πρώτα απ' όλα γέρασα τα μαλλιά μου είναι γκριζά...

— Σου πάει... Χτές το βράδυ, μαζί με τη ντάμα σου, άποτελούσατε ένα περίφημο ζευγάρι... Γιατί κι' ή ντάμα σου ήταν έξοχη... Μπράβο! Έχεις ένα θαυμάσιο γούστο. Γούστο άνθρπου έκλεκτικού...

— Αυτό θάπρεπε να το είχες διαπιστώσει από πολύν καιρό...

— Από πότε;

— Από τον καιρό που αγάπησα σένα...

Πάλι ή φωνή της Ντόρας άργησε λίγο να ξανακουστή.

— Τα χρόνια δε σ' άλλαξαν, παρά μόνο έπιφανειακά, κόλακα... τοι έιπε στο τέλος.

— Ντορίτσα... Γιατί μου τηλεφώνησες σήμερα;...

— Δεν ήθελες;

— Να πιστέψω ότι και σ' ένοιωσες κάτι άνάλογο μ' αυτό που νοιώσα έγώ χτές το βράδυ;...

— Είπ' ή έρώτηση που θάχα να σου κάνω έγώ, και με προλαβαίνεις...

— Άλες αλήθεια;... — Τότε, γιατί σου τηλεφώνησα; — Έσείς οι γυναίκες είσατε περίεργες...

— Γιατί!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Μ' όλο που ο Μαράλης έφτασε απ' τις έξη παρά τέταρτο στην Άλυσίδα, είδε τη Ντόρα σχεδόν άμέσως να κατεβαίνει από έν άλλο ταξί. Σαν κοριτσάκι τρέχοντας, πέρασε το δρόμο, κι' ανέθηκε με χαρούμενη όρμη στο ταξί το δικό του. Ήτανε ροδοκόκκινη, ζωηρή, κομψή, ξεχύνοντας γύρω της την άπαλη γνώριμη μυροφιά της, που τόσο του μεθούσε άλλοτε τις αίσθήσεις. Κάθισε κοντά του, σφίχτηκε άπάνω του, λές και να μην είχε να τον δ'η παρά μόλις από χτές, σά νάχε διαρκέσει ώρες μονάχα ο χωρισμός τους, κι' όχι χρόνια. Εκείνος τη φίλησε, στο στόμα, στα μάγουλα, στα μάτια, παντού, σά νάθελε σε μιάν στιγμή να της δώσει μεζέμενα όλα τα χαμένα φιλιά του χωρισμού τους. Εκείνη δεν έφερε την παραμικρήν αντίσταση, σά να διατηρούσε, παρ' όλη τη διακοπή, τη συνήθεια της υποταγής, σ' αυτή τη ζεστή άντρική άγκαλιά, σ' αυτά τα δυνατό μπράτσα, που έφτανε να σφίγγουνε και να έκμηδενίζουνε κάθε αντίσταση. Ο σωφέρ έξυπνος κι' έπιχειρηματικός όπως όλοι οι καθαρόαιμοι σωφέρ, σκέφτηκε πως το καθήκόν του ήτανε να προχωρήσει μπροστά, μακριά απ' τον κόσμο, προς τις έρημιές, με διπλή ταρίφφα. Και προχώρησε.

— — —

Πόσο κύλησε έτσι τ' αυτοκίνητο; Ίσως δέκα λεφτά, κι' ίσως, πάλι, έναν αιώνα! Ο Γιώργος κι' ή Ντόρα, σφιγμένοι δυνατό ο ένας στον άλλο, ζούσανε συμπτυκνωμένες τις στιγμές της έρωτικής τους εϋτυχίας. Περάσανε τη φιλαδέλφεια, και ασ, στρίψαν άριστερά, προς το μέρος του Τατογίου. Στη γεφυρίτσα του χτυπήτου, ο σωφέρ τους ρώτησε, χωρίς να γυρίση, κυττάζοντάς τους με διάκριση στο καθρεφτάκι του:

— Θέλετε να σταματήσουμε δώ, ή να προχωρήσουμε στη Βαρυμπόπη;...

— Καλύτερα δεν είναι εδω; ρώτησε σιγά τη Ντόρα ο Γιώργος. Πιδ έρημιά, πιδ ήσυχία... Στη Βαρυμπόπη, όσο και νάναι, θάχη κόσμο...

— Ναι, εδω

— Ήτανε τρέλλα και άνοησία που σου τηλεφώνησε...

— Τόσον καιρό, πως δεν ένδιαφέρθηκαν να μάθης αν ζω, ή αν πέθανα;...

— Μην είσαι άπαιτητικός κι' άχάριστος... Μιά άνθρωπινή καρδιά, πολύ περισσότερο, μάλιστα, μιάν γυναίκα καρδιά, έχει τον τρόπο ν' αντιδράσει, όταν, ανάμεσα της, κι' ανάμεσα στον άντρα που αγαπάει, υπάρχει ή απόσταση... Αυτή είναι ή άφορμή που κατάφερε να προκαλέσει ως τώρα την αντίδραση της καρδιάς μου... Χτές, όμως, το πράγμα ήταν άπότομο, και δεν μπορούνα να πνίξω τη συγκίνησή μου.

— Ντορίτσα μου... Όποτε, μ' αγαπάς λίγο ακόμα;...

Η φωνή της άκούστηκε σιγανή, σά σβυσμένη:

— Τί τά θές τά λόγια, Γιώργο;... Ένα σου λέω μονάχα: Η χτεσινή βραδυά ήταν ένα έξαισιο ξαναγύρισμα μου στην ευτυχία...

Ο Μαράλης ένοιωσε έναν άνεξηγότο κόμπο να του πνίγη το λαϊμό. Νάταν ευτυχία; Νάταν πόνο;...

— Έσκυψε πιδ πολύ στο άκουστικό, σά νάθελε να πλησιάσει ακόμα περισσότερο την λατρεμένη γυναίκα, και μουρμούρισε:

— Ντορίτσα... Είπ' άνάγκη να σε δώ... Μη μου τ' άρνηθής... Δε μπορείς να μου τ' άρνηθής...

— Πως να στ' άρνηθώ, άφου αυτή είναι ή μοναδική μου έλπίδα;...

— Πότε;

— Όποτε θές...

— Σήμερα, λοιπόν;... Τ' άπόγεμα;...

— Ναι...

— Θά σε περιμένω μ' ένα ταξί στα Πατήσια... Στην Άλυσίδα άκριβώς... Στις έξη... Θές;

— Σύμφωνοι...

— Ντορίτσα, δεν φανταζόμουν ποτέ πως μπορούσα πια να νοιώσω τέτοια μεγάλη χαρά, σαν τη σημερινή...

— Με προλαβαίνεις σ' ότι θάθελα να σου πώ...

— Και τη χαρά αυτή τη χρωστάω σε σένα...

— Και γώ σε σένα...

— Ντόρα, σέ λατρεύω...

— Θάτανε κουτό να στ' άρνηθώ και γώ... Ωρβουάρ, λοιπόν, τ' άπόγεμα... Στις έξη, στην Άλυσίδα, άγαπημένη μου...

— Ωρβουάρ, γλυκειά μου αγάπη...

Μεσολάβησαν λίγα δευτερόλεπτα, ώσπου να κλείση ή γραμμή. Φαίνεται πως και εκείνη, όπως κι' αυτός, εδίαταζε να κατεβάση το άκουστικό. Κι' όταν έκλεισε όμως ή γραμμή, κι' όταν ακόμα κόπηκε ή έπαφή με την άγαπημένη του, ο Μαράλης έμεινε για πολύ κυττάζοντας έκστατικός το μηχανήμα, δού είχε μεταφέρει εις αυτόν την εϋτυχία, μαζί με τη φωνή της Ντόρας...

— — —

Το μεσημέρι, γυρίζοντας σπίτι, ήτανε τόσο εύθυμος, που ή Σόφη τρόμαξε. Μπαίνοντας, την πήρε στην άγκαλιά του, τη γέμισε φιλιά, κι' άρχισε να τη χορεύει σαν τρελλός.

— Σιγά, καλέ!... Τί έπαθες;... — Σόφη, ζήτη ή ζωή! Είσαι το πιδ όμορφο κορίτσι του κόσμου!...

— Σήμερα τ' άνεκάλυψες;

καλλίτερα...

—Στάσου, σωφ...—

Κατέβηκε μέσα στο σκιάφωσ των πεύκων, που σμίγανε πάνω απ' τα κεφάλια τους, και τους υποδέχτηκαν τα κοσμάτια των βατραχιών μέσα στο ρέμα. Νύχτανε. Η νύχτα έπεφτε διακριτικά πάνω απ' τις κορφές των δέντρων, και το σκοτάδι ήτανε περισσότερο χάδι, και λιγώτερο απειλή.

Ένα γκαρσόνι τους υποδέχτηκε, για να τους οδηγήσει ανάμεσα απ' τις πρασινάδες ενός μικρού κήπου που ευωδίαζε, προς το μαγαζί, που φωτιζότανε από μια λάμπα της μπενζίνας. Η σάλα ήτανε πληχτική και χαμηλοτάβανη. Δεξιά, βρισκόταν ένα πιάνο, πού, εύτυχως, δεν έπαιζε την ώρα εκείνη.

—Δεν μπορούμε να κάτσουμε πουθενά έξω;... ρώτησε το γκαρσόνι ο Μαράλης.

—Πώς, κύριε... Στην ταράτσα...

—Πάμε λοιπόν, στην ταράτσα...

Ανέβηκαν μια σκάλα, που ύψωνε μέσα στο σκοτάδι, και φτάσανε στην «ταράτσα». Πεζούλι δεν υπήρχε γύρω, φωτισμός κανένας, υπήρχαν όμως, γι' ανταλλαγμα, από πάνω οι μαυροπράσινοι θόλοι των δέντρων, υπήρχαν ακόμα μια άδιατάραχη σιγή, που δεν την έκοβε παρά, που και που, το μονότονο σόλο του γρύλλου.

Καθίσανε σ' ένα έτοιμόρροπο τραπέζι, κι' όμως ενοιώσανε γερή την ευτυχία να τους άγκαλιάζει. Το γκαρσόνι πήρε μια παραγγελία, κι' έφυγε. Είχε νυχτώσει για καλά. Οι κορφές των δέντρων ψιθυρίζανε ακαθόριστα μυστικά μεταξύ τους. Κάπου άκουγότανε να κυλάη νερό. Ο Γιώργος κι' η Ντόρα νοιώσανε μιάν απέραντη περηφάνεια, στην ιδέα πως ήτανε μόνοι τους αυτοί κυρίαρχοι της εξάισιας νύχτας: Γι' αυτούς τραγουδοῦσε ο γρύλλος από μακριά, το παράδειγμά τους είχε κάνει τα βατράχια να έρωτροπούν μέσα στο ρέμα, και τα πεύκα, πάνω απ' τα κεφάλια τους, σιγοψιθυρίζαν για να κουτοσμπολέψουνε το ειδήλλιο τους.

Στην αρχή, ούτε αυτός, ούτε κείνη καταφέρνανε να μιλήσουν. Η ευτυχία, όταν προσφέρεται σε μεγάλες ποσότητες, κάνει τον άνθρωπο να νοιώθω ένα είδος άσφυξίας. Καθόντουσαν κοντά-κοντά, σφιγμένοι ο ένας απάνω στον άλλο, κι' είχανε τη συνείδηση πως αποτελούσανε δυο μηδαμινά σημαδάκια μέσ' στο σκοτεινό και μυρωμένο άπειρο, που τους έσφιγγε από παντού.

Οι ωραιότερες στιγμές της σιγής, κόβονται πάντα απ' τον έρωτευμένο άνθρωπο με μια κοινοτυπία:

—Τι διαφορετική νύχτα! ψιθύρισε ο...

—Εγώ τη νοιώθω διαφορετική, μόνο γιατί βρίσκουμαι κοντά σου... Δεν υπάρχει νύχτα που θά μπορούσε να με φανή άσχημη κοντά σου...

Η Ντόρα κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι της:

—Τι κρίμα, Γιώργο, να μην είν' αλήθεια αυτό... Με τα χείλια σου μιλάει ο ένθουσιασμός της στιγμής... Είναι καιρός τώρα που μ' έχεις χάσει, κι' έτσι με βλέπεις σαν

καινούργια γυναίκα, που είν' έτοιμη να σου χαρίσει άγνωστες ευτυχίες, και που θάν' ευτυχίες, μόνον όσο θά μέινουν άγνωστες...

Της έπιασε το χέρι, και της τσούφισε δυνατά:

—Γιατί τό λές αυτό, Ντορίτσα;...

—Γιατί έτσι είναι...

—Από τότε που με θυμάσαι, έχω αλλάξει...

—Όλα αλλάζουν με τον καιρό, εκτός απ' τον χαρακτήρα του ανθρώπου...

(Συνέχεια στο επόμενο)

Δύο ιστορικά ανέκδοτα

Ένα πρωί, ο μεγάλος Γάλλος μυθιστοριογράφος Ανατόλ Φράνς, έπαινε το εξής γραμματικό γράμμα από γυναικείο χέρι:

«Αγαπητέ μαίτρο, έμαθα από κοινούς φίλους ότι η μαγερισά σας κατέχει μια περίφημη συνταγή σάλτσας, από γαρίδες. Θα ήθελα να αγοράσω ένα πακέτο γαρίδες, αν υοὺ στέλνατε αντίγραφο της συνταγής αυτής».

Ο Ανατόλ Φράνς χαμογέλασε μόλις διάβασε το γράμμα και αποφάσισε να της στείλει την συνταγή. Καθώς όμως, τον κατεδίωκαν την εποχή εκείνη οι θαυμαστές του ζητώντας του αυτόγραφο, ο Φράνς πρόσθεσε στην συνταγή και τα εξής: «Σας στέλνω την συνταγή αγαπητή κυρία, αλλά μου φαίνεται πως ήταν μάλλον ένα πρόσχημα αυτή, για να μου πάρετε ένα αυτόγραφο!»

Η κυρία πήρε την συνταγή με την σημείωση. Πήρε ένα ψαλίδι έκοψε την υπογραφή του συγγραφέως και του την έστειλε πίσω μ' αυτά τα λόγια:

«Για να σας αποδείξω ότι μ' ενδιαφέρει περισσότερο η συνταγή που μου στείλατε, από την υπογραφή σας, σας στέλνω πίσω την τελευταία αυτή. Μπορεί για σας να είναι πολύτιμη, για μένα όμως, δεν είναι διόλου απαραίτητη!»

ΤΟ ΤΙΜΗΜΑ

Κάποτε ο Κλεμανσώ ταξίδευε στις Ινδίες. Σ' ένα χωριούδακι ξεγώρισε ένα αγαλματάκι και ρώτησε στον πωλητή του πόσο το πουλούσε.

—Για σάς, κύριε, μόνο 75 ρουπίες.

—Για μένα, θά το δώσω 45 ρουπίες, έκανε ο Κλεμανσώ.

Ο πωλητής σήκωσε τα χέρια στον ουρανό:

—Με κοροϊδεύετε, κύριε; είπε. Μή σάς ακούω κανείς!

—45 ρουπίες! επέμεινε ο Κλεμανσώ.

Προτιμώ να σας το δωρήσω παρά να σας το δώσω σε τέτοια εξευτελιστική τιμή!

—Το παλιόν ευχαρίστως, απήντησε ο Κλεμανσώ, και τσάλαε στην τσέπη του, προσθέτοντας:

—Θα σου χάρω όμως κι' εγώ ένα δώρο, σαν φίλος... Θα σου δωρήσω... 45 ρουπίες!

Τὰ παράξενα ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Όπως είναι γνωστό, όλα σχεδόν τὰ Εὐρωπαϊκά μουσεία μετέφεραν σὲ ὑπόγεια τοὺς θησαυροὺς των γιὰ νὰ τοὺς προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τοῦ πολέμου.

Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, τὸ παρισινὸ περιοδικὸ «Ρίκ-ε-Ράκ», ἀναγράφει ἕνα σχετικὸ ἐπεισόδιον τοῦ πολέμου τοῦ 1870.

Μία παρισινὴ ἀριστοκράτισσα, ποὺ εἶχε στὸ μέγαρό της μιά θαυμασίαν συλλογὴν πινάκων τῶν μεγάλων ζωγράφων, ἀναγκάστηκε νὰ ἐγκαταλείψῃ βιαστικὰ τὸ Παρίσι, ὅταν πλησίαζε ὁ ἐχθρὸς.

Ἀφῆκε λοιπὸν στὸ μέγαρό της ὡς φύλακα ἕναν ὑπῆρέτη της, μὲ τὴν παραγγελίαν νὰ μεταφέρῃ στὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου ὅλα τὰ πολυτίμα ἀντικείμενα, καὶ ἰδίως τῆς πινάκοθήκης. Πράγματι σὲ λίγες μέρες ἔπαιρνε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν ὑπῆρέτη της, στὸ ὁποῖο τὴν διαβεβαίωνε ὅτι οἱ ἐντολές της εἶχαν ἐκτελεσθῇ.

Ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος καὶ ἡ ἀριστοκράτισσα ἐπέστρεψε στὸ Παρίσι, ἡ πρώτη φροντίδα της ὑπῆρξε νὰ κατέβῃ στὸ ὑπόγειο τοῦ μεγάρου της γιὰ νὰ δῇ τὰ πολυτίμα ἀντικείμενά της. Ἐκεῖ πράγματι εἶδε μεταξὺ ἄλλων ὅλα τὰ πιάσιμα τῶν πινάκων συσκευασμένα μὲ ἐξαιρετικὴν προσοχήν.

—Καὶ οἱ πίνακες ποὺ εἶναι; ρώτησε μὲ κάποια ἀνησυχία τὸν ὑπῆρέτη της.

—Γιὰ τοὺς μπουγιατισμένους μουσαμάδες λέτε; εἶπε ἐκεῖνος ἀπλοϊκά. Αὐτοὺς τοὺς ἀφῆσα στὴ σοφίτα, γιὰτὶ δὲν ὑπῆρχε τόπος ἐδῶ.

Σὰν τρελλή, ἡ ἀριστοκράτισσα ἔτρεξε στὴ σοφίτα, κι' ἀντίκρυσε τοὺς πεοίφημους πίνακές της ραχμένους σὲ μιὰν ἄκρη. Εὐτυχῶς, δὲν εἶχαν πάθει τίποτα.

Ἡ σκληρότης τοῦ συγχρόνου πολέμου εἶναι ἀφάνταστη.

Καὶ ὅμως, ἀκούστε τί λέγουν οἱ «Κανόνες Πολέμου» ποὺ ἐξεδόθησαν τὸ 1902

«Ἀπαγορεύεται κάθε καταστροφή, κάθε πυρπόλησις, κάθε δῆψις τῶν ἐχθρικών περιοχῶν, ἐφ' ὅσον δὲν περιλαμβάνεται εἰς ὀχυρωμένην ζώνην».

Ἡ ἀτομικὴ ἰδιοκτησία, ἥτις ἐθεωρεῖτο εἰς τὸ παρελθὸν ὡς λεία τοῦ νικητοῦ, εἶναι σήμερον ἀπαράβιαστος. Κάθε ἀφαίρεσις της, ἀποτελεῖ καθαρὰν ληστείαν.

Οἱ κάτοικοι τῶν καταλαμβανόμενων ἐδαφῶν δὲν πρέπει νὰ θυγοῦν οὔτε εἰς τὴν σωματικὴν των ἀκεραιότητα, οὔτε εἰς τὰς περιουσίας των, οὔτε εἰς τὴν τιμὴν των, οὔτε εἰς τὴν προσωπικὴν των ἐλευθερίαν.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀκόμη ἐμφανισθῇ ὁ ὁλοκληρωτικὸς πόλεμος, οὔτε εἶχαν ἐφευρεθῇ καὶ τελειοποιηθῇ τὰ τρομερὰ μέσα καταστροφῆς ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ πολιτισμός (:) τοῦ 1939.

Ἡ Λορέττα ἀγαπᾷ γιὰ πρώτη φορὰ: ΓΚΡΑΝΤ ΓΟΥΪΘΕΡΣ

ΛΟΡΕΤΤΑ ΓΙΟΥΓΚ

Ἡ ἄτυχη στὸν ἔρωτα...

κρούει τὸν Τραϊ-
συ, τὸν διώχνει.
Καὶ ἔπειτα, χω-
ρίς πιά νὰ δώσῃ
προσοχή στους
ἀνδρες, ἀφοσιώ-
νεται στὴν θρη-
σκεία. Ἐπισκέ-
πεται τὰ παρεκ-
κλησία καὶ μένει
ὧρες ὁλόκληρες
γονατισμένη
μπροστὰ τὸ ἁ-
γίασμα τῆς Ἀει-
παρθένου.

—ΣΣ—

Καὶ ἐρχόμεθα

Ἰλλιαμ, κατορθώνει, καταθέτοντας
500 δολλάρια ἐγγύηση νὰ πάγῃ στὸ
Χόλλυγουντ καὶ νὰ βρῇ τὴν φίλην
του. Τὴν ἀνταμώνει παρκαμὸνές τῶν
Χριστουγέννων. Ἡ συνάντησις εἶναι
συγκινητικὴ.

Πέφτουν ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ
ἄλλου μὲ λυγμούς. Τὴν νύχτα τῶν
Χριστουγέννων πηγαίνουν μαζὶ στὴν
λειτουργία τῆς φτωχικῆς ἐκκλησίας
τῶν μισιοναρίων τοῦ Γουέστγουντ.

Κατόπι ὁ Οὐίλλιαμ ξαναγύρισε
στὴν Ν. ὸρκη, στὴ φυλακὴ...

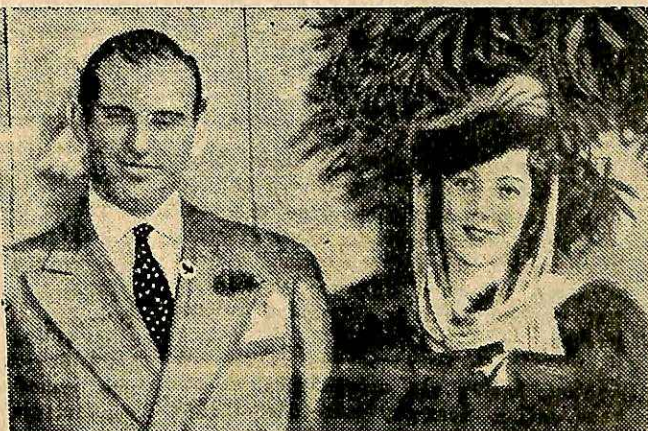
Ἐπὶ ἀπὸ λίγους μῆνες ἀρχίζει
ἡ δίκη.

Ἡ Λορέττα εἶναι ἡ κυριώτερά μά-
ρτυς. Δὲν ἀρνεῖται νὰ βοηθήσῃ τὸν

Ἡ Λορέττα ἀγαπᾷ γιὰ δευτέ-
ρη φορὰ:

ΣΠΕΝΣΕΡ ΤΡΑΪΣΥ

Ἡ Λορέττα ἀγαπᾷ γιὰ τρίτη φορὰ:

ΟΥΪΛΙΑΜ ΜΠΟΥΚΝΕΡ

στον τρίτο, τὸν πιὸ
συνταρακτικὸ ἔρω-
τα τῆς Λορέττας.

Ἐχει περάσει
καιρὸς. Κάπου τέσ-
σερα χρόνια. Ἡ νε-
αρά στὰρ ἔνει ξε-
χάσει τὰ προηγου-
μένα της ἀτυχήματα καὶ ἐρωτεύεται
καὶ πάλι. Αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν ἦταν
ἡθοποιός. Ὁ Οὐίλλιαμ Μπούκνερ ἦ-
ταν ἕνας ἀπὸ τοὺς εὐτυχεῖς ἐκείνους
νέους ποὺ γεννιοῦνται πλούσιοι καὶ
ἐξυπνοὶ καὶ ποὺ κατορθώνουν χωρὶς
μεγάλη προσπάθεια νὰ καταλάβουν
τὴν πρώτη θέση. Πτυχιούχος δύο
Πανεπιστημίων ὁ Μπούκνερ, κάνει
στὴν ἀρχὴ τὸν δικηγόρο, κατόπι δι-
ορίζεται νομικὸς σύμβουλος σὲ μιὰ
ἀσφαλτιστικὴ ἐταιρεία, ὅπου ὁ θεὸς
τοῦ εἶχε μεγάλῃ θέση. Τότε ἦταν
ποὺ ὁ πλούσιος καὶ σχεδὸν ὠραίος
αὐτὸς νέος, ἐφθασε στὸ Χόλλυγουντ.
Βλέπει τὴν Λορέττα καὶ τὴν ἐρωτεύ-
εται κεραυνοβόλως.

Ἀπὸ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1938 μέχρι
τοῦ Σεπτεμβρίου δὲν τὴν ἀφήνει
οὔτε στιγμή. Γίνεται ἡ σκιά της.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ ἴδιου ἔτους
ξεσπᾷ τὸ δράμα: Ὁ Οὐίλλιαμ
Μπούκνερ κατηγορεῖται γιὰ κατά-
χρησιν 8 ἑκατομ. 500.000 δολλαρίων
εἰς βάρος μιᾶς σιδηροδρομικῆς ἐ-
ταιρίας. Συλλαμβάνεται καὶ ὁδη-
γεῖται στὴ Νέα ὸρκη. Ἡ Λορέττα
μένει κατὰπληκτη, ἀλλὰ καὶ δὲν πι-
στεύει... Ἐκεῖνος ἐπιτυχαίνει μιὰ
μακρὰ τηλεφωνικὴ συνομιλία μαζὶ
της ἀπὸ τὴν Νέα ὸρκη καὶ προ-
σπαθεῖ νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ.

Τρεῖς ἐβδομάδες ἀργότερα, ὁ Οὐ-

Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν, κοριτσάκι
ἀκόμη, ἰσχνό, μὲ μάτια πολὺ μεγάλα
παντρεύτηκε τὸν Γκράντ Γουίθερς,
ἕναν ἡθοποιό, ὅχι σπουδαῖο σήμε-
ρα. Τὸν παντρεύτηκε, ὅπως ὁμολόγησε
ἀργότερα, ὅχι τόσο ἀπὸ ἔρωτα, ὅσο
ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσῃ ἕνα
παιδί. Τὸ παιδί ὅμως δὲν ἐρχότανε
καὶ οἱ δυὸ νέοι ἐχώρισαν.

Δὲν ἄργησε ἡ Λορέττα νὰ ξεχάσῃ
τὸν πρῶτον αὐτὸν ἔρωτα.

Ὁ Σπένσερ Τραϊσυ ποὺ ἔπαιζε
μαζὶ της σ' ἕνα φίλμ, ἀνέλαβε νὰ
νῆ παρηγορήσῃ. Τὴν ἐρωτεύεται
τρελλὰ. Θέλει νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναί-
κά του. Ἡ Λορέττα παραινέται γιὰ
λίγο διάστημα — τότε ἐμφανίζεται
καὶ τὸ «θετὸ» παιδί — ἀλλὰ στὸ τέ-
λος κυριαρχεῖ τοῦ πάθους της, ἀπο-

Οὐίλλιαμ. Πιστεύει ἀκλονήτως στὴν
ἀθωότητά του καὶ δὲν διστάζει νὰ
ὁμολογήσῃ ἐπὶ δικαστηρίου ὅτι ἦταν
φίλη του. Μιὰ λεπτομερῶς γιὰ τὶς
σχέσεις των. Ἡ κατάθεσίς της, ὁ-
μως, δὲν σώζει τὸν Οὐίλλιαμ. Τὸ
δικαστήριον τῶν ἐνόρκων τὸν κηρύ-
σει ἔνοχο σὲ ὁκτώ σημεία ἐπὶ δώδε-
κα. Ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν τὸν ἐγκατα-
λείπει ἡ Λορέττα.

Ὁ Οὐίλλιαμ ἔχει καταδικασθῇ σὲ
δύο ἐτῶν φυλάκιση καὶ σὲ πρόστιμο
2.500 δολλαρίων. Ἡ Λορέττα δὲν τὸν
ἀφήνει μόνον. Κατορθώνει νὰ τοῦ τη-
λεφωνῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Πη-
γαίνει, ἔπειτα, καὶ βρίσκει τοὺς γο-
νεῖς του, στὸ Ρίβενταλ. Τοὺς παρη-
γορεῖ.

Τώρα ὁ Μπούκνερ ἐνεργεῖ γιὰ τὴν
ἀναθεώρησιν τῆς δίκης του, καὶ κα-
ταθέτοντας ἐγγύησιν 5.000 δολλαρί-
ων, ἐπιτυγχάνει τὴν προσωρινὴν του
ἀποφυλάκιση. Πηγαίνει στὴν Καλλι-
φορνια, ὅπου ἡ Λορέττα τὸν περιμέ-
νει πάντα μὲ ανοιχτὰς ἀγκάλες. Μὲ
τὴν ἴδια πίστη στὴν ἀθωότητά του,
στὸν ἔρωτά του, Μὲ τὸν ἴδιο ἔρωτα
κι' αὐτή.

Ο μυστηριώδης κ. Σίμψον

Ο ΤΑΝ ο Χάρου Σίμψον παρουσιάστηκε στο κατάστημα της Βαλεντίνης Μαρζαίν.— «Μόδες και παλτό» — η κυρία Μαρζαίν τον προσέλαβε μόνον από οίκο.

«Εμοιάζει σαν Αμερικανός, και μιλούσε θαυμάσια τ' Αγγλικά. Στην αρχή έκτελλε δευτερευούσης φύσεως εργασίες. Πότε-πότε, έκανε μερικές σωστές παρατηρήσεις, και μετά τόλμησε, μ' εξαίρετικό πάντα σεβασμό, να υποβάλει τις προσωπικές του γνώμες, σχετικά με την επιχείρησή. Η κυρία Μαρζαίν, εξεστημένη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ πρακτικὸ τοῦ πνεύματος, καὶ γρήγορα ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἄνθρωπος ἐγέννηκε ἡ ψυχὴ τῆς ἐπιχειρήσεως. Αὐτὸς διηθῶνε τὸ λογιστήριον, τὸ ταμείον τὴν ὑπηρεσία διαφημίσεων. Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια, ἡ κυρία Μαρζαίν δὲν ἔκανε πιά τίποτε χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴ γνώμη του.

— ΕΕ —

Δὲν μπορούσε ὥστόσο ἡ κυρία Μαρζαίν νὰ ἐξηγήσῃ ἂν ἡ παράξενη καὶ θαυμάσια ἀφοσίωσή πρὸς αὐτὸν τὸν ἀγνωστὸ ἐκεῖνον ἄνθρωπο, ὡφείλετο στὴν εὐγνωμοσύνη τοῦ ἐπιχειρηματίου, ἡ ἦταν ἡ κλίση τῆς γυναίκας πού κατακαταί ἀπὸ τὸ λεπτὸ καὶ ραφιναρισμένο ἀνδρικό πνεῦμα.

Συνά, ὅταν τὸ κατάστημα ἔκλινε τὰ βράδια, ἐκείνη τὸν προσκαλοῦσε νὰ πάρουν μαζί τ' ὀρεκτικὸ τους. Διεσκέδαζαν τις ὥρες ἐκεῖνες παρακολουθώντας τὴν ἀτελείωτη παρέλαση τοῦ πλήθους στίς μεγάλες λεωφόρους.

Στίς σκέψεις του, πάντα ἦσαν σύμφωνοι. Ἀνάμεσά τους ἀνεπτύχθηκε ἔτσι σιγά-σιγά μιὰ θερμὴ φιλία. Πολλὰς φορές, μετὰ τὸ ὀρεκτικὸ, ἡ κυρία Μαρζαίν τὸν κρατοῦσε νὰ γευματίσουν μαζί, καὶ πάντα, ὅταν συνέβαινε αὐτό, ἐκείνη εὕρισκε χίλιες-δύο αἰτίες γιὰ νὰ παρατείνῃ ὅσο μπορούσε τὸ γεῦμα καὶ νὰ τὸν κρατήσῃ περισσότερο κοντὰ της, ὡς ἂν ἡ παρουσία του νὰ τῆς εἶνε κάποια ἀκαθόριστη ἡδονή... Αἰσθανόταν πὺς ὅταν ἐκεῖνος ἦταν κοντὰ της, βοισκόταν ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ὡστόσο, δὲν ἤξερε τίποτα ὁ ἕνας γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ ἄλλου.

Ἐνα βράδυ σ' ἕνα ἀπὸ κείνα τ' ἀτέλειωτα τέτ-ά-τέτ, ἡ κυρία Μαρζαίν, θέλοντας νὰ κερδίσῃ περισσότερο τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου, ἀπεφάσισε νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ παρελθὸν της.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, ἀγαπημένε μου φίλε, πρέπει νὰ σοῦ μιλήσω... Δὲν ὀνομάζομαι Μαρζαίν... Τ' ὄνομα αὐτό, εἶναι τὸ πατρικὸ μου ὄνομα. Ὀνομάζομαι Βερσώ, κυρία Βερσώ... ἡ καλλιτέρα, ἔτσι ὀνομάζομαι, γιὰτὶ ἔχω πάρει διαζύγιο. Ὁ ἄνδρας μου βρίσκεται στὴ φυλακή!

— Θεέ μου! Τί λέτε; Στὴ φυλακή!... εἶπεν ἐκεῖνος.

— Ναι... συνέχισε ἡ Βαλεντίνη. Γιατὶ σκότωσε... Σκότωσε ἄνδρα, κάποιον, τρεῖς ὡρὲς μετὰ τὸν γάμο μας...

« Ἐκεῖνος κι' ἐγὼ κατοικοῦσαμε τότε στὴν Λυών. Ὀνομαζόταν Μωρίς Βερσώ. Ἦταν τριάντα ἐτῶν, κι' ἐθεωρεῖτο ἕνας

ἀπὸ τοὺς πλοῦσιωτέρους καὶ καλλιτέρους διανοητῶν τῆς Λυών. Ἦταν τριάντα χρόνων... Ἦμουν δεκαεννέα καὶ γιὰ μὲν μου προεῖκα εἶχα τὰ νιάτα μου. Οἱ γονεῖς μου ἐπέδιδαν αὐτὸ τὸν γάμο.

Καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς παρακούσω, πάν- τρεῦτάκα χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπῶ, τὸν Μω- ρίς Βερσώ. Νόμισα πὺς θὰ κατ' ὀρθονα νὰ τὸν ἀγαπήσω. Ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε πολὺ κι' ἔδειχνε μεγάλο ἐνδιαφέρον γιὰ μένα... Ἀνέλαβε νὰ μὲ καταφέρει νὰ τὸν ἀγαπήσω, καὶ δὲν ἔμεινα ἀδιάφορη στίς προσπάθειές του... Ἀκριβῶς τότε, ἐπενέ- βη... ἡ μοῖρα... Στὸν δρόμο μας βρέθηκε ὁ Γκάστὼν Νταρσάκ, ὁ ἐξάδελφός μου. Μό- λης εἶχε ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ Μαρόκο, μὲ τὸ φωτισμένο τοῦ ἥρωος. Τὸν φιλοε- νήσαμε στὴ βίλλα μας. Ὁ ἄντρας μου τὸν ὑποδέχθηκε θερμὰ. Ἐγὼ ἤμουν εὐτο- χισμένη, γιὰτὶ εἶχα κοντὰ μου τὸν ὡ- ραῖο ἐκεῖνον ἀξιωματικὸ πὺς ὠνευροῦ- μουν, σὰν ἦμουν παιδί... Κάποιο βράδυ, ὁ ἄνδρας μου καθυστέρησε στὸ ἐργαστά- σιο. Περιμένοντάς τον, ὁ Γκάστὼν κι' ἐγὼ πῆγαμε νὰ περπατήσωμε στὸν κήπο. Καθίσσαμε σὲ μιὰ ποιητικὴ γωνία, πὺς ἔμπνευσε στὴ ψυχὴ μου, τὰ ὄνειρα καὶ τοὺς πόθους τῆς παιδικῆς μου ζωῆς... Μαζὶ ἀρχίσαμε νὰ ξετυλίγουμε τὸ νήμα τῶν ἀναμνήσεων μας... Ἐνας ἀνόητος ρομαντισμὸς μὲ κυρίευσε. Τὰ μάτια μου δάκρυσαν, στήριξα μηχανικά τὸ κεφάλι μου στοὺς ὤμους του, ζητώντας καταρ- γιο τῆς θλίψης μου. Ἐαφνικά, ἄκουσα πίσω μου τὸν θόρυβο τῶν κλαδιῶν πὺς σπάζουν, κι' ἔπειτα ἕνα πυροβολισμὸ... Ὁ Γκάστὼν κυλίστηκε χάμω, ξεφεύγον-

—Θάθελα νὰ πεθάνω... Ναι!..

τας ἀπὸ τὰ χέρια μου... Μπροστά μου εἶ- δα τὸν ἄνδρα μου. Κρατοῦσε ἀκόμη τὸ περιστρόφο στὰ χέρια του... Μὲ φωνὴ ἡ- ρεμη, ὡς ἂν νᾶε πυροβολήσῃ κάποιο ζῶο στὸ κυνήγι, μοῦ εἶπε:

— Ναι... εἶμαι ἐγώ...

Δὲν τὰ ξέχασα ποτὲ τὰ λόγια αὐτά... Εἶναι φοιητὲς οἱ εἰκόνες αὐτές, καὶ πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ τις θῇ- λες ἀπ' τὴ σκέψη σας. Φιθύρισε στοργι- κά ὁ Σίμψον. Σὰς λυποῦμαι ὀλόφυχα.

— Ὁ κακοῦργος καταδικάστηκε μονά- χα σὲ καταναστασιακὰ ἔργα δεκαπέντε ἐτῶν. Θεωρήθηκε ἐγκληματις... Ἀ- κοῦτε;... Ἐγκληματις, ἐνῶ μετὰ ἐ- μοῦ καὶ τοῦ Γκάστὼν δὲν ὑπῆρχε τί- ποτα... τίποτα... Μόλις γύηκε ἡ ἀπόφα- σις, ἐγκατέλειψα τὴν Λυών. Ἦλθα στὴ Παρίσι, καὶ ἀνοίξα τὸ ἀτελές... θὰ ἦσαν εὐτυχισμένη, πρὸ πάντων τώρα πὺς εἶθε κοντὰ μου, ἂν δὲν μὲ βασάνιζε πάντα ὁ τρομερὸς ἐφιάλτης τῆς πιθαγῆς ἐπιστρο- φῆς τοῦ Βερσώ... Ἐξέρετε, κάποτε οἱ κα- τὰδικτοι δραπετεύουν...

— Πολὺ σπάνια, κυρία Μαρζαίν... — Φαντασθῆτε νὰ τὸν ἐβλεπα, ἔαφνι- κά μπροστά μου, ἐλεύθερο...

— Μὰ θάγῃ πληρώσει ἀρχετὰ... Ὁ ἀ- πρέπει ἴσως νὰ αἰσθανθῇ κάποιον οἶκτο γι' αὐτὸν τὸν δυστυχισμένο... Τὸ ἐγκλη- μά του προήλθε ἀπὸ μιὰ αὐθόρμητη κινή- ση τῆς βασανισμένης του ψυχῆς. Ἐγινε σὲ μιὰ στιγμὴ μίσους, ὀργῆς, ζήλειας... Γιατὶ, φυσικά, θὰ σὰς ἀγαποῦσε πολὺ...

— Σωπάστε... Νὰ αἰσθανθῶ οἶκτο... οἶκτο... γιὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν... Ἀ! Ὁχι... Ποτέ... Ποτέ... Ὁ θάθελα νὰ πε- θάνω... Ναι... Τότε μονάχα ὁ τρόμος μου τὸ μῖσος μου... ναι τὸ μῖσος μου, ἡ φρίκη μου θὰ ἐβδυναν...

Ὁ Χάρου Σίμψον σηκώθηκε, χαμογε- λώντας πικρά. Ἦρε στὰ ἔσχα του χέρια τὰ χέρια τῆς κυρίας Μαρζαίν πὺς ἔκα- ναν καὶ εἶπε...

— Ἀκούστε, κυρία μου, μὴ φοβάσθῃ! Ὅσο θάμαι κοντὰ σας, δὲν ἔχετε νὰ φοβάσθῃ τίποτα. Εἶμαι καλὸ ἀνδρὶ καὶ ξέρω νὰ δαγκώνω...

— ΕΕ —

Τὴν ἐπομένη στὸ κατάστημα τῆς κυ- ρίας Μαρζαίν ὅλοι ἀνησύχησαν. Ὁ κύ- ριος Σίμψον, πὺς ἦταν πάντα πολὺ ἀκρι- βής, δὲν εἶχε φανεῖ ὅλο τὸ πρωί... Δὲν φάνηκε οὔτε τὸ ἀπόγευμα... Κάποιος κλητῆρας ἐστάλη νὰ τὸν ζητήσῃ... Κι' ἐκεῖνος, ἕνας τύπος λίγο ἀφέλης, γύρισε καὶ εἶπε ὡς ἀπλοτήτα στὴν κυρία Μαρ- ζαίν...

— Λοιπόν; — Λοιπὸν αὐτοκτόνησε... καὶ ἄφησε αὐτὸ γιὰ σὰς...

Ἡ κυρία Μαρζαίν τρέμοντας ἀπὸ συ- κίνηση, ἀνοίξε τὸν σάκελλο καὶ διάβασε: «Ἡ ἐπιθυμία σας πραγματοποιήθηκε. Ὁ κατὰδικος δὲν θὰ παρουσιασθῇ ποτὲ πιά μπροστά σας. Πιεθαίνει εὐχαριστήμε- νος ἀσὺς μονάχα ὁ θάνατός του, μὴ πορὶ νὰ σὰς δώσῃ τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἡρεμία. Ἐξαῖστε τον καὶ νὰ θυμᾶστε κάποτε κα- ποτε τὸν Χάρου Σίμψον—τὴν ἀγνωρίστη σκιά του— πὺς σὰς ἀγαποῦσε πάντα καὶ πὺς παρ' ὀλίγον νὰ ἀγαποῦσατε... λίγο ἀργά!».

ΠΙΕΡ ΤΙΜΠΩ

Ἡ ἀγνωστὴ Σ. ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ

ΣΤΗΝ ὁδὸν Ἀθήρων 7 πὺς βρί- σκεται τὸ γνωστὸ Στούντιο τραγουδιοῦ τοῦ συμπαθοῦς μα- ἑστρου κ. Θ. Θεοδωράκη, ἕνα

πρωτὶ τῆς περασμένης ἐβδομάδος, εἶχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ χαροῦμε τὸ γλυκὸ τραγοῦδι τῆς ἐξαιρετικῆς μα- θητρίδας του χαριτωμένης ντιζέξ τοῦ ἑλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου κ. Σούλας Καραγιώργη— Ἀλεξίου. Ἐ- κεί, λοιπόν, κάθε πρωτὶ καὶ κάθε ἀ- πόγευμα μελετᾷ τὸ ρεπερτοῦάρ της ἢ συμπαθῆς καλλιτέχνις κι' ἐτοιμά- ζεται γιὰ τίς νέες καλλιτεχνικὲς ἐ- ξορμήσεις της. Ἐτσι, παρακολου- θώντας τὴν πρόδα της, ἀκούσαμε μιὰ ἄρια ἀπὸ τοὺς «Μποέμ», ἕνα ἑ- λαφρὸ τραγουδάκι τοῦ κ. Χαίροπου- λου καὶ τὴν περιφημὴ «Τσάρδας», ἀ- πὸ τὴν «Νυχτερίδα» τοῦ Στράους.

Σημειωτέον ὅτι εἰδικὰ γιὰ τὸ κομ- μάτι αὐτό, τὸ Βασιλικὸ μας θέατρο μετακαλεῖ Ἀγγλίδας ὕψιφων, γιὰ τὴν προσηχὴ ἀναβίβαση τῆς «Νυχτε- ρίδας».

Ὁ μαέστρος κ. Θεοδωράκης, ἀπε- φάσισε ν' ἀφίσῃ τὸ πιάνο του καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ ν' ἀφίσῃ κι' ἐμᾶς νὰ πάρουμε τὴν συνέντευξή μας.

Ἡ... ἀνάκρισις, λοιπόν, ἀρχίζει: —Ποῦ γεννηθήκατε;

—Στὴν Σμύρνη. Μὰ πολὺ γρήγο- ρα τὴν ἐγκατέλειψα κι' ἤρθα στὴν Ἀθήνα μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πρόσ- φυγες στὴν μικρασιατικὴ καταστρο- φή. Ἐγκαταστάθηκα, λοιπόν, μὲ τὴν οἰκογένειά μου στὴν Ἀθήνα.

—Ποῦ σπουδάζσατε;

—Στὴ Σχολὴ Μεταξά. Μετὰ τὴν ἀποφοίτησή μου ἀπὸ τὸ παρθεναγῶ- γεῖο, γράφτηκα στὸ Ἐθνικὸ Ὡδεῖο. Εἶμαι μαθήτρια στὸ πιάνο τῆς δίδος Τσάκωνα καὶ στὸ τραγοῦδι τῆς κ. Χριστίνης Μπανάτη. Κυρίως, ὅμως, τὴ μουσικὴ μου μόρφωση καὶ γενικά τὴν φέρμα πὺς ἀπέκτησα τὴν ὀφείλω ἀποκλειστικὰ στὴν ἀγάπη καὶ στὴν στοργὴ τοῦ μαέστρου μου κ. Θεο- δωράκη πὺς τὸν εὐγνωμονῶ, γιὰτὶ στάθηκε γιὰ μένα σὰν δεῦτερος πα- τέρας.

—Πότε πρωτοπαίξατε στὸ θέατρο;

—Στὰ 1931, στὸ θέατρο «Λοῦνα Πάρκ», τῶν Στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς μὲ τὸν θίασο Σαμαρτζή—Μηλι- ἀδη. Πρωτονεμπούταρσισα μὲ τὸ τραγοῦδάκι «Ἀνταλὸυζα» πὺς ἔλε- γα μαζὶ μὲ τὸν κ. Καρδαμίτση. Ἐ- λεγα ἔπειτα καὶ ρωμάντζες μόνη μου. Κατόπιν, ὅταν πῆγαμε στὸ θέ- ατρο «Ἀτλαντὶς» τῶν Ἐξαρχείων, γνωρίστηκα μὲ τὸν κ. Θεοδωράκη. Μᾶς ἐσύστησε ἡ κ. Ριρὴ Ἀσπριώ- του. Ὁ μαέστρος ἐνθουσιάστηκε μὲ τὴν φωνὴ μου κι' ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα εἶχα γίνῃ μαθήτριά του.

Ἐπειτα ἐργάστηκα μὲ ἀρκετοὺς θι- ἀσους. Ἐπαίξα στὴν «Ὅασιν» τρεῖς χρόνιες, καθὼς καὶ στὴν «Νιρβάννα» μὲ μεγάλο σουξέ. Μαζὶ μὲ τὸν κ. Θε- οδωράκη γύρισα ὅλη τὴν Ἑλλάδα, ὅπου σημείωσα μεγάλην ἐπιτυχία.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ κ. Καρα-

γιώργη παντοῦ σημειώνει τεράστιο σουξέ, γιὰτὶ δὲν ἦταν ἀπλὴ ντιζέξ. Τραγουδοῦσε ὅπερες, ὀπερέττες, τα- γκὸ κι' εὐθὺς τραγουδάκια, κι' ἔ- ται τραβοῦσε παντοτε σμείωντο τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀκροατοῦ. Μὰ καὶ οἱ δῖσκοι τῆς κ. Καραγιώργη σημειω- νουν ρεκόρ κυκλοφοριακὸ.

Ἀλλὰ ἂς συνεχίσουμε τίς ἐρωτη- σεις μας:

—Εἰστε εὐτυχισμένη;

—Ἀπολύτως. Ζῶ γιὰ τὸν ἄνδρα μου καὶ γιὰ τὴν τέχνη μου. Μόνον γι' αὐ- τὰ τὰ δύο πράγματα...

—Παντρεύτηκατε ἀπὸ ἔρωτα;

—Ἡ κ. Καραγιώργη — Ἀλεξίου χα- μογελά.

—Παντρεύθηκα χάρις σ' ἕνα τρα- γοῦδι τοῦ κ. Ἀττίκι!

Ἐκπληροσώμεθα.

—Γιὰ ἕνα τραγοῦδι; Καὶ μπορούμε νὰ μάθουμε πὺς;

—Εὐχαρίστως. Ἐργαζόμουν στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, στὸ κέντρο τοῦ κ. Παπακαλιάτη. Ὁ σύζυγός μου ἦταν κι' ἐκεῖνος θαμὸν τοῦ κέντρου καί... θαυμαστής μου. Εἶχα πολὺ σουξέ. Οἱ ἀκροαταὶ μου μὲ ὀπεχρέ- ωναν κάθε βράδυ νὰ τοὺς λέω πολ- λά τραγοῦδια. Καὶ καθένας μου φώ- νιζε τὴν ἐπιθυμία του:

—«Ζητῶ ἕνα φίλι!»

—«Τόσκα!»

—«Κοντέσσα Μαρίτσα!»

Καὶ δὲν χαλοῦσα κανενὸς τὸ χατή- ρι. Ἐνα βράδυ πὺς ἦμουν πολὺ κου- ρασμένη, μοῦ φωνάζει κάποιος πε- λάτης:

—«Νὰ ζῇ κανεὶς ἢ νὰ μὴ ζῇ;»!..

Δὲν ὑπόρεα νὰ τοῦ ἱκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία καὶ μῆκα μέσα νὰ ντυθῶ καὶ νὰ φύγω. Μὰ ἐκεῖνος ἤρ- θε στὸ καμαρίνι καὶ μοῦ ζήτησε τὸν

*Ἡ Σούλα Καραγιώργη.

λόγο εὐγενικά. εὐγενικά. Τότε τὸν παρακάλεσα νάρθῃ αὐριο νὰ τοῦ τὸ πῶ. Ἔτσι τὴν ἐπομένη, ἐνῶ ἐκεῖνος ἄκουγε τὸ ὠραῖο καὶ μοιραῖο — γιὰ μένα — τραγοῦδάκι τοῦ Ἀττίκι, ἐγὼ ἄκουσα ἀργότερα τὴν ἐρωτικὴ του ντεκλαρασιὸν. Τὸν ἀγάπησα καὶ με- τὰ ἀπὸ δύο χρόνια παντρεύτηκα. Τώρα τοῦ λέω καμμιὰ φορὰ τὸ μοι- ραῖο αὐτὸ τραγοῦδάκι καὶ γελά μὲ τὴν καρδιά του...

Προχωροῦμε στὴς ἐρωτήσεις: —Τὸ τραγοῦδι σας εἶχε κανένα... ὄνομα;

Ἡ συμπαθὴς συνομιλήτριά μας χαμογέλασε καὶ σκέφτηκε γιὰ λίγο:

—Ναι, μᾶς εἶπε. Κάποτε, σὲ μιὰ ἐπαρχία, τόσο ἐνθουσιάστηκε κάποι- ος μὲ τὸ τραγοῦδι μου πὺς τάσπασε ὅλα στὸ κέντρο πὺς ἐργαζόμουν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ χάσῃ τὴ θέση του καὶ νὰ τὸν μεταθέσουν, γιὰτὶ ἦ- ταν ὑπάλληλος. Λυπήθηκα πολὺ, Ἀλ- λά εἶχα ἡσυχίαν τὴν συνειδήσή μου πὺς δὲν ἔφταιγα σὲ τίποτε.

Ἐπιχειροῦμε νέαν ἀδιάκριτη ἐρώ- τηση:

—Πότε πρωτοπήγατε σ' αἰσθηματι- κὸ περίπατο;

Ἡ διαλεχτὴ καλλιτέχνις διστάζει γιὰ λίγο. Ἐπειτα ὁμῶς ἀπαντᾷ:

—Ὅταν ἦμουν πολὺ μικρὴ. Ὅπως ὅλα τὰ κορίτσια, εἶχα κι' ἐγὼ τὸ αἰ- σθηματάκι μου Ὁ ἀληθινός μου, ὁ- μῶς, ὁ παντοτεινὸς ἔρως μου εἶναι ὁ ἄντρας μου. Μαζὶ μ' αὐτὸν καὶ τὸ τραγοῦδι.

—Σὰς ἀρέσει τὸ νοικοκυριό;

—Ἀφάνταστα. Νομίζω πὺς εἶμαι μιὰ ἀπὸ τίς καλλιτέρες νοικοκυρές.

Μαγειρεύω περίφημα. Φτιάχνω γλυκά πὺς νὰ... γλύφετε τὰ δάχτυλά σας.

Στὴν Κρήτη, ὅπου μὲνῶ με τὸν σύ- ζυγό μου μονίμως, τίς περισσότερες ὥρες τίς περνῶ στὴν κουζίνα. Ἐ- πεῖτα, οἱ ὥρες περνοῦν κοντὰ στὸ ραδιόφωνο πὺς μοῦ φέρνει κοντὰ μου λίγη Ἀθήνα. Ἀκούω τοὺς συ- σιγμὴ πὺς βρίσκομαι κοντὰ τους.

Ἐχω, ὅμως, παρέα καὶ τὴ Σούζυ μου, τὸ σκυλάκι μου πὺς ὀπεραγο- πῶ καὶ τόχω κοντὰ μου ὀκτὼ ὀλό- κληρα χρόνια. Εἶναι τὸ τελευταῖο μέλος τῆς οἰκογενείας μου πὺς εἶναι κοντὰ μου.

—Πήγατε ποτὲ στὸ ἐξωτερικό;

—Ναι, στὴν Κωνσταντινούπολι πέρ- σι, μὲ τὸν θίασο Φιλιππίδη. Ἦταν

μιὰ ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες μου πὺς πρα- γματοποιήσα, γιὰτὶ πολὺ μικρὴ πέ- ρασα κάποιο κομμάτι τῆς ζωῆς μου ἐ- κεί κι' ἤθελα νὰ ξαναπάρω. Τῶνερὸ μου

τώρα εἶναι νὰ κάνω ἕνα ταξίδι στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ μορφωθῶ περισσό- τερο μουσικά καὶ γιὰ νὰ τραγουδή- σω καὶ σὲ ἄλλο κοινόν...

Τώρα ἡ κ. Σούλα Καραγιώργη — Ἀλεξίου ἤλθε στὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τραγουδήσῃ 4 νέα ταγκὸ σὲ δίσκους «Ὀντέον» — «Παρλοφάν» καὶ γιὰ νὰ συζητήσῃ μιὰ καλὴ πρόταση πὺς τῆς ἔχει γίνει γιὰ τὸ ἐξωτερικό.

ΣΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Τὰ προηγούμενα

Ὁ μουσικὸς ντὲ Ροζεγκρίτ, ἔχει ὁργανώσει ὅλους τοὺς ζητιάνους καὶ ἀλῆτες τοῦ Παρισιῶς σὲ μιὰ μουσικὴ ὁργάνωση ἡ ὁποία τὸν ἀναγνωρίζει ὡς ἀρχηγὸ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμο «Πάτερ Ζιγκώ». Εἶναι ὁ «Βασιλεὺς τῶν Ἑπαιτών». Μὲ τὴν βοήθεια τῆς ὁργανώσεως αὐτῆς ἀπάγει ἀπὸ τὸ φρενοκομεῖο τοῦ ἱατροῦ Μπαρτόλδου ἕναν ἔγκλειστο τὸν Ρολάνδο, τὸν ὁποῖο ἔχουν κλείσει ἐκεῖ ὡς τρελλό. Αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰ κόρη, τὴν Εἰρήνη, τὴν ὁποία τώρα, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Πάτερ-Ζιγκώ, ἀναζητεῖ.

Ὁ γιὸς τοῦ Βαρώνου ντὲ Ροζεγκρίτ, Ἐκτωρ ἀγαπᾷ μιὰ νέα κοπέλλα, τὴν Λευκή, πού εἶναι διδασκάλισσα στῆς διδῶς Ἰουλιέττας Λιεβέρ. Τὴν ἴδια κοπέλλα ἀγαπᾷ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἰουλιέττας, Ἄδριανός. Ὁ Ρολάνδος διηγεῖται τώρα στὸν Βαρώνο τῆς ζωῆς. Πῶς δηλ. ἡ ἐρωμένη του γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸν παρέστησε γιὰ τρελλό πὺλ τῆς εἶχε ἐπιτεθῇ καὶ ἔκανε ἔτσι νὰ τὸν κλείσουν σὸ φρενοκομεῖο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ Βαρώνος ντὲ Ροζεγκρίτ πῆγαινε νὰ πάρῃ τὸ σαλὶ τὸν στοῦ γιατροῦ Λιεβέρ. Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἶναι μαζεμένη στὸ παλάτι. Ὁ Βαρώνος συγχαίρει τὸν γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ του εὐτυχία. Αὐτὸς δὲ μολογεῖ ὅτι πράγματι εἶναι εὐτυχὴς καὶ ὅτι παρακαλεῖ τὸν θεὸ νὰ διατηρηθῇ ἡ εὐτυχία αὐτή.

8ον

ΣΤΟ σαλόνι τοὺς εἶχαν πιά ἀντιληφθῇ καὶ πρώτη ἡ Ἰουλιέττα σηκώθηκε. ἔτρεξε πρὸς τὸν πατέρα της καὶ κρεμάστηκε στὸ λαιμὸ του.

Ὁ γιὰ τὸν τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε τουφεκά, ἐνῶ στὰ μάτια του ἔλαμψε ἕνα δάκρυ χαρᾶς.

Δὲν μᾶς εἶχε δοθῇ ὡς τώρα ἡ εὐκαιρία νὰ παρουσιάσουμε τὸν γιὰ τὸν Λιεβέρ.

Ἡλικίας πενήντα ὀκτὼ περίπου ἐτῶν, ἦταν ἄνδρας ὑψηλός, μὲ μέτωπο εὐρύ, μάτια διαυγῆ, μύτη ἴσια, στόμα πού διαρκῶς, σχεδὸν χαμογελοῦσε, καὶ φασοδίτες ὑπόξανθες. Τὰ μαλλιά του ἦταν ψαρά καὶ ἡ κορμοστασιά του, τὸν δλον του, ἔδειχναν ἄνδρα διορφο καὶ καλοδιατηρημένο.

Ὁ Ἄδριανός σηκώθηκε καὶ αὐτὸς καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸν πατέρα του, ἐνῶ ἡ Λευκή κοκκίνιζε ἐλαφρά, σὰν νὰ τὴν γέμιζε ἀπὸ κάποια κρυφὴ συνκίνηση ἡ θέα τοῦ γιατροῦ.

Ἡ Κα Λιεβέρ, μόλις εἶδε τὸν ἄνδρα τῆς, ἀφῆκε κατὰ μέρος τὸ βιβλίο της καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, δίνοντάς του τὸ χέρι της στὸν Βαρώνο, ὁ ὁποῖος τὸ ἐφίλησε μὲ ἀπειρο σεβασμὸ.

—Κυρία μου, εἶπε ὁ ντὲ Ροζεγκρίτ, συνέχαιρα πρὸ ὀλίγου τὸν γιὰ τὸν γιὰ τὴν εὐδοκίμια του. Τὰ ἔχει ὅλα: πνεῦμα, φήμην, περιουσία, παιδιὰ καλὰ καὶ σύζυγον.

—Τὴν ὁποία κάνεις πολὺ εὐτυχῇ!.. διέκοψε μὲ χάρη ἡ Κα Λιεβέρ, κυττάζοντας μὲ βλέμμα ἀπεριόριστης τρυφερότητας τὸν ἄνδρα της.

—Ὡ! ἂν ἤξερα τὸ μουσικὸ του! φώναξε, γελώντας ὁ Βαρώνος, Αὐ-

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ριο θὰ ξαναπαντρεύουν!

—Τὸ μουσικὸ μου; ἔκαμε ὁ διάσημος ψυχίατρος, ὅ! εἶναι ἀπλούστατον: κάμε εὐτυχία σου τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων! Αὐτὸ εἶναι ὅλο!

Καὶ γέλασε μ' ἕνα γέλιο πλατὺ. —Εὐκολὰ νὰ τὸ λέγῃ κανεὶς! ψιθύρισε ὁ Βαρώνος, ἀλλὰ δύσκολο νὰ τὸ κάμῃ.

—Ὡ! μὴν τὸ λέτε αὐτό, κ. Βαρώνε, εἶπε ἡ Κα Λιεβέρ. Ὀλιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἔσεις, ὁ ὁποῖος περᾶσατε τὴ ζωὴν σας ἀνακουφίζοντας τοὺς δυστυχεῖς.

—Μιλοῦσα γιὰ τὴν οἰκογενειακὴ εὐτυχία ἐξήγησε ὁ Βαρώνος.

—Τόσῳ τὸ καλλίτερο, γιὰτὶ αὐτὸ εἶναι εὐκολώτερο. Ἀρκεῖ νὰ μὴ ἐπιβάλλεται κανεὶς. Ὅταν παντρεύτηκα τὴν Ἰνές, ἀντὶ νὰ τῆς ἐπιβάλω τῆς ἰδέας μου, τὸν τρόπο τῆς ζωῆς μου, κύτταξα νὰ βρῶ τί πράγματα τῆς ἄρεσαν. ἤξερα ὅτι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ἐπετύχαινα ἐκεῖνο πού ἤθελα. Δὲν μπορούσα νὰ εἶμαι εὐτυχής, ἀν δὲν ἦσαν τὸ ἴδιο οἱ δικοὶ μου, ἀν δὲν συνεμερίζοντο καὶ ἐκείνοι τὴν εὐτυχία μου. Στὸ χέρι τοῦ ἄνδρος εἶναι νὰ μὴ γίνῃ ἡ λουλουδένια ἀλυσσίδα πού γάμου, ἡ σιδερένια ἀλυσσίδα πού σέρνουν ἀπὸ τὸ πόδι τοὺς οἱ κατὰδικοί!.. Ἐγὼ ἀφῆνα τὴν γυναῖκά μου νὰ κάνῃ μέσα σὸ σπίτι — σὸ βασιλεῖο της — ὅτι ἤθελε, νὰ ζῇ ὅπως ἤθελε. Ἐτσι, δὲν αἰσθάνθηκα διόλου κ' ἐγὼ τὰ δεσμά τοῦ γάμου!..

—Περὶ ὅσο σύστημα!.. φώναξε εὐθυμὰ ὁ Βαρώνος. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἄνδρες, πού αἰσθάνονται ἰδιαίτερη εὐχαρίστηση νὰ διατάσσουν σὸ σπίτι τους, νὰ κυβερνοῦν αὐτοί!..

—Αὐτὸ τὸ καταλαβαίνει κανεὶς μόνον εἰς περιπτώσεων κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ γυναῖκα θὰ ἀπειδεινυετο ἀνίκανος νὰ διευθύνῃ τὸν ἑαυτὸ της καὶ τὸ σπίτι της. Ἀλλοῶς, θὰ ἦταν μιὰ ἀνόητος καὶ γελοία εὐχαρίστησις!.. Ξέρετε, Βαρώνε, ὅτι ὁποῖος μειώνει τὴν ἀξία τῶν ἄλλων, μειώνει τὴν δική του ἀξία.

—Ὡ! πατέρα, φώναξε ἡ Ἰουλιέττα, πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα της, πόσο εἶσαι καλός!..

—Δὲν ἤξερες, λοιπόν, τῆς ἰδέας μου;

—Δὲν μᾶς μίλησες ποτὲ ἔτσι.. καὶ θὰ σοῦ θυμῶσω, κάποτε, τὰ λόγια σου αὐτά!..

—Ὡ! Γιὰ νὰ τὸ λές αὐτό, θὰ πῇ ὅτι κατὰ ἔχεις νὰ μοῦ ζητήσης.

—Ἐτσι φαίνεται!.. Ἀλλοιμονό σου, λοιπόν, ἂν μοῦ ἀρνηθῇ!

Καὶ κούνησε μ' ἕνα κίνημα χαριτωμένης ἀπειλῆς τὸ μικρὸ της δαχτυλάκι.

—Τί θὰ μοῦ κάμῃς!..

—Θὰ σοῦ ἐπαναλάβω τὴν θεωρία σου περὶ τῆς εὐτυχίας τῶν ἄλλων!..

Ὅποταν θέλῃς, ἀγαπημένο μου μικρό!

Ἐκείνη τὴν ὥρα ἔφεραν τὸ σαλὶ.

Ἡ Κα Λιεβέρ πού ἄκουε τὴν στιχομυθία πατέρα καὶ κόρης μ' ἕνα

ἐλαφρὸ χαμόγελο, σέρβιρε, σὰν καλὴ νοικοκυρά, καὶ ἡ συνομιλία ἐγενεκεύθη.

Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ μάτι τοῦ Βαρώνου ἔπεσε ἐπάνω στὸν τίτλο τοῦ βιβλίου πού διάβαζε ἡ Κα Λιεβέρ.

—Ὡ! φώναξε, ἀπὸ πότε, λοιπόν, οἱ κυρίες παρακολουθοῦν τὴν φρενολογικὴ ἐπιστήμη, ἀντὶ νὰ διαβάσουν ὠραία μυθιστορήματα;

—Σὰς ἐκπλήττει αὐτό, κ. Βαρώνε; Καὶ ὅμως, τὸ βιβλίο αὐτὸ εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἐρχονται στιγμὲς πού νομίζε κανεὶς ὅτι διαβάσει μυθιστορήματα!..

—Ἀλήθεια; εἶπε ὁ γιὰ τὸν, ἡ πραγματικότης ξεπερνᾷ κάποτε τὴν φαντασία στὸν κλάδο μας. Καὶ ὁ πού εὐφάνταστος μυθιστοριογράφος δὲν θὰ μπορούσε νὰ συλλάβῃ στὴν φαντασία του, ὅσα γίνονται στὴν ζωὴ!..

Ἐνας γιὰ τὸν βλέπει δράματα τὰ ὁποῖα ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὰ γράψῃ.

—Ὡ! ναί, παρατήρησε ἡ Κα Λιεβέρ, ἀκριβῶς δὲ καὶ τὸ βιβλίο αὐτό, ἀναφέρει τίς πρὸ περιέργειες περιπτώσεις φρενοβλαβείας.

—Αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου, εἶπε ζωηρὰ ὁ Βαρώνος.

—Πράγματι, κ. Βαρώνε, ζητήσατε νὰ ἴδῃτε τὸν ἄνδρα μου. Εἶμαι βεβαία ὅτι πρόκειται πάλι γιὰ καμμιὰ ἀγαθοεργία σας;

—Ναί, κατὰ τέτοιο!..

—Ἀς ἀκούσουμε, λοιπόν, ἔκανε ὁ γιὰ τὸν.

—Πρόκειται, γιὰτὶ μοῦ, γιὰ ἕναν ἄρρωστο, γιὰ τὸν ὁποῖο ζητῶ τὰ φάρμακα.

—Ὡ! τὸ ζήτημα γίνετα πολὺ σπουδαῖο γιὰ μᾶς! φώναξε ἡ Ἰουλιέττα, ρίχνοντας ἕνα κρυφὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἀδελφὸ της καὶ τὴν Λευκή πού εἶχαν ἀρχίσει νὰ τοὺς κυριεύῃ ἡ ἀπελπισία. Ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος καὶ πάω νὰ κοιμηθῶ, πρόσθεσε.

—Ἐρχομαι μαζί σου, εἶπε ἡ Λευκή στὴν Ἰουλιέττα.

—Καθόλου! Ἐσύ, Λευκή, νὰ πᾶς στὸν κῆπο νὰ ἀναπνεύσῃς λίγο ἀέρα. Δὲ βγῆκες διόλου σήμερὰ καὶ ἡ βραδυὰ εἶναι ὑπέροχη. Δὲν πρέπει, πατέρα, ἡ Λευκή νὰ πάγῃ στὸν κῆπο;

—Πραγματικά, ἔκανε ὁ γιὰ τὸν, στρεφόμενος πρὸς τὴν Λευκή. Σὲ βόσκω λίγο χλωμὴ αὐτὴς τίς μέρες. Νὰ βγαίνῃς συχνότερα ἐξω.

—Ἀκούς, Λευκή; φώναξε ἡ Ἰουλιέττα, σὲ τόσο χαριτωμένη ἐπιτιμήσεως. Εἶναι διαταγὴ τοῦ γιὰ τὸν! Ἀλλωστε, θάρθῃ καὶ ἐγὼ λίγο μαζί σου. Δὲν μᾶς συνοδεύεις, Ἄδριανέ;

—Εὐναρίστως. ἔκανε ὁ νέος, κοκκινίζοντας ἐλαφρά.

Καὶ οἱ τρεῖς νέοι καληνύχτησαν τοὺς ἄλλους καὶ βγῆκαν ἐξω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

ΠΡΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΩΣ

Ὅταν βρέθηκαν ἐξω ἀπὸ τὸ σαλόνι, ἡ Ἰουλιέττα εἶπε ξαφνικά:

ΤΟΝ ΕΠΑΙΤΟΝ

ΤΟΥ ARTHUR ARNAULD

—Παιδιά μου, ἐμένα νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἀναθεωρήσω τὴν ἀπόφασή μου. Αἰσθάνομαι, εἶναι ἀλήθεια, περισσότερο τὴν ἀνάγκη νὰ κοιμηθῶ παρά νὰ πάρω καθαρὸ ἀέρα. Θὰ σὰς καληνυχτήσω λοιπόν.

—Κι' ἐγὼ, ἀφοῦ εἶναι ἔτσι, εἶπε ὁ Ἄδριανός, θὰ πάγω σὸ γραφεῖο μου νὰ ἐργασθῶ!..

—Πήγαινε, σὲ συγχωρῶ! τοῦ φώναξε ἡ Ἰουλιέττα, ρίχνοντάς του ἕνα πονηρὸ βλέμμα.

—Τί εἶπες; ρώτησε ἡ Λευκή ταραγμένη.

—Τίποτε, φιλοσοφῶ!.. Καὶ μελετῶ τίς καρδιὲς τῶν ἄλλων!.. Σὲ ἀφῆνω λοιπόν, ἀδελφοῦλα μου, Λευκή, εἶπε. Πήγαινε ἐσύ νὰ κάμῃς ἕναν μικρὸ περίπατο στὸν κῆπο. Θὰ σοῦ κάμῃ, ὡ ρισμένῳ, καλὸ.

Καὶ ὑπογράμμισε μ' ἕνα χαμόγελο τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια της.

—Ὡ! θὰ σὲ συνοδεύω, πρῶτα, ἔκανε ἡ Λευκή, πού φάνηκε νὰ μὴν πρόσθεξῃ τὸ πονηρὸ αὐτὰ λόγια. —Θὰ πάρω ἄλλωστε καὶ τὴν μαντήλια μου, γιὰτὶ θὰ κάμῃ ἐξω δροσιά.

—Ναί, καλὰ τὸ σκέφθηκες αὐτό. Σοῦ πᾶει, ἄλλωστε, τόσο ὠραία. Τί κακέττα πού εἶσαι, Λευκή! Θὰ θέλῃς, ἀσφαλῶς, νὰ σαγηνεύσῃς τὰ ἄστρα!

Τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, βρισκότανε σὸ πρῶτο κατώμα. Στὸ δευτέρω πάτωμα ἦταν τὰ ἰδιαίτερα δωμάτια τοῦ γιατροῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του. Τὸ πρῶτο ἀπὸ αὐτὰ, ἦταν ἡ κρεββατοκάμαρα τοῦ γιατροῦ καὶ ἀπέναντι ἦταν τὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του.

Μολονότι οἱ δυὸ σύζυγοι λάτρευαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐν τούτοις κοιμόντανε χωριστά. Τὸν τρόπον αὐτὸν διαβίωσης, ὁ γιὰ τὸν τὸν εὗρισκε ὡς περισσότερο ὑγιεινὸ.

Στὸ ἴδιο πάτωμα ἦσαν ἐπίσης τὰ δωμάτια τῆς Ἰουλιέττας καὶ τῆς Λευκῆς. Ἡ Ἰουλιέττα εἶχε ἀπαιτήσει νὰ κοιμάται κοντὰ τῆς «μεγάλῃς τῆς ἀδελφῆς», ὅπως ἀποκαλοῦσε τὴν Λευκή. Ὁ γιὰ τὸν τὸ δέχθηκε αὐτό, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἔχῃ ἡ καθεμιά τὸ δικὸ της δωμάτιο. Ἐτσι δόθηκαν στίς δυὸ νέες δυὸ συνεχόμενα δωμάτια, πού συγκοινωνοῦσαν μὲ μιὰ θύραν, τὴν ὁποίαν, ἂν ἤθελαν, ἀφῆναν ἀνοιχτή.

Τὸν χωρισμὸ, τὸν ἐφήρμοξε ὁ γιὰ τὸν κατὰ σύστημα. Ὡς ἐπιστήμων καὶ ὡς ἄνθρωπος παρατηρητικὸς καὶ λεπτός, ὁ Κα Λιεβέρ ἀπέφευγε τὸν στενὸ συγχρωτισμὸ, τὸν ὁποῖο θεωροῦσε ὡς πηγὴ κάθε βαναυσότητος.

—Νέοι καὶ νέες, ἔλεγε, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές καὶ σύζυγοι καὶ σύζυγοι πρέπει πάντα νὰ κρατοῦν κάποια ἀπόσταση μεταξύ των, νὰ κρύβουν καὶ μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ ἰδιαίτερου, τοῦ ἐσωτερικοῦ των βίου. Οὔτε ἡ ἀναλογία τῶν ἡλικιών, οὔτε ἡ αὐτότης τῶν φύλων δὲν πρέπει νὰ φανερώουν μερικὰ πράγματα, καὶ πρέπει πάντα νὰ διατηρῇται δροσερὸ τὸ

—Λευκή! φώναξε ὁ Ἄδριανός.

στὸ δωμάτιο τῆς Ἰουλιέττας. Ἀφηρημένη ἡ νεαρά κόρη, πηγαίνονχε-το μέσα σὸ δωμάτιο, σὰν νὰ ζητοῦσε κάτι.

—Τί ψάχνεις; τὴν ρώτησε ἡ Λευκή. —Τὴν μαντήλια μου! ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Ἰουλιέττα. Δὲν τὴν βλέπω πουθενά.

—Νάτην! ἀποκρίθηκε ἡ Λευκή καὶ ἔδειξε τὴν μαντήλια πού ἦταν ριχμένη πάνω σ' ἕνα κάθισμα.

Ἡ Ἰουλιέττα τὴν πῆρε καὶ πῆγε κοντὰ στὴν φίλη της.

—Ἀφσέ με νὰ σὲ περιποιηθῶ, τῆς εἶπε. Κανεὶς δὲν ξέρει καλλίτερα ἀπὸ μένα, τί ταιριάζει περισσότερο σὸ ὠραῖό σου πρόσωπο.

—Εὐχαρίστως, ἔκανε ἡ Λευκή μὲ χαμηλὴ φωνή. Πόσο καλὴ εἶσαι ἀπὸψε μαζί μου!..

—Γιατὶ θέλω ἀπὸψε νὰ εἶσαι πὺδ ὁμορφὴ ἀπὸ κάθε ἄλλη φυρά!..

Ἡ Λευκή κύτταξε τὴν νεὰ μὲ κάποια ἀνησυχία. Ἡ μαθήτριά της, ὁμῶς, φαινόταν τόσο εὐτυχὴς καὶ εὐλικρινὴς, τὴν κύτταζε μὲ τόση γλυκύτητα μὲ τὰ ὠραία της μάτια, ὥστε ἡ ὀρφανὴ ἡσύχασε.

Μὲ ἕνα κίνημα τοῦ χερσιού, μὲ τὴν ἐπιδειξίτητα ἐκείνη πού εἶναι ἐμφυτομένη στὴ γυναῖκα, ἡ Ἰουλιέττα τακτοποίησε τὴν μαντήλια στοὺς ὤμους τῆς Λευκῆς.

—Κυττάξου τώρα στὸν καθρέφτη καὶ πές μου! ἔκανε θριαμβευτικά ἡ Ἰουλιέττα.

Πραγματικά ἡ Λευκή ἦταν ὠραιοτάτη.

Ἡ Λευκή ἔρριξε μιὰ ματιά στὸν καθρέφτη τῆς Ἰουλιέττας καὶ κατόπι στράφηκε καὶ ἀγκάλιασε συγκινημένη τὴν Ἰουλιέττα.

—Πόσο εἶσαι καλὴ! τῆς ψιθύρισε.

—Δεν έχω την δύναμη να είμαι κακιά, απήντησε η δίσ Λιεθέρ. Πρέπει να είναι πολύ κουραστικό πράγμα η κακία. Καί η ύγεια μου δεν μου το επιτρέπει.

—Εν τούτοις, λένε, ότι ο έγωϊσμός τρέφει... ψιθύρισε η Λευκή.

—Ανοήσιες. Έλα, τώρα, πήγαινε και είναι άργα.

Η Λευκή έφρικίασε και έγινε ακόμη πιό ώρη.

—Δεν θέλεις να σε βοηθήσω να γδυθής; ρώτησε.

—Όχι. Γδύνομαι μόνη μου! Θέλω, άλλωστε, πριν κοιμηθώ να γράψω ένα γράμμα...

Η Λευκή δεν έπέμεινε.

Φαινόταν και αυτή σαν να βιαζόταν να κατεβή κάτω.

—Άμα επιστρέψης, της είπε η 'Ιουλιέττα, κοιμάμαι, δεν κοιμάμαι, νάρθης και να με φιλήσης!

—Σου το υπόσχομαι. Δεν θ' άργήσω, άλλωστε.

Έσκυψε και φίλησε τρυφερά την 'Ιουλιέττα στο μέτωπο και κατόπι κατέβηκε με χίλιες-δυο προφυλάξεις στον κήπο.

Ο 'Αδριανός την περίμενε με άπεριγραπτή άνυπομονησία. Άγαπούσε από καιρό την Λευκή, όταν ακόμη ήταν στο μικρό της χωριουδάκι. Συνώδευε συχνά στις επισκέψεις των την μητέρα του και την αδελφή του, και μόλις αντίκρισε την νέα, την άγάπησε. Δεν εφάνέρωσε σε κανέναν τίποτε, η Λευκή, όμως, από τα βλέμματά του, από τις άδέξιμες κινήσεις του και το ρεμβό του ύφους, το κατάλαβε άμέσως.

Όταν, άργότερα, η δίσ Βερντιέ έ έγινε δεκτή στο σπίτι του γιατρού, ο 'Αδριανός εξακολουθούσε να έχη άπέναντί της τον ίδιο σεβασμό. Όσον άφορά την Λευκή, δεν άργησε να καταλάβη ότι κι αυτή άγαπούσε τον 'Αδριανό. Τόν άγαπούσε με τόν σιωπηλό και άπελπισμένο εκείνο έρωτα με τόν όποιο άγαπούν όσοι δεν έχουν καμιά έλπίδα. Κι' αλήθεια!

Ήταν ποτέ δυνατόν να φαντασθί ότι τόν άισθναί της θα πραγματοποιούσε καμιά φορά τόν πιό γλυκό, όνειρα που κάνει στη ζωή του ένα κορίτσι; Γι' αυτό, άπόφευγε όσο μπορούσε να μένη μόνη με τόν 'Αδριανό. Μιά μέρα έν τούτοις αυτό τόν όποιο φοβότανε έγινε. Η μητέρα της 'Ιουλιέττας έλειπε από τόν σπίτι και ο γιατρός ήταν άπασχολημένος στο έρναστήριό του.

Οι τρεις νέοι ήσαν μόνοι μέσα στο μικρό σαλονάκι. Η 'Ιουλιέττα σέ μια στιγμή προφασίσθηκε πώς κάτι είχε να πάρη από τόν δωμάτιό της και βγήκε. Ήταν φανερό πώς η γυναίκα διαίσθησή της δεν την είχε γελάσει. Κάτι είχε μυρισθί ή μικροϋλα, και ήθελε, όπως έδειχνε, να κάνει τόν πάν για να βοηθήση τούς δυό νέους να πλησιάσουν περισσότερο ο ένας τόν άλλον.

Η Λευκή θέλησε να μιμηθί την 'Ιουλιέττα και ν' άνέβη και αυτή στο δωμάτιό της. Ο 'Αδριανός, όμως, πρόφθασε και της έψιθύρισε:

—Μείνετε, δεσποινίς, σας τόν παρακαλώ.

Η Λευκή κλονίσθηκε τόσο από την δυνατή συνκίνηση που την είχε καταλάβει άποτόμως, ώστε παρ' όλίγο να πέση κάτω. Έγινε κατακόκκινη, χαμήλωσε τόν κεφάλι... και έμεινε.

Τό ό,τι έπηκολούθησε, δεν ήταν μια άπλη έρωτική έξομολόγησις. Ήταν ένα έξεσπασμα ήφαιστείου εκ μέ-

ρους τού 'Αδριανού, ένα παραλήρημα πάθους που άπορούσε κανείς πού και πώς κρυβότανε και συνεκρατείτο τόσον καιρό!

Η Λευκή, υπέστη όλην αυτήν την γλυκειά, έρωτική θύελλα με τάν μάτια κλειστά, τρέμοντας όλόκληρη, και χλωμή σαν πεθαμένη. Όλο τόν αίμα είχε μαζευθί στην καρδιά της και θάπεφτε κάτω άνίκανη πιά να κρατηθί στα πόδια της, άν δεν την συγκρατούσε στην άγκαλιά του ο 'Αδριανός. Ήταν αυτό τόν πρώτό τους άγκάλιασμα ένα άγκάλιασμα όμως άγνό από κάθε σαρκική έπαφή, χωρίς τόν έπισφράγισμα τού φιλιού.

Σέ λίγο η Λευκή, καταβάλλοντας μια υπεράνθρωπη προσπάθεια, συνήλθε, άποσπάρθηκε άπότομα από την άγκαλιά που την είχε κλεισμένη και έτρεξε να άνέβη στο δωμάτιό της.

Εκείνη την νύχτα η Λευκή την πέρασε, βρέχοντας τόν παρνετικό της προσκέφαλο με τάν δάκρυά της.

Την άλλη μέρα, η ζωή των δυό νέων συνεχίσθηκε σαν νά μην είχε συμβή τίποτε. Μιλούσαν όμως οι ματιές τους, πού όλοένα γινότανε πιό έκφραστικές, πιό τολμηρές. Όσπου ήλθε και η περίφημη εκείνη παρέμβασίς τού 'Εκτορος ντε Ροζεγκρίζ με τίς άνοθεύσιμες τόν για να δώση μια άλλη τροπή στα πράγματα, να κάνει ούσιαστικώτερο τόν έρωτα των δυό νέων. Έτσι, έτόλμησε ο 'Αδριανός να ζητήση από την Λευκή την άποψινή συνέντευξη.

Είχαν περάσει δέκα λεπτά πού ο 'Αδριανός ήταν στον κήπο και όμως η Λευκή δεν φαινότανε. Ο νέος, είδε για λίγο τίς σιλουέττες των δυό κοριτσιών να διαγράφονται πάνω στην λευκή κουρτίνα τού δωματίου της 'Ιουλιέττας, κατόπι είδε μόνον μια σιλουέττα και η καρδιά του γέμισε χαρά. Η Λευκή κατέβαινε πραγματικά. Ύστερ' από λίγο είδε μια λευκή όπτασία να κάνει την εμφάνισή της στον κήπο. Εκείνη ήταν! Περίεργο, όμως, άντί η Λευκή να διευθυνθί πρós τόν μέρος του, έτρεξε πρós την μικρή πορτούλα πού έβγαίνε σε μια πόροδο, την άνοιξε και βγήκε στο δρόμο. Κατάπληκτος ο 'Αδριανός, έτρεξε από πίσω της. Λίγο παρακάτω περίμενε ένα κλειστό άμάξι. Ο 'Αδριανός έτρεξε πίσω άπό την νέα, ψιθυρίζοντας τόν όνομά της. Την άκουσε να άπαντά στον ίδιο τόνό «έφθασα», αλλά δεν την είδε και να στρέφεται πίσω. Άπεναντίας συνέχισε τόν τρέξιμό της πρós τόν άμάξι και προτού προφθάση ο 'Αδριανός να την έμποδίση, άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα. Την ίδια ώρα τόν άμάξι ξεκίνησε. Σέ λίγο χανόταν στην γωνιά τού δρομίσκου με καλπασμό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΑ'.

ΠΩΣ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΠΕΡΝΑ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΤΗΣ

Όταν έμεινε μόνη στο δωμάτιό της η 'Ιουλιέττα, άκροάσθηκε για λίγο και όταν δεν άκουσε πιά τάν βήματα της Λευκής, ύψωσε τόν ώραιό της κεφάλι και τόν πρόσωπό της άλλαξε άμέσως έκφραση. Κάτι τόν ένδοιμο άπλώθηκε στην χλωμή της φαιογνώμια και ένας στεναγμός της έξφυγε:

—Πόσο είναι εύτυχισμένη... ψιθύρισε. Μπορεί ν' άγαπά και να άνταγαπιέται. Ένω έγώ...

Και με βήμα άργο, πήγε και άπνευσε μπροστά στον καθρέφτη. Στόν ίδιο έκεινο τόν καθρέφτη της όπου είχε θαυμάσει τόν έαυτό της η Λευκή.

Κύτταξε τόν λεπτό, τόν καχεκτικό της σώμα με μια έκφραση μεγάλης πικρίας και μια φωνή από μέσα της της έλεγε: «Δέν θα ζήσης!...»

—Τό ξέρω καλά αυτό, ψιθύρισε η 'Ιουλιέττα, σαν ν' άπαντούσε στην μυστηριώδη αυτή φωνή.

Και ένα δάκρυ έβρεξε τάν μάγουλά της.

Έπειτα άπομακρύνθηκε από τόν καθρέφτη, πού παρακολουθούσε τόσο ψυχρά και άσυγκίνητα την πρόσδο της άγίατρευτής της άρρώστειας, και κάθηκε σκεπτική σ' ένα χαμηλό κάθισμα. Εκεί την κυρίευσαν νέες σκέψεις.

Τόν δωμάτιό της 'Ιουλιέττας βρισκόταν άκριβώς επάνω από τόν γραφείο τού γιατρού, όπου βρισκόταν την ώρα εκείνη ο πατέρας της και η μητέρα της με τόν βαρύνον ντε Ροζεγκρίζ. Η 'Ιουλιέττα, άκουσε για λίγη ώρα άκόμη τίς όμιλίες τους κάτω από τάν πόδια της και κατόπι έπεκράτησε σιωπή. Σέ λίγο άκούσθηκε ο κρότος της έξωπορτας πού έκλειε. Ο βαρύνος είχε φύγει.

Η 'Ιουλιέττα άφουγκραζόταν πάντοτε.

Ξαφνικά άκουσε βήματα στη σκάλα.

—Θάνα η μητέρα πού πάγει για ύπνο, σκέφθηκε.

Τάν βήματα πλησίαζαν σιγά-σιγά και τέλος σταμάτησαν έξω από την πόρτα της. Ήταν, πραγματικά, η Κα Λιεθέρ, η όποια, άφου άφουγκράσθηκε λίγο πίσω από την πόρτα και βεβαιώθηκε άπό την σιωπή ότι η κόρη της είχε κοιμηθί, άπομακρύνθηκε και πήγε στο δωμάτιό της.

Η 'Ιουλιέττα τότε, σηκώθηκε, άνοιξε την πόρτα της και κατέβηκε στο γραφείο τού πατέρα της. Μπήκε μέσα χωρίς να χτυπήση και πλησίαζοντας τόν πατέρα της τού είπε:

—Έργάζεσαι άκόμη, πατέρα;

Πραγματικά, ο Ιατρός Λιεθέρ ήταν σκυμμένος στο γραφείο του και έγγραφε. Στράφηκε έκπληκτος και κύτταξε την κόρη του.

—Ποτέ δεν έχω δουλειά, όταν πρόκειται για σένα, απήντησε, άνοίγοντας την άγκαλιά του στην κόρη του.

—Και τί δουλειά είναι αυτή πού σε άπασχολεί τέτοια ώρα, πατεράκη; Έξερεις ότι είναι πολύ άργα;

—Τό ξέρω, αλλά πρέπει να τελειώσω άπόψε αυτή μου την μελέτη για τάν έπιπλοκάς της άποτόμου διαταραχής τού νευροψυχικού συστήματος πού μου ζήτησε ένα ξένο έπιστημονικό περιοδικό.

—Όστε, σαν να λέμε, με διώχνεις, έ, πατερούλη; Έκαμε παιχνιδιάρη η 'Ιουλιέττα.

—Καθόλου, κόρη μου. Άλλά πές τί με θέλεις; Για νάρθης τέτοια ώρα, θά πη πώς κάτι έχεις να μου ζητήσ;

Η 'Ιουλιέττα χαμογέλασε χωρίς να άπαντήση.

—Λοιπόν; Σιωπάς;

—Πατέρα, είσαι τρομερός!...

—Όστε έμάντευσά...

—Όχι έντελώς. Έκείνο πού έχω να σου ζητήσω, είναι ν' άπαντήσης στις έρωτήσεις μου, για σήμερα... Αύριο, βέλομε!

—Ρώτησέ με, λοιπόν. Άν, πρέπη θά άπαντήσω.

—Ένας πατέρας πρέπει να άπαντί

στην κόρη του.

—Άς είναι. Σέ άκούω.

Η 'Ιουλιέττα χαμογέλασε. Ύστερα, ξαφνικά, σοβάρεψε.

—Πατέρα, μ' άγαπάς πολύ, δεν είναι έτσι; ρώτησε.

—Όσο ένας πατέρας μπορεί να άγαπά τόν παιδί του.

—Τότε, λοιπόν, πές μου, ποιά είναι η μεγαλύτερη εύτυχία στον κόσμο;

—Αυτό έξαοτάται.

—Δέν έξαοτάται διόλου, φώναξε η 'Ιουλιέττα. Η μεγαλύτερη εύτυχία στο κόσμο είναι να κάνη κανείς τούς άλλους εύτυχισμένους. Δέν τόν έλεγες άπόψε ο ίδιος, πατέρα;

—Ε, καλά. Έπειτα;

—Λοιπόν, άς μ' άγαπάς, πρέπει να θέλης να γίνω όσο τόν δυνατόν περισσότερο εύτυχισμένη.

—Δέν υπάρχει άμφιβολία.

—Όστε, άν σου πώ ότι αυτό η έκείνο θά με κάνη εύτυχισμένη, θά μου τόν κάνης;

—Άσφαλώς, άν αυτό πού θά μου ζητήσης δεν σε βλάπτει η δεν βλάπτει άλλους...

—Όραία. Λοιπόν. Η μητέρα δεν είχε καμιά περιουσία όταν την παντρεύτηκες, δεν είναι έτσι;

—Ναί. Άλλά γιατί αυτή η έρώτησις;

—Προηγούμενως μια έρώτηση άκόμη. Άφου δεν είχε καμιά περιουσία, γιατί την παντρεύτηκες;

—Τί άστεία συνδιάλεξις! Έκανε ο γιατρός, άγκαλιάζοντας την κόρη του. Πού θέλεις νά καταλήξης;

—Άπάντησέ μου πρώτα σ' αυτό πού σε ρώτω.

—Καλά. Γιατί την έξετίμησα και έκρινα ότι ήταν άξια να την άγαπά και να της δώσω τόν όνομά μου.

—Και βρήκες κοντά της την εύτυχία;

—Ναί, άπολύτως!

—Όστε, πατέρα, δεν κάνεις άνοησία ένας πλούσιος όταν παντρεύεται μια πτωγή, αλλά ώραία, τίμια, έξυπνη και άφωτισμένη κοπέλλα;

—Τί σημαίνουν όλα αυτά, 'Ιουλιέττα; Έκανε ο γιατρός, κυττάζοντας με άπορία την κόρη του.

—Άποκρίσου, πατέρα, άποκρίσου...

—Άλλά...

—Δέν υπάρχει άλλά... Η θά καταδικάσης σ' ο ίδιος τόν έαυτό σου... και τίς θεωρίες σου, η θά πής τόν όχι.

—Ε, λοιπόν, όχι. Δεν κάνεις καμιά άνοησία ο άνθρωπος αυτός.

—Όραία! Περίφημα! Έκανε η 'Ιουλιέττα, χτυπώντας χαρούμενη τάν χέρια της. Και η γνώμη σου αυτή είναι για όλο τόν κόσμο;

—Ναί, ναί!

—Και για τάν παιδιά σου;

—Ο γιατρός κύτταξε έρωτηματικά την κόρη του.

—Ναί, π. χ. έξήγησε εκείνη. Άν ο 'Αδριανός άγαπά κανένα φτωχό άλλ' άντάξίό του καθ' όλα τάν άλλα κορίτσι, και σε παρακαλούσα εγώ να δώσης την συγκατάθεσή σου να την παντρευθί, θά την έδινες;

—Μήπως, σ' αλήθεια, ο 'Αδριανός άγαπά καμιά φτωχή; ρώτησε ο γιατρός έκπληκτος.

(Συνέχεια στο έπόμενον)

Για να γνωρίσετε τόν έαυτό σας

Ξέρετε να φάτε όπως πρέπει;

Πιστεύεται γενικώς, πώς τόν εύκολότερο πράγμα είναι να τρώγη κανείς. Και όμως, είναι τόν πιό δύσκολο, άν ληφθί υπ, όψει ότι δέ ζούμε όπως οι προπάτορές μας στα βουνά, αλλά μέσα σε κοινωνία πολιτισμένων ανθρώπων, στην όποια τάν πάντα ρυθμίζονται από νόμους και κανόνες, ειδικούς για τόν κάθε τι.

Τόν τραπέζι δεν μπορούσε να άποτελέση εξαίρεση. Άπεναντίας, άποτελεί ένα από τάν σπουδαιότερα—άν όχι τόν σπουδαιότερο—κεφάλαιο της καλής συμπεριφοράς.

Στό τραπέζι δηλ. μέσα σ' αυτό τόν γλέντι της γεύσεως και της όσφρησεως, ο άνθρωπος δείχνει συχνά ποιός είναι. Δεν έννοούμε εδώ τάν μεγάλη τραπέζια, όπου πηγαινει κανείς για να σηκωθί μάλλον νηστικός—αυτό άπαιτεί η μεγάλη τυπικότης των!—και στα όποια άναγκαστικώς θά φεοθούμε όπως πρέπει έκτός άν είμεθα έντελώς άστοιγέιοι! Έγουμε υπ' όψει μας σήμερα τάν συνθισμένα τοαπέζια στα σπίτια των φίλων μας, στα σπίτια μας άκόμη. Η συμπεριφορά μας σ' αυτά είναι κυριολεκτικώς, η λυδία λίθος της άνατροφής μας.

Ξέρομε, λοιπόν, να τρώμε όπως πρέπει;

Πολλοί θά χαμογέλασουν στην έρώτηση αυτή: «Νά δά ή ώρα να μη ζέρομε να φάμε κιόλας!...» θά πούν μέσα τους. Οι ειλικρινέστεροι θά κυττάζουν να βρούν άν πράγματι είναι έν τάξει στό τραπέζι. Γι' αυτούς, για να τούς διευκολύνωμε, παραθέτομε τόν παρακάτω πίνακα.

Άς μελετήσουν καλά τάν δεκάξη έρωτήματά του και κατόπι άς άπαντήσουν... τιμώς και εύσυνειδήτως στό καθένα από αυτά σημειώνοντας στη διπλανή τους κενή στήλη τόν αριθμό 2 άν η κακή αυτή συνήθεια είναι σ' αυτούς άφυσιολογική άν την έχουν δηλαδή μονίμως. Τόν αριθμό 1 άν αυτό συμβαίνει κάπου-κάπου, από άποροσεξία και τόν 0 άν δεν την έχουν διόλου την κακή αυτή συνήθεια. Κατόπιν άς άθροίσουν τούς άριθμούς των και άν βρούν τόνολο από 25—30, πρέπει να ξέσουν ότι δεν είναι έν τάξει.

Άν βρούν από 10—20 άς προσπαθήσουν να βελτιωθούν. Με λίγη καλή θέληση θά τόν κατορθώσουν.

Άν βρούν 0, είναι άξιοι συγγορητηρίων Μπορούν να φάνε στα μεγαλύτερα «Παλάς»!

Άκουμπάτε τούς άγκώνες σας στό τραπέζι :	
Κάνετε θόρυβο όταν μασάτε :	
Σκύβετε επάνω από τόν πιάτο σας :	
Δένετε την πετσέτα σας κάτω από τόν σαγών σας :	
Κάνετε θόρυβο όταν πίνετε :	
Τρώτε τόν τυρί σας με τόν μαχαίρι :	
Σκουπίζετε τόν πιάτο σας με τόν φωμί σας :	
Άφήνετε τίς σάλτσες να τρέζουν στό πηγούνη σας :	
Λερώνετε τόν ποτήρι σας πίνοντας :	
Άφήνετε εδώ κι' εκεί ύπολείμματα φαγητού :	
Στό πιάτο σας :	
Κόβετε όλο τόν κρέας σας σε μικρά τεμάχια :	
Διά μιάς :	
Μιλάτε με τόν στόμα γεμάτο :	
Ροκανίζετε θορυβωδώς την ξερολύμένη κρέα τού :	
Φωμίζετε τόν παξιμάδι σας :	
Σκουπίζετε τόν στόμα σας με την άκρη τού τρα :	
Πεζουάντηλου :	
Κόβετε τόν φωμί σας σε μικρά κομματάκια γύ :	
Ρω από τόν πιάτο σας :	
Κατέχετε στό τραπέζι θέση για τρείς, στρη :	
Ζοντας τούς άγκώνες σας :	
Σύνολον :	

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΩ ΘΟΝΑΙΟΥ.

Ένα δραματικό διήγημα
του ΒΕΡΜΟΝ ΝΤΙΞΟΝ

ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ της γραμμής Παρισίων — Άμστερνταμ, θάφεν. γες έπειτα από λίγο από το αεροδρόμιο. Η νύχτα ήταν σκοτεινή με ξάστερη.

Ο πρώτος πιλότος Πιέρ Μαρινιέ, αφού διάβασε τις τελευταίες οδηγίες της διευθύνσεως, κάτω από το όχλο φώς των προβολέων, φόλαξε το έγγραφο στη τσέπη της μπλούζας του.

Οι ανταύγειες των προβολέων φώτισαν το πρόσωπό του απότομα. Ήταν ώργο κι' αδύνατο. Τά μαλλιά του ήταν ξανθά. Τά γαλάζια μάτια του έλαμπαν έντονα και σκληρά.

Ο Ρουπέο, ο δεύτερος πιλότος, πλησίασε γαϊρέττισε τον Μαρινιέ, και ανέδνεκε μ' ένα ελαφρό πύδημα στη θέση του. Η Μπέττυ Άρσεν με το χαρακτηριστικό σκουρόκι της κοικοδεσποινας του αέρος πρόβαλλε το κεφάλι της, από την ανοικτή πορτίσα και οώτσης πού ήταν ο επιβάτης του καθίσματος αριθμός 8.

Ο πιλότος της έδειξε με το κεφάλι μια πιλονέττα πού κατευθυνετο διαστικα προς το αεροπλάνο. Ήταν ο Ζάν Ντυμπουά, ο γνωστός βασιλεύς των πετρελαίων. Σταμάτησε μπρός στον Μαρινιέ, και τον οώτσης με γαϊόγελο.

Μου οώνεται πώς δεν ώδηγούσατε σεις όταν ήλθαμε;

— Όχι. Ο δεύτερος πιλότος κι' εγώ, αντικαταστήσαμε το γθεινό πλήρωμα, πού ήταν κοροασμένο. Άλλά πηγαίνετε στη θέση σας. Είναι ώρα να ξεκινήσουμε.

Ο Ρουπέο έβαλε τ' άκουστικά στ' αυτιά του. Ήταν πολύ ικανοποιημένος, πού ταξίδευε με τον Μαρινιέ, τον περίφημο πιλότο πού όλον τον οάυμαζαν για το θάρρος και την ψυχραιμία του.

Έβαλαν μπρός. Σε λίγο ώρα το αεροδρόμιο γανότανε από πίσω τους. Το αεροσκάφος έκοδε τον αέρα σαν βέλος.

Ο Ρουπέο έκοιξε μι' υπαία στον πίνακα ελέγχου πού είχε αντίκρο του.

— Όχι! Διάβλεψτε ψιθυρίζουν... Το σύστημα προσγειώσεως είναι κατεδαμμένο!

Έπνευσε να κινήση το μογλό πού μανούλασε τους τροχούς, αλλά την ίδια στιγμή, ο δείκτης του πίνακος, έσημειώσε πώς οι τροχοί είχαν αυτομάτως αναδιπλωθι και είναι τοποθετηθ στη θέση τους κάτω από τήν πλάκα.

Ο Ρουπέο έβυσε τη αύτη του με άμηχανία.

— Τί πράγει οώτσης ο Μαρινιέ;

— Δεν έξω. Όταν ξεκινήσαμε το σύστημα προσγειώσεως ήταν κατεδαμμένο. Έπνευσε να τή σκώσω, αλλά οι τροχοί ανέδνεκαν μόνοι τους.

Ο Μαρινιέ κύτταξε τον πίνακα. Η πίεση του λαδιού ήταν κανονική.

— Άνεδοκατέβασε μια δυο φορές τους τροχούς και πατάτα τους, είπε.

Ο Ρουπέο υπήκουσε αλλά δεν κατάφερε να κινήση τον μογλό. Ο Μαρινιέ προσπάθησε να τον βοηθήση, με τον βοηθητικό χειριστή. Στάθηκε αδύνατο να τον κινήση.

Οι δυο άνδρες κυττάχθηκαν για μι' στιγμή σιωπηλά.

— Οι τροχοί μπέρδεψαν είπεν ο Μαρινιέ.

Τά τελευταία καθίσματα του θαλάμου επιβατών ένα νεαρό ζευγάρι συζητούσε. Ήσαν οι περίφημοι καλλιτέχνη Λολίτα Ντιάζ και Στέφανος. Μόλις είχαν παντρευθ και πηγαίναν στο Άμστερνταμ για να πάρη εκείνη το διαπόρι για την Άμερική, όπου την περίμενε ένα πρώτης τάξεως συμβόλαιο.

— Λολίτα, έλεγε ο Στέφανος σε λατρεύω. Μ' έχεις ξετρελλάνει. Γιατί θέλεις τώρα να μ' αφήσης; Δεν είσαι ευτυχισμένη μαζί μου;... Δεν κερδίσαμε μαζί την δόξα; Μήν πάς στο Χόλλυγουντ... είναι ανοησία!

— Όχι... όχι... Στέφανε, άπαντούσε εκείνη με σκληρότητα, πρέπει να πάγω. Είπαμε ότι μετά τον γάμο μας θα συνεχίσουμε την δουλειά μας.

Τήν ίδια στιγμή ο Μαρινιέ, έσκυβε στο μικρόφωνο για να συνεννοηθ με το αεροδρόμιο του Άμστερνταμ.

— Έμπρός... Έμπρός... Έδω Μαρινιέ. Έμπρός... ύψος δυο γιλιάδες τρακόσια. Δυο ώρες και πέντε λεπτά δυτικά του Άμστερνταμ. Έμπρός... Μ' άκούετε;... Έδω Μαρινιέ... Το σύστημα προσγειώσεως δεν λειτουργεί. Αδύνατο να κατεβάζουμε τους τροχούς.

— Έμπρός... Μαρινιέ... Έδω αεροδρόμιο. Άστεινέσασ; Χρησιμοποίησε τον βοηθητικό χειριστή!...

— Δεν λειτουργεί ούτε αυτός!... Είδοποιήστε τον σταθμό πρώτων βοηθειών και την πυροσβεστική υπηρεσία... Σημειώστε... Δεκατέσσερις επιβάτες και τρεις το πλήρωμα, δεκαεφτά.

— Όστερ από λίγη ώρα το αεροδρόμιο άπαντούσε.

— Ελάβαμε όλα τά μέτρα. Προσγειώθηκε με την κοιλιά. Ούτε λέξη στους επιβάτες.

Ο ιατρός Μισέλ Λιούις, πού ταξίδευε κι' αυτός εκείνο το βράδυ για το Άμστερνταμ, ήταν βοηθισμένος σε σκέψεις. Ήταν λοιπόν, αλήθεια! Τόσο κόποι, τόσες προσπάθειες, οι άγώνες μι'ας

ολόκληρης ζωής, χάθηκαν, γκρεμίστηκαν μέσα σε λίγα λεπτά! Μι' ιδιοτροπία της μοίρας, έκανε τώρα αυτόν τον φοβερό και φημισμένο επιστήμονα, έναν κοινό καταζητούμενο. Τν είχαν κατασυγκινήσει ή ομορφιά κι' ή άπελπισία της νέας γυναίκας πού τον προηγούμενο βράδυ έξελιπάρεσε τη βοήθειά του και δέχθηκε να την έγχειρήση... Η έγχειρήσις όμως απέτυχε και ή άρρωστη πέθανε.

Κύτταξε το ρολόι του. Κρύος ιδρώτας τον περιέλουσε... Τά λεπτά του ήταν πολύτιμα. Στις ένδεκα ο νυκτοφύλαξ της κλινικής θά έκανε τον πρώτο του γύρο, θά ανέχάλυπτε το πτώμα, θά τον καλούσε, δεν θά τον εύρισκε, και θά είδοποιούσε στην άστυνομία...

Αυτή πάλι θά είδοποιούσε όλες τις άστυνομίες. Τά αεροδρόμια, τά λιμάνια θά ήταν όλα πιασμένα... Μά όχι... είχε καιρό... Δέκα λεπτά πούν είδοποιήθ ή άστυνομία θά επιβιβαζόταν αυτός στο πλοίο πού αναχωρούσε για την Άυστραλία. Άσκει το αεροπλάνο να μην καβυστερούσε.

— ΕΕ —

Ο Μαρινιέ κύτταξε τά φτερά του αεροπλάνου. Από κάτω τους κρυόταν ή καταστροφή, ή βενζίνη... Μι' σπία θά έφτανε για να μεταβληθ ή βενζίνη σε δυναμίτη Μι' σπία και το αεροπλάνο θά καϊγόταν σαν πυροτέχνημα. Και ή σπία αυτή ήταν αναπόφευκτη... Οι τροχοί προσγειώσεως, πού αναδιπλώνονταν, για να μην κόβουν την ταχύτητα του αεροπλάνου, είχαν υπερδέσει. Το μηχανήμα, πού τους κατέβαζε, δεν λειτουργούσε. Το αεροπλάνο λοιπόν θά προσγειούτο με την κοιλιά, με ταχύτητα 90 γιλιομέτρων!

Θά σερόταν πάνω στο έδαφος και από την φοβερή αυτή τριβή θά αναπηρούσε ο μοιραίος σπινθήρ, άκριβώς κάτω από τις αποθήκες της βενζίνης.

Ο Μαρινιέ, έκλεισε τά μάτια, κι' έσφιξε με λύσσα τά δόντια του...

Λίγο μακρότερα, ο Ντυμπουά, σκεπτόταν πώς θά μπορούσε να επιτύχη μεγαλύτερη κατανάλωση της βενζίνης του. Οι βενζίνες και τά πετρέλαια τον είχαν κάμει πάμπλουτο.

Ο Μαρινιέ γύρισε και κύτταξε τη Μπέττυ. Στην ηγμένη στην πόρτα του θαλάμου πού ήταν κάτογρη.

— Μπέττυ είπε. Σε γοιόζιζμαι πολύ αυτή την στιγμή. Πιθανότατα θά προσγειωθούμε άνωμαλα. Κανείς όμως, από τους επιβάτες δεν πρόπει ν' αντιληφθ την κίνδυνο πού διατρέγουμε. Ούτε και να σπάση τά μούτρα του προτού τά σπασουμε όλοι μας.

Θά επιχειρήσω ένα δυο κατακορύφους κηθόδους, για να άπελευθερώσω τους τροχούς. Δεν ελπίζω πολλά. Όσοσο στρώσε σύ όλα τά μαζιλάρια και τα σκεπασματα γάμω για να μην τραυματισθούν οι επιβάτες. Έπειτα θά προσγειωθούμε... Τώρα κάνε γληγορά μικρόλα μου...

Η Μπέττυ ζυγνψε τους επιβάτες, λέγοντάς τους ότι έφθασαν. Πήρε τά σκεπάσματα και τά μαζιλάρια και τά έρριξε στο πάτωμα.

Ο Μαρινιέ συνεννοήθηκε και πάλι στο μικρόφωνο με το αεροδρόμιο.

— Έμπρός... έμπρός... έδω Μαρινιέ... Ιπτάμεθα πλησίον αεροδρομίου. Όψος δυο γιλιάδες πεντακόσια. Κατεργόμεθα καθέτως με σδυμένη την μηχανή για να έλευθερωθουν οι τροχοί...

— Έμπρός... έμπρός... έδω αεροδρόμιο. Όλα έτοιμα... Το αεροδρόμιο έλεύθερον.

Ο Μαρινιέ έπιασε στα στιβαρά του χέρια το πηδάλιο ύψους. Το αεροπλάνο έκλινε ελαφρά και άργισε να ανέβαινη. Σε λίγο είχε φθάσει στας τρεις γιλιάδες μέτρα. Κατόπι πήρε άλλα 500 μέτρα. Ο Μαρινιέ τότε έκαμε νεύμα στον Ρουπέο. Το μοτέρ βρυγνήθηκε για μι' στιγμή και κατόπιν σάπασε απότομα. Δεν άκούοταν τώρα παρά μόνο το όξύ σφύριγμα του ανέμου στα τεράστια φτερά του αεροπλάνου.

Οι δυο άνδρες έσφιξαν τις ζωστήρες άσφαλείας και άλληλοκυτάχθηκαν σιωπηλά. Το αεροδρόμιο ήταν άκριβώς από κάτω τους.

Ο ιατρός Λιούις, γαυοέλασε, κυττάζοντας το ρολόι του. Έφθανε εγκαίρως! Ο Ντυμπουά έοριζε μι' υπαία στο αεροδρόμιο. Στά μάτια του έλαμψε ή ικανοποίηση της επιτυχίας. Έφθανε στην ώρα του...

Ο Στέφανος άφησε μι' βλαστήμια. Τού φάνηκε πώς έφθασαν πολύ νωρίς. Δέκα λεπτά άκόμα, και θάγε πείση τη Λολίτα να εγκαταλείψη την ιδέα του ταξιδιού...

... ..

Ο Μαρινιέ κρατούσε σφιχτά το πηδάλιο δάθους. Το αεροπλάνο κατέβαινε σαν βολίς. Μέσα από την καυπία επιβατών άκούσθηκαν μερικές πνιγμένες κραυγές τρόμου.

Από κάτω το αεροδρόμιο φάνταζε έλδωφο. Ο Μαρινιέ διέκρινε τώρα τά πλήθη πού συναθούτο ολόγυρα, έξω από τον περίβολο, τά αυτοκίνητα με τους πελώριους κόκκινους σταυρούς. Τά άλλα αυτοκίνητα της πυροσβεστικής ύπηρεσίας. Η ύποδογη προμηνυόταν θοισαυευστική!

— Δοκίμασε τώρα να κατεβάτσης τους τροχούς! φώναξε ο Μαρινιέ στον δεύτερο.

Ο Ρουπέο, έπίεσε το κουμπί, άλλα πάλι τίποτ εί.

— Η δεύτερη τώρα! φώναξε ο Μαρινιέ. Έβαλε και πάλι μπρος και ανώφωσε το αεροπλάνο. Όταν ανέθηκε άρεκατά, έκανε υπερίκους κύκλους, επάνω από το αεροδρόμιο και επεχείρησε τον δεύτερη βουτιά.

Ο αέρας σφύριζε με ταχύτητα θοέλλης. Τά φτερά έτραβαν, από τη τρομακτική αντίσταση του ανέμου. Η άγωνία των δυο πιλότων ήταν έφιαλτική. Άλλά και πάλι τίποτ! Οι τροχοί εξακολουθούσαν να είναι σκλαδωμένοι μέσα στη θήκη τους.

Στον θάλαμο επιβατών, δεκατέσσερα τρομοκρατημένα πρόσωπα, έσπράφησαν προς την Μπέττυ.

Έκείνη μειδιούσε ήρεμα. Οι επιβάτες πήραν θάρρος. Άφου ή

Μπέττυ μείβοντας δεν θά ύπήρχε κίνδυνος.

Το αεροπλάνο είχε ξαναπάρει έν τώ μεταξύ οριζόντια θέση και τώρα πετούσε 600 μέτρα πάνω από το έδαφος κλοντας κύκλους. Ο Μαρινιέ, μελετούσε την ταχύτητα και τη φορά του ανέμου.

Ο γιατρός Λιούις, κύτταξε το ρολόι του. Τά δέκα λεπτά πού του έμεναν να διαπετεύση είχαν πέρασει... Άσφαλώς, μέσα στο πλήθος πού ήταν μαζεμένο γύρω από το αεροδρόμιο θά ύπήρχαν και οι άστυνομικοί με τις γειροπέδες. Βυθίστηκε βαθύτερα στο καθισμά του. Τίποτ δεν τον ένδιέφερε πιά.

Ο Ντυμπουά, κύτταξε το ρολόι του και κατά περίεργον τρόπον ήρέμισε και αυτός. Έφθανε άργά. Η συνεδρίαση για την οποία διαζότανε θά είχε άργήσει δίγως αυτόν. Χωρίς άλλο θά τον είχαν άντικαταστήσει ως πρόεδρο...

Ο Στέφανος είπε στη Λολίτα.

— Άγαπημένη μου. Έτοιμάσου, για μι' άναγκαστική προσγείωση...

Έκείνη άγκάλιασε τον άντρα της κατρουαγμένη, ψιθυρίζοντας:

— Όχι! Στέφανε!...

— Πές μου ότι δεν θά με αφήσεις ποτέ;

— Στέφανε, συγχώρεσε με, ήμουν τρολλή!...

Ο Μαρινιέ, ακολουθώντας τη σορά του ανέμου κατέβηκε τόσο γαυηλά ώστε έφτασε τις στέγες των ύποστέγων. Σε λίγο ή ούρα του γινανταίου αεροπλάνου έλαυε το έδαφος γαυάζοντας ένα βαθύ αλλήκι και σκλώνοντας σύννεφα σκόνης. Έτσι περιωριζότανε πολύ ή ταχύτητα.

Όστερ από λίγα δευτερόλεπτα, το σκάφος του αεροπλάνου άγγιξε τά γόρτα. Η αντίσταση, ώστόσο, του ανέμου εξακολουθούσε νάνε τρομακτική κάτω από τά φτερά, και το αεροπλάνο σκλώθηκε ακόμα λίγο... Ένα μουγκρητό πλημμύρισε την ατμόσφαιρα... σαν γαυγισμα... Έπειτα σπινθήρες... σύννεφα μάυρης σκόνης... Η ούρα του αεροπλάνου ώργωνε πάλι το έδαφος. Τό σκάφος έγευσε έσώετο χοροπιδούσε, σαν τρολλό πάνω στη γή. Ο Μαρινιέ... πάλευε σαν γίγας προσπαθώντας να συγκρατήση την τεράστια μηχανή, να μην σρέται στο έδαφος. Εαονικά το αεροπλάνο σταμάτησε.

Ο Μαρινιέ, έβγαλε ένα βαθύ άναστεναγμό άνακουφίσως. Οι αποθήκες της βενζίνης δεν πήραν φωτιά... Το αεροπλάνο είχε σωθεί.

— Μπράβο... Μαρινιέ... είπεν ο Ρουπέο.

Η Μπέττυ βοήθησε τους επιβάτες να κατεβούν. Η άπτυνομία συνέλαβε τον ιατρό Λιούις. Ο Ντυμπουά, κατέβηκε γαυομένως. Στο κάτω-κάτω είχε άρεκατά γρήματα. Τώρα θά γαυόταν τη ζωή.

Ο Στέφανος και ή Λολίτα, άπεμακρύνθηκαν άγκαλιασμένοι.

Μονάχα ο κύριος Κράφτ ήταν δυσσαστημένος.

— Καθυστερήσεις δέκα λεπτών... Κι' αυτή ή καθόδο!... Ήταν τρόπος προσγειώσεως αυτός... Τί άδέξιο πιλότο μας έδωκαν!... Θά κάμω τά παράπονά μου στην έταιρία. Η καθυστέρησης αυτή με ζημιώνει... Ο χρόνος είναι χρήμα... Ο γρόνος...

Τήν στιγμή εκείνη γύρισε πός το αεροπλάνο. Είπε πώς ήταν

προσγειωμένο με τη κοιλιά, και τότε μόνο κατάλαβε. Και ή έκπληξη διεδέχθηκε τη δυσσασκεία του.

Ήταν ένας από τους δεκατέσσερις επιβάτες του αεροπλάνου.

Ο πιο θασστικός από όλους.

Ο πιο γκρινιάρης.

Πήγαινε να προλάβη μι' σπουδαία «δουλειά» από την όποια θά έδωζε μερικά ακόμη εκατομμύρια.

Τώρα την έχανε, αλλά ήταν εύχαριστημένος...

Ο Μαρινιέ και ο Ρουπέο πιασμένοι από το μπράτσο άπεμακρύνθηκαν μόνοι. Διψούσαν τόσο πολύ. Η Μπέττυ δεν είχε τη δύναμη να τους συνοδεύση... Και ο Μαρινιέ σκέφθηκε πώς δεν έπρεπε να παρουσιάση στους προσταμένους του μι' κοικοδεσποίνα του αέρος, ώργή, κατατρομαγμένη, κυριολεκτικά κατακουρελιασμένη...

N. NTIEON

Άγκάλιασε τον άντρα της τρομαγμένη.

Πρότασις ειρήνης

Βάγγο μου, πλέον δὲν βαστῶ
κι' ἂν θές νά λέμε τὸ σωστὸ
ἢ τύχη δὲν μ' ἀφήνει...
Ν' ἀφήσωμε τὰ χωρατὰ
κι' ἀφοῦ δαρθήκαμε ἀρκετὰ,
νά κλείσωμε εἰρήνη!

"Ἄς θές τοὺς δρους μου: εὐθύς!
'Εν πρώτοις πιά θά βουβαθῆς
καὶ δὲν θ' ἀντιμιλήσης
ὅ,τι στὸ μέλλον κι' ἂν σοῦ πῶ.
Γιατὶ ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ
μά... δίχως ἀντεγκλήσεις!

Θ' ἀφήσης ἔπειτα, ποὺ λές
τὶς ἀποικίες τὶς πολλὰς
καὶ σχέσεις γυναικείες,
κι' ἔτσι—αὐτὸ στ' ὁμολογῶ—
θὰ σ' ἔχω μοναχὰ ἐγὼ
καί... δίχως ἀποικίες!

Η ΜΑΝΙΩ

ΑΛΗΤΕΙΑ!

Τὸ λοιπὸν ποὺ λέτε ἀδρόφια μου, εἴμασταν τίς ἄλλες μὲ τὸ
ἴδια καὶ τὸν Νώντα παρὰ τοὺς πρόποδες τῆς Ἀκρόπολης.

— Παιδιά, λέει ἄξαφνα ὁ Τζίζας. Πόσα τάχουμε;
Μετρήσαμε τὸ ταμεῖο: ἐν ὅλῳ δύο καὶ τριάντα!

— Δὲν γίνεται τίποτα, λέει ὁ Νώντας. Γιὰ
κορεσθῆναι στὸ ξενοδοχεῖο δὲ θγαίνουνε. Ποῦ θὰ
κοιμηθοῦμε ἀφού;

— Ἀλητεία ρε, καὶ ξηγιέμαι Λόφο Φιλο-
πάπου καὶ μάρμαρο μαζιλάρη. ἢ Ζάππειο καὶ
παγκάκι ὁ σουμεῖες.

Τὸ πρωὶ—πρωὶ ἀντὶ νὰ μὲ ξυπνήσῃ ἡ καμα-
ριέρα μου μὲ τὸ γάλα, μᾶς ξύπνησε ἕνας πο-
λισμάνος.

— Γιατὶ κοιμόσαστε στὰ παγκάκια;

— Ἐνεκα πού...

— Ἀλητεία: Πᾶμε μέσα...

Τὸ ἴδιο ἀπόγευμα μᾶς δικάσανε καὶ τοὺς
τρὶς «ἐπὶ ἀλητεία» τὸ ὁποῖον σὲ διπλώνει ὁ
πολιτμάνος σὲ μιὰ κόλλα χαρτί κι' ἄντε νὰ
βολοδέρνεσαι ὕστερις.

Ὁ πρόεδρος, στὸ δικαστήριον, ρωτᾷ:

— Ἀλήτες;

— Ὀχι, κύριε, πρόεδρε, ἐπεμβαίνω. Εἴμαστε καλὰ παιδιά

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Βάρδακας ἂν ἔχῃς ἀκούσει, τῆς οἰκογενείας...

— Ἄς τ' αὐτὰ, μοῦ λέει. Δουλειὰ ἔχεις; Ἐργάζεσαι;

— Δουλειὰ...;

— Κατάλαβα! Λέγε ἐσύ, εἶπε τοῦ Νώντα, τί δουλειὰ κάνεις;

— Ἐγὼ; Θεληματὰ τοῦ ποδариού: κουδάλω φῶνια, γυαλίζω

παπούτσια, πουλάω ἐφημερίδες...

— Καλὰ. Ἐσὺ; ρωτᾷ τὸ Τζίζα.

— Ἐγὼ κύριε πρόεδρε, πουλάω φιλικὰ, ἀγοράζω πουλάω ροῦ-

γα, παλὰ παπούτσια, μαζεύω κουρέλια... ἕνα σωρὸ δουλειές!

— Ἐν τάξει. Καὶ τοῦ λόγου σου, ρωτᾷ ἐμένα ὁ πρόεδρος.

— Ἐγὼ δὲν κάνω τίποτα κύριε πρόεδρε.

— Γιατὶ;

— Ἀυ, ἄφησαν τοῦτοι δῶ οἱ δύο κανένα ἐπ'ἀγγελια γιὰ μέ-

να; Ὅλα τὰ πῆσαν!...

Ο ΒΑΡΔΑΚΑΣ

Εὐθυμο...

ΟΚΚΑΖΙΟΝ

—Τὶ διάβολοι! Δε-
κανίκια πῆγες ν' ἀ-
γοράσης; Μὰ ἐσὺ
δὲν εἶσαι κουτσός!
—Ναί, ἀλλὰ τὰ
βρήκα πολὺ ὀκκα-
ζιόν...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἡ κυρία. — Τὶ
λές ἐκεῖ, Μάρια;
Ἀκόμα δὲν πέρασε
μῆνας ποὺ σὲ πῆρα
καὶ μοῦ ζητᾷς αὐ-
ξησιν;
Ἡ ὑπηρέτρια.
— Ἐχετε δίκην, κυ-
ρία... Ἀλλὰ τότε τὸ
ψωμί εἶχε 9 δραχ-
μὲς καὶ τώρα ἔχει
9 καὶ 20.

ΛΟΓΙΚΗ

—Τοτό, τί ἀγα-
πὰς περισσότερο:
τὴ γιαγιά σου ἢ τὶς
καρκαμέλλες;
—Τὴ γιαγιά μου!
—Μπράβο, παιδί
μου! Πές μου για-
τί;
—Γιατὶ μοῦ δίνει
καρκαμέλλες!

ΚΑΦΕΜΑΝΤΕΙΑ

—Τὶ πηγαίνεις σ'
αὐτὴ τὴν καφε-
τζού; Ποτὲ δὲν
βγαίνουν ἀληθινὰ
αὐτὰ ποὺ λέει...
—Ἐχεις δίκην.
Κάνει ὅμως περι-
φημο καφέ...

Η ΑΙΤΙΑ

—Λοιπὸν, ἡ ἐκθε-
σις ἀπέρριψε τὸν πί-
νακά σου.
—Ναί.
—Καὶ γιὰ ποῖο
λόγο;
—Φαίνεται πὼς οἱ
μπογιὲς ποὺ ἀγόρα-
σα δὲν ἦσαν κα-
λές...

Ἐ κείνη. — Ἄν
πεθάνω, θὰ δυσκο-
λευθῇ πολὺ νὰ
βρῇς γυναικὰ σάν
καὶ ἐμένα...

Ἐ κείνος. —Καὶ
ποῖος σοῦ εἶπε ὅτι
θὰ θελήσω γυναικὰ
σάν καὶ σένα;

Μυθιστόρημα σπουδαῖο ποὺ ἐντύπωση θὰ κίνη:

Ἡ Χιονάτη μοδιστρούλα κι' οἱ ἑπτὰ μεγάλοι νάνοι

Σιν

Ὁ Ντροπαλός!... Δὲν ἤλπιζε ποτὲ τοῦ νὰ πετύχῃ
καὶ μὲ τὸ πρῶτο, ξαφνικὰ καὶ ἔχῃ τόση τύχη...
Μὰ νὰ ποῦ τὴν ἐκέρδιζε, χωρὶς διόλου βοήθημα!

Στὰς ντροπαλὰς τοῦ παρεῖς ἀνέβηκεν ἐρύθρημα,
τὸ πρόσωπό του ξαφνικὰ ὅπως πῆρε μακάθριον,
ἐντράπηκεν ὁ ἄνθρωπος... καὶ ἀνέβαλε δι' αὐριον!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὸν δρόμο της προχώρησεν ἡ νεαρὰ μοδίστρα
καὶ ὅλοι πιά τὴν εὕρισκαν καὶ τσακίστρα
τὸ δρόμο της προχώρησε, χωρὶς νὰ ὑποπευτεῖται
πὼς ὁ Γκρινιάρης ὁ κακὸς κατὶ τῆς μαγειρεῖται
ἦταν κακὸς καὶ ἤθελε κρυφὰ νὰ πονηρευτεῖται,
ὅταν μικροῦλες ἤθελε μὲ ῥόπο νὰ ψαρεύῃ!...
Εἰσάδιδεν ἀμέριμνα ἡ νεαρὰ Χιονάτη,
χωρὶς νὰ ὑποπευτεῖται πὼς τῆς σκορῶνουν κατὶ!
Βέβαια, κάπως ἦταν ἀπορητευμένη:
Ἀκοῖς ἐκεῖ!... Κακοτυχία!... Φιλὶ νὰ περιμένῃ,

κι' ἀπάνω στὴν καλὴ σιγῇ νὰ στρίψῃ ἀφελῶς
ἐκεῖνος ὁ ἡλίθιος καὶ βλάκας Ντροπαλός...
Ἔτσι λοιπὸν εἰσάδιδε στὸ δρόμο, μὲ θυμὸ,
ἐνῶ ὁ Γκρινιάρης πίσω της τὴν παρακολουθοῦσε,
καὶ εἶχεν εἰς τὰ χεῖλιά του μελιδίαμα ὦμό
ποὺ ἐδείχνε πολὺ καλὰ πὼς κατὶ μελετοῦσε!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'

Ἡ νύχτα ἦταν ὁρμητὴ...
Αἶφνης στοῦ δρόμου τὴν καμπὴ
τρὶς ρωμαλέοι ἄνθρωποι, τρεῖς ἄνδρες ρωμαλέοι
ρίχνονται κατ' ἐπάνω της εἰσάδιδε ξαφνικὰ...
Ἡ μοδιστρούλα ἡ ἀτυχὴς, φωνάζει καὶ παλαίει,
μὰ κατορθώνουνε οἱ τρεῖς τὸν γράκα καὶ βιαστικὰ
σ' ἕνα ταξὶ ποὺ ἐπρόσμενε, τὴν πόρτα του ν' ἀνοίξουν,
καὶ μέσα νὰ τὴν ρίξουν!...
Ἡ κακομοῖρα ἔπεσε στὸ κεῖμα λιπόθυμη
κι' οἱ τρεῖς αὐτοὶ κανάγησαν, σὲ τέτοιες πράξεις

χωρὶς τυχὸν μιὰ κίνησι, καὶ δίχως νὰ μιλήσουν,
ἔβγαλαν τὰ καπέλλα τους ὅποιον νὰ χαιρετήσουν
ποὺ ἦταν μέσα στὸ ταξί...
ποὺ ξεκινούσε τάχιστα στὸ ἀναμεταξύ!...
Μέσα στὸ αὐτοκίνητον ἡ νεαρὰ Χιονάτη
συνῆλθε λίγο. Ἀνοίξεν, ἐν πρώτοις ἕνα μάτι
κι' ἀφοῦ πρῶτα ἐσκέφθηκε τὸν δρόμο ποὺ ἔχε πάρει
βλέπε, κοντὰ της, καθιστὸν τὸν κύριον Γκρινιάρη...
—Ἐσεῖς;...

—Ἐγὼ!...

—Τί θέλετε;

—Χιονάτη, σ' ἀγαπῶ...
—Μὴ μὲ φοβῆσαι, ἀγάπη μου! Ἐχὼ καλὸ σκοπὸ,
σ' ἐκλεψα... ναί, τ' ὁμολογῶ, μὰ ὅμως θὰ σὲ πάρω
μᾶς περιμένει ὁ παπὰς μαζὶ μὲ τὸ κουμπάρο!...
—Κύριε προϊστάμενε...

—Χιονάτη, μὴν ἀρνείσαι,
σὲ μιὰ ὥρα τὸ πολὺ, γυναῖκα μου θὰ εἶσαι...

(Τὴ συνέχεια ὁφείλω
νὰ τὴν γράψω στ' ἄλλο φύλλο).

ΓΙΟΝΝ.

ρεπορτάζ

ΕΠΙΦΥΛΑΞΙΣ

Στὸν δρόμο, δυὸ
νοικοκυρὲς συναν-
τῶνται. Τὸ ζήτημα
τῆς ἡμέρας εἶναι ὅ-
πως πάντα οἱ ὑπη-
ρέτριες.

—Ἐχετε ὑπρέ-
τρια; ρωτᾷ ἡ μιὰ
τὴν ἄλλη.

—Δὲν ξέρω... Τὴν
ὥρα ποὺ βγήκα ἀπὸ
τὸ σπιτί, εἶχα...

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΝΕ- ΚΡΟΥ

—Ἐγὼ, λέγει ὁ
Μάριος, πέρνω πάν-
τα εἰσιτήριο μὲ ἐπι-
στροφῇ. Ἔτσι, πλη-
ρώνω λιγότερα.

—Κι' ἂν πεθάνετε
ξαφνικὰ πρὶν νὰ ἐ-
πιστρέψετε;

—Ἐ, τότε, τὸ εἰ-
σιτήριο ἐπιστρο-
φῆς θὰ τὸ χρησιμο-
ποιήσουν γιὰ νὰ με-
ταφέρουν τὸ πτώμα

ΝΑ ΔΗ ΠΡΩΤΑ

Στὸ καπνιστήριον
ἐνὸς κομμωτηρίου,
δύο φίλοι σιτῶν,
περιμένοντες τὶς γυ-
ναῖκες τους.

—Καὶ δὲν μοῦ λέ-
τε: ἡ κυρία σας εἶ-
ναι ξανθιά;

—Τώρα ποῦ θὰ
βνῇ, θὰ σὰς πῶ...

ΠΝΕΥΜΑ ΑΝΤΙΛΟ- ΓΙΑΣ

Α' κυνηγός.—
Εἶδα ἕναν ἀετὸ σὲ
ὕψος πεντακοσίων
μέτρων. Τὸν πυρο-
βόλω. Πᾶρ' τον κά-
τω! Πλησιάζω. Ἡ-
σαν νεκρός!

Β' κυνηγός.—
Ἐπὶ τὸ τοιοῦτο ὕψος
ποῦ ἔπεσε, φυσικὸ
ἦταν νὰ σκοτωθῇ.

Ο ΚΑ'Υ-ΜΟΣ ΤΟΥ

Τὸ πλοῖο στὸ ὁ-
ποῖο ταξίδευε ὁ Λά-
κης τορπιλλίστηκε,
κι' ὁ Λάκης ἔπεσε
σ' ἕνα ἐκρήνησο.

—Κι' ὅσο σκέφτο-
μαι, λέει μόνος, ποῦ
τρέχει τὸ ἐνοίκιο...

Ἄρνησις ἀπόλυτος

Μοῦ τὰ 'πες ντὶπ ὦμά
τὰ σχέδιά σου τὰ θερμά,
μοῦ τὰ 'πες ἀπὸ σπόντα,
μοῦ τὰ 'πες μ' ἐνθουσιασμοῦ:
χωρὶς μιὰ στάλα ἐκπεσμοῦς
κι' ἑπτὰ δεκάρες σκόνται!...

Ἐγὼ ἀρνοῦμαι κατ' ἀρχή!
δὲν δέχομαι ἀνακωχὴ
καὶ ρέστος δὲν θὰ μείνω.
Καί, μὴ μὲ πάρης γιὰ χαζό,
μὲ ἀποικίες ἐγὼ ζῶ,
γι' αὐτὸ καὶ δὲν τίς δίνω!...

Ὅσο τυχὸν κι' ἂν σ' ἀγαπῶ,
ἡ ἀποικία ἔχει σκοπὸ
νὰ μὲ χαρτζηλικιώνῃ...
Διότι—σὲ περικαλῶ—
καὶ τὸ μαχαίρι τὸ καλὸ
χρειάζεται κι' ἀκόμη!...

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Ἰστέ, ἰντουλεῖα ντὲν εἶχα, ἰντουλεῖα εἶπα πιασμένο νὰ ἰκάνω,
Φίλος ντικὸς μου, μουσιὸ Ζώρ, σπουδασμένο ἄνθρωπο εἶνε,
μὲ εἶπε:

— Γιατὶ ντὲν πᾶς τζάνουμ ραδιοφῶνο τραγουδημένο νὰ ἰκᾶ-
νης; Ἰστέ, καλὴ ἱφὼνὴ ἔχεις, ἐπιτυχμένο τὰ
ἔνεσαι.

— Ἀμὰν κουζούμ, τατλί μου Ταχού, ποῦ-
ποῦ φεγγαμένο ἦμουνα, ἰστέ Ζάππειο. Μάπ-
πειο φίλὰν φιστίκ ντὲν ἤσέρω, σπασμένο ρα-
διοφῶνικὸ σταθμὸ ἦμανα.

— Μπουζούρ!... λέω ἀμὰ ἐμπασμένος ἔκανα.

— Καλημέρα, μὲ εἶπανε.

— Ἀμὰν, ἀμὰν, ἰντουλεῖα ντὲν ἔχω, καλὴ

ἱφὼνὴ ἔχω, τραγουδημένο ραδιοφῶνο τὰ ἰ-
κάνω, τέλω.

— Ἰστέρες τραγουδᾷ;

— Ἰστέρω τζάνουμ.

— Πολλά;

— Πολλά τζάνουμ!...

— Ὅποιες;

— Ὅποιες—μόπερες φίλὰν φιστίκ, δλα ἰσ-

σέρω.

— Πές μας ἔτσι γιὰ δοκιμὴ... Ἐρέςε τοῦ Φάουστ τὴν Καν.

κάδα «Σὺ ποῦ κάνεις πὼς κοιμάσαι»;

— Ἀμὰν ἰστέρω τζάνουμ. Καὶ ἰτραγουδῆσα,

«Σὺ μάτια μου ποῦ κοιμισμένη κάνεις

» Εὐπνημένη νὰ ἔνεσαι νὰ ἰντῶ ἔσέναααααα!...

Ἰγελούσε ὅλος ὁ κόσμος ἀμὰ ἐγὼ κοκκινισμένο ντροπῆ τοῦ

ἦμουνα, εἶπα φεγγαμένο νὰ κάνω, ἀμὰ μουσιὸ ντιρεκτό, τὸν

ἦμένο ἔκανε ἐμένα; Ἐλα ντῶ!... Ἄλλο τραγοῦδι ντὲν ἰστέρες;

— Ἰστέρω ἄνταμ!... Ἰστέρω.

— Ἰστέρες Ριγκολέττο: «Κεραυνὸς θὰ γίνω καὶ θὰ πέσω...»

— Ἀμὰν. Ὁραῖο ἰτραγοῦδι! ἔνεσαι. Καὶ ἰτραγουδῆσα!

— Ἀμὰν! Ἀστροπελέχι γινωμένο τὰ κάνω

καὶ πεσμένο τὰ ἔνομαι...

Ντὲν ἰπρόφτασα τελειωμένο νὰ κάνω, ἀμὰ ἔφαγα νοῦτσα

μου, ἰσφουγγάρι ἰμελάνι γιομάτο!... Ἀντικὸς κόσμος! Ἀντικὸς!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι Έρασται της Βερόνας

Τό αδάντο είδύλλιο

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

“Ένα θανάσιμο και προαιώνιο μίσος χωρίζει δύο άρχοντικές οικογένειες της Βερόνας: τους Μοντέκκι και τους Καπελέττι. Οι Μοντέκκι έχουν έναν υιό, τον Ρομέο, κι’ οι Καπελέττι μια κόρη, την Ιουλιέττα. “Ένα πρωί, ο Ρομέο συναντάται τυχαίως σε κάποια λιτανεία με έναν νεαρό Καπελέττι, ο οποίος τον βρίκει γιατί γιορτάζει να θέλει τον έσπορσε. Ο Ρομέο ξιφουλκεί και ο Καπελέττι το ίδιο. Τους άφωπλίζουν όμως. Και ενώ οι δύο νέοι είχαν αργήσει τώρα τις γροθιές, καταφθάνει η περίπολος. Οι δύο ευγενείς δηλώνουν άμέσως την ταυτότητά τους στον περιπολάρχη.

6ον

Ο άξιωματικός, μόλις άκουσε τα δύο αυτά δνόματα, από τα καλλίτερα της Βερόνας, άλλαξε άμέσως στάση, και ενώ οι δύο νέοι κύτταξαν ο ένας τον άλλον με έκφραση μεγαλειτέρου, τώρα, θυμού και μίσους, αυτός χώρισε τους άνδρες του σε δύο όμιλους, και άφου διέταξε τόν ένα να συνοδεύσει, χάριν προστασίας, τόν νεαρό Καπελέττι, στο σπίτι του, συνάδευσε ο ίδιος με τούς άλλους τόν Ρομέο στο δικό του.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΝΑΣ ΧΟΡΟΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΠΕΛΕΤΤΙ

“Ένας υπηρέτης με οίκιστολή στεκόταν στην πλατεία της άγορας, κρατώντας στο χέρι ένα φύλλο περιγμηνής, πάνω στην οποία υπήρχαν άρκετά δνόματα και την τριγύριζε με άμχανία μία από τόν ένα και μία από τόν άλλο μέρος.

“Εκείνη την ώρα περνούσαν από εκεί ο Ρομέο και ο Μαρκούτσιο. Είδαν τόν υπηρέτη και σταμάτησαν. “Τί σου συμβαίνει, λοιπόν, και στέκεις έτσι τόν ρώτησε ο Μαρκούτσιο.

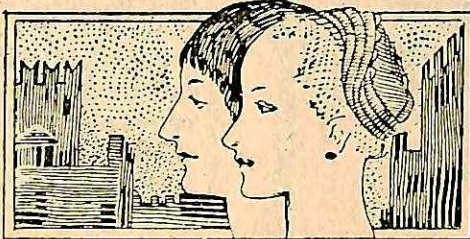
— Συμβαίνει, καλοί μου κύριοι, άπλητησε ο υπηρέτης, ότι ο κύριός μου, ο έκλαμπρότατος Καπελέττι...

— Πάμε, Μαρκούτσιο! Έκανε άπότομα ο Ρομέο. “Ο άνθρωπος αυτός ανήκει στους Καπελέττι. Και μόνον αυτό φτάνει για να μην μπορώ να μείνω άλλο εδώ!

“Ο φίλος του, όμως, δέν τόν άκου. Εξασκολούθησε να κουβεντιάσει τον άλκέ, ο οποίος τού έλεγε:

— “Αν έχετε τί είναι αυτό; Είναι ξάφως καλεσμένων πού μου ο έκλαμπρότατος κύριός μου άειδοποίησε. Καθώς, όμως, οι δικαί μου ήσαν φτωχοί άνθρωποι και δέν μπόρεσαν να με μάθουν να διαβάσω, δέν ξέρω τί γράφει ο κατάλογος και έτσι μένω εδώ χάμου άναποφάσιστος!

Οι δύο φίλοι έβαλαν τα γέλια. — Και γιατί δέν σου διάβασαν τόν κατάλογο προτού σου τόν δώσουν; ρώτησε ο Μαρκούτσιο

— Μου τόν διάβασαν, έκλαμπρότατε, αλλά πού να θυμηθώ εγώ τόσα δνόματα!... “Αν όμως θέλατε να με βοηθήσετε να τα ξανακούσω, θα τα κρατούσα στο νού μου τούτη τη φορά...

“Ο Μαρκούτσιο ήξερε να διαβάσει. Πήρε λοιπόν τόν κατάλογο από τα χέρια τού υπηρέτη και άρχισε να τόν διαβάσει φωναχτά.

— Σε υπερευχριστώ, άρχοντόπουλό μου! Έκανε ο υπηρέτης, όταν τόν διάβασμα έτελείωσε. Τώρα μπορώ να πάγω στη δουλειά μου.

— Μιά στιγμή, τόν έκράτησε ο Μαρκούτσιο. Και γιατί αυτές οι προσκλήσεις;

— “Ο κύριός μου, ο έκλαμπρότατος άρχοντας Καπελέττι, δίνει μία μεγάλη γιορτή στο παλάτι του, με χορούς, φαγοπότι, μουσικές...

— Καλά, πηγαινε τώρα να κυτάξεις τη δουλειά σου... Καί... μην ξεχνάς τα δνόματα!...

“Όταν ο λακές άπομακρύνθηκε, ο Ρομέο άφησε ελεύθερη όλη του την δυσφορία.

— Πώς σ’ άρέσουν οι φλυαρίες τών δούλων, καυμένε Μαρκούτσιο! είπε.

— Νομίζεις έκανε ο φίλος του. “Εν τούτοις, μάθαμε πολύτιμα πράγματα από τις φλυαρίες αυτές.

— Πολύτιμα!... Οι Καπελέττι δίνουν χορό στο μέγαρό τους! Χαρά στο πράμμα!...

— Και όμως, στέν χορό αυτό θα είναι και η κόρη του, η πεντάμορφη Ιουλιέττα...

— Και τί μ’ αυτό;

— Δέν λέω ότι σ’ ενδιαφέρει, αλλά πάντως στο χορό αυτό δέν μπορείς να πäs κι’ εσύ!

— Πώς τόν ξέρεις αυτό;

— “Ένας Μοντέκκι δέν μπαίνει εύκόλα στο σπίτι ενός Καπελέττι.

— Και όμως, εγώ αν θέλω μπαίνω!

— “Αμ’ δέ!...

— Σου λέω ότι μπαίνω και θα ίδης αν δέν θα είμαι μεθάριο βράδυ στο χορό τους! Έκανε ο Ρομέο.

“Ο Μαρκούτσιο ανησύχησε. “Αφησε, λοιπόν, κατά μέρος τα άστεία και είπε τού Ρομέο:

— Με τα σωστά σου, λοιπόν, τ’ άποφάσισες να πäs στο χορό;

— Ναί.

— “Οχι, Ρομέο, δέν θα πäs, παρεκάλεσε ο Μαρκούτσιο. Θα ήταν πολύ επικίνδυνο.

“Αν ο Ρομέο έδίσταζε κάπως, τα τελευταία αυτά λόγια τού φίλου του θα έφθαναν για να τόν κάνουν να άποφασίσει για τόν χορό.

πού ενέπνευσε τόν Σοιξπηρ

ΣΤΗΝ ΔΙΝΗ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Οι νύχτες τού Ιουλίου είναι ζεστες στη Βερόνα.

Καμμία όμως από αυτές δέν έφάνηκε τόσο ζεστή στην μαντόνα Καπελέττι από την νύχτα εκείνη τού Ιουλίου τού 1303, κατά την οποία δινόταν στο μέγαρό τους ένας μεγάλος χορός. Τα βαρεία χρυσοκέντητα φορέματα πού φορούσε, της έκαμναν ακόμη πιο άφορητη την ζέση της βραδυάς. “Αν προστεθούν σ’ όλα αυτά τα επίπονα της καθήκοντα της οικοδεσποίνης πού την υποχρέωναν να βρίσκεται σε διαρκή κίνηση, να τρέχει παντού, να επιβλέπει, να καθοδηγεί, να διευθύνει, θαχτεί τούς λόγους για τούς όποιους η άρχοντισσα αυτή έπλεε εκείνο τόν βράδυ στον ιδρώτα.

“Υπέφερε, λοιπόν, πολύ η μαντόνα Καπελέττι, αν και η κόρη της Ιουλιέττα, έκαμε τόν πόν για να την βοηθήσει.

“Όσον άφορά τόν άρχοντα Καπελέττι, αυτός ανέλαβε την φροντίδα να τοπυθετη τούς μουσικούς στας θέσεις των, να δείχνει στους κήρυκες σε πια μέρη θα στεκόντουσαν, και να ετοιμάζει την ύποδοχή πού θα έκαμε στον έκλαμπρότατο Μπαρτολομέο ντέλλα Σκάλα, ο οποίος θα τιμούσε και θα λάμπρυνε με την παρουσία του την εορτή.

“Όταν ο ήλιος έγειρε πια καλά στην δύση του, όλα ήσαν έτοιμα. Τα σιρόπια πάγναν μεσα στο χιόνι πού είχαν φέρι από νωρίς πάνω από τα βουνά, τα ξηρά γλυκά σχημάτιζαν πυραμίδες μέσα στους τεράστιους δίσκους των και τα λουλούδια σκορπούσαν τα άρώματά τους μέσα στις αίθουσες.

Σε λίγο άρχισαν οι καλεσμένοι να μαζεύονται. “Ιππότες και άρχοντες χρυσοπάρυφοι, κυρίες με βαρύτιμες τουαλέτες, νεαροί ντυμένοι στο λευκό και στο γαλάζιο μετάξι... Πολλοί φορούσαν μάσκες, κατά την Ιταλική συνήθεια της εποχής εκείνης. Μερικοί άνδρες ήταν ντυμένοι γυναίκες, πράγμα πού προκαλούσε φαιδρά έπεισόδια.

Οι αίθουσες μέσα σε λίγη ώρα είχαν γεμίσει από κόσμο.

Σ’ ένα νεύμα τότε τού οικοδεσπότη, τα πέραρα άρχισαν να παίζουν, δίνοντας τόν σύνθημα της έναρξεως τού χορού.

Καμμία δεκαριά ζεύγη ξεχώρισαν άμέσως ανάμεσα από τόν πλήθος και άρχισαν να χορεύουν στο μέσον πού έμενε κενό, υπό τούς ήχους της όργηστρας.

Μισοκρυμμένο πίσω από μια κολόνα, στεκόταν ένα άτομο, τόν οποίο δέν είχε πη σε κανέναν τόν όνομά του. Κοντά του ήταν ένα άλλο άτομο. Και οι δύο αυτοί άγνωστοι φορούσαν μάσκες.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Τα προηγούμενα

Δύο άστυφύλακες βρίσκουν μία μέρα ανάσθητη σ’ ένα πεζοδρόμιο την Λούσου Ντρεβέ, μία παριζιάνα μοδιστρούλα.

Στην τσάντα της άνευρίσκειται ένας φαέλλος με ένα εκατομμύριο φράγκα. “Η Λούσου Ντρεβέ έχει έναν άρραβωνιαστικό τόν Ζουλιέν Ταρντιβώ κι’ έναν θαυμαστή, τόν “Αμερικανόν πολυκατομμυριούχο Τζών Σίνκλαιρ. Αυτός ήταν πού ύστερα από ένα δείπνο την άφησε άναίσθητη στο πεζοδρόμιο, μ’ ένα εκατομμύριο μέσα στις τσέπες της, για να την έκθέσει και να χαλάσει τόν άρραβώνα της με τόν Ταρντιβώ. Και τόν κατορθώνει. “Η Λούσου ύστερα από αυτό, φεύγει από της θέας της και έχθαβίσταται μόνη σ’ ένα δωμάτιο. Τόν βράδυ πηγαινει και βρίσκει σπίτι της την φίλη της Ζανίν. Τρώνε μαζί και η Λούσου άρχίζει να της διηγείται.

6ον

— ΠΟΣΟ γελοία θα μι βρίσκεις, Ζανίν!...

— “Εγώ, Διόλου! Σε προειδοποιώ όμως, ότι δέν θα σ’ άκούσω, αν δέν φäs τόν φροντό σου.

“Ελα, μπρός!...

“Αφού τελείωσε και αυτό και σερβιρίσθηκε ο καφές, η Ζανίν είπε:

— “Ελα, λοιπόν, τώρα, Λουσέττα, διηγήσου με τί σου συνέβη.

Περισσότερο ήσυχη τώρα η Λούσου, εξιστόρησε της φίλης της όλες τις περιπετειές της από τόν πρωί: της άνέφερε για τόν μπάρμαν πού την κύτταξε περίεργα, για τα χαμίνια πού την είχαν άναγνωρίσει, για τόν «έπεισόδιο» τού σινεμά.

— “Όπως βλέπεις, Ζανίν, κατέληξε, τόν πράγμα έγινε άνυπόφορο. Δέν μπορώ να κάνω βήμα, χωρίς να έχω και από μία ιστορία τού είδους αυτού.

— Και είμαστε ακόμη στην αρχή... Είπε με ύφος ρεμωδές η Ζανίν. “Εχεις να τραθήξεις ακόμη!...

— Ζανίν!... Μή τρομάξεις!...

— Τί τα θέλεις, Λουσέττα μου, αυτή είναι η κατάσταση. Τί θα κάνεις, λοιπόν, τώρα;

— Αυτό διερωτώμαι και εγώ και γι’ αυτό ήθελα να σε ιδώ. Συμβούλεψέ με, Ζανίν, τί πρέπει να κάνω;

— “Αν νομίζεις ότι είναι εύκολο να σου δώση κανείς συμβουλές...

Οι δύο φίλες έμειναν για κάμποση ώρα σιωπηλές. Κατόπιν η Ζανίν άρχισε να σφυρίζη ένα τραγουδάκι της μόδας, χτυπώντας ταυτόχρονα με τα δάχτυλά της επάνω στο τραπέζι.

“Η Λούσου την άκουγε έννευρισμένη. Ξαφνικά η Ζανίν πετάχθηκε επάνω:

— Βρήκα! φώναξε.

— Τί πράγμα;

— Πές μου όμως, πρώτα, δέν θα λυπηθής γι’ αυτό; Δέν θα σου κοστίσει διόλου;

— Μά τί πράγμα;

— Λούσου, πρέπει να εξαφανισθής!...

— Μά εξαφανισθώ! Έκανε έκπληκτη η νέα.

— Μην άνησυχείς. Δέν σε συμβουλεύω ούτε στέν Σηκούαν να πέσης, ούτε να πάσης σουμπλιμέ. Πρέπει να ταφής ως Λούσου Ντρεβέ!...

— “Εξηγήσου, Ζανίν!...

— “Άκουσέ με. Αύριο τόν πρωί θα πäs να βοηθώ τόν λαμπρόν έκείνο άνθρωπο, τόν άστυνόμο... πώς τόν λένε;

— Λαρζάκ.

— Ναί! Τόν άστυνόμο Λαρζάκ. Σου έχει δώσει πολύτιμες συμβουλές άλλ.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ — ΤΩΝ ΣΙΝΚΛΑΙΡ

ΜΕΓΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΟΔΕΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΛΕΤΕΡ ΜΕΛΛΟΝ

λοτε ο άνθρωπος αυτός. Θα σου πη πάλι τί θα κάνης. Πώς θα κάνης δηλ. Γιατί τόν τί θα κάνης θα σου τόν πω εγώ...

— “Ο’ αλλάξής όνομα.

— Τί λές, Ζανίν!...

— Αυτό πού σου λέω. “Άλλος τρόπος δέν υπάρχει. Θα κάνης μία αίτηση στέν Ειρηνοδίκη ή στέν Πρόεδρο της Δημοκρατίας, δέν ξέρω, ο Λαρζάκ θα σου πη, και θα ζητήσης να μετονομασθής, όπως μετονομάζονται οι γυναίκες τού θεάτρου, οι κινηματογραφικοί άστέρες...

— Και οι άπατεώνες!... συνεπλήρωσε μ’ ένα θλιμμένο χαμόγελο η Λούσου.

— Με συγχωρείς, Λουσέττα! “Εσύ θ’ αλλάξεις ταυτότητα σύμφωνα με τούς νόμους και καθ’ όλους τούς τύπους. “Ετσι, και με μία μικρή έξωτερική αλλαγή θα γίνης άγνωστη και θα άρχισή μία νέα ζωή. “Ετσι μονάχα θα ήσυχάσης.

— Νομίζεις;

— Τί θα πη νομίζω; Είμαι βεβαία! Θα πάμε μαζί στέν κοιμωτή μου να σου διαλέξω τόν νέο χρώμα των μαλλιών και τόν χτένισμα πού σου ταιριάζουν περισσότερο. Ξέρεις ότι έχω γούστο εγώ...

“Η Λούσου άγκάλιασε την φιλενάδα της με συγκίνηση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 15ον

ΝΕΑ ΖΩΗ

Τα πράγματα δέν θα ήταν διόλου εύκολα, αν δέν υπήρχε ο καλός έκείνος κ. Λαρζάκ. “Ετσι, διατυπώσεις πού θα χρειαζόντουσαν «κανονικώς»

Την έβαλε σ’ ένα τραίνο πού έφευγε για τήν Κουανή “Ακτή...

παθαίνει ένας καλός ωρολογιοποιός που δεν τελειώνει ένα ρολόι αν δεν σκύψει μέρες ολόκληρες επάνω του, όταν βρεθεί μέσα σ' ένα μεγάλο εργοστάσιο ωρολογιών, όπου κατασκευάζονται ωρολόγια της ντουζίνας. Σιγά-σιγά όμως, κατάρθωσε να προσανατολισθεί και όχι μονάχα αυτό, αλλά και να επιβάλει το προσωπικό της γούστο, να θέσει την προσωπική της σφραγίδα στην εργασία που έβγαίνει από το τμήμά της.

Οι διευθυντές της γρήγορα εξέτιμησησαν την δουλειά της όπως της άξιζε και της ανάθεσαν την γενική διεύθυνση του τμήματος καπέλλων. Έτσι η Λούσυ η Λουίζα, μέσα σε λίγο καιρό είχε όχι μονάχα όσα έβγαζε στην Ζαν ντ' Αρτουά, αλλά και κάτι περισσότερα.

Σιγά-σιγά, άρχισε να μη σκέπτεται πια το κακό παρελθόν, και η χαρά έγείμισε και πάλι την ψυχή της. Τάβλεπε όλα με άλλα μάτια, σαν κάτι το νέο, το πρωτόγνωρο: Της φάνηκε πως πέθανε στ' αλήθεια, και ότι ξαναγεννήθηκε, αλλά μέσα σ' έναν καινούργιο κόσμο τώρα! Και ήταν ήσυχη, ότι κανείς, κανένας πια δεν θα της μιλούσε για το κακό παρελθόν, κανείς πια δεν θα μπορούσε να την ενοχλήσει...

Δυο μόνον άνθρωποι ήξεραν το μυστικό της, την αλλαγή: η Ζαννί και ο Λαρζάκ. 'Αλλ' απ' αυτούς δεν είχε να φοβηθεί την παραμικρή ακριτομυθία.

Μια μέρα—πώς της ήρθε;—βέλησε να μάθει τι έλεγε ο κόσμος για την τέως Λούσυ Ντρεβέ, αν την είχαν ξεχάσει στ' αλήθεια και τι ιδέα είχαν για την περιπέτεια της—έπαθε δηλ. κάτι ανάλογο μ' αυτό που παθαίνουν οι εγκληματίες που τους καταδικάζει η αστυνομία. Κρύβονται πολύ καιρόν τόσο καλά, ώστε να μένουν ασύλληπτοι, και μια μέρα ξαφνικά, φανταζόμενοι ότι, κάθε κίνησης έχει περάσει, βγαίνουν έξω και κάμνουν μάλιστα την εμφάνισή τους στα πιο πολυσύχναστα μέρη!... Έτσι, λοιπόν, η Λούσυ καθώς άκουσε μια μέρα τις εργάτριες της στο δαλίε να σχολιάζουν κάποιο σκανδαλάκι - διαφημιστικής μάλλον φύσεως - που είχε γίνει στο Χόλλυγουντ μεταξύ αστεριών, είπε:

—'Αλήθεια κορίτσια, τι να έγινε εκείνη η «Μίς Έκατομμύριον»; Παρ' όλιγον να γίνει κινηματογραφικός άστρο!

Τι ήθελε να μιλήσει; Γιατί δεν την έπιανε ξαφνικά βουδαμάρα να μην μπορεί να ανοίξει το στόμα της;

Μόλις τα κοριτσόπουλα που γέμιζαν το ατελιέ άκουσαν τα λόγια της Λούσυ, άρχισαν να μιλάν σχεδόν όλες μαζί. Και τι δε είπαν! Και τι δεν της έσυραν της δυστυχισμένης εκείνης Λούσυ Ντρεβέ!...

Η Λούσυ έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Δεν περίμενε ποτέ τόσο κακία, τόσο μοχθηρία, μέσα στα μικρά εκείνα πλασματάκια Μέσα σε λίγα λεπτά, η Λούσυ ήταν εν γνώσει... όλων των ελαττωμάτων και αρετών της! Άκουγε εις βάρος της πράγματα που ούτε καν μπορούσε να τα φαντασθεί. 'Η γυναίκαία ζηλοφθονία έχει ως γνωστόν αχαλίνωτη φαντασία.

Και τότε, για πρώτη φορά η Λούσυ, κατάλαβε καλά τι σήμαιναν τα λόγια που της είχε πη κάποτε ο Τζών Σίνκλαιρ: «Θά' εκδικηθώ κα-

τά τέτοιον τρόπον, ώστε κανείς να μη σ'αεθλήσει».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 16ον

ΕΝΑ ΤΡΟΜΕΡΟ ΑΠΡΟΟΠΤΟ

Η δνίς Κενσιέ, η θεία της τέως Λούσυ Ντρεβέ, δεν άργησε να πιάσει σχέσεις με το ζεύγος Λερά και τον φίλο τους άστυφύλακα Μεσέν. Ήταν αυτός ένας τρόπος για να κουβεντιάσει για την Λούσυ. 'Η απότομος φυγή της είχε κοστίσει και ήθελε να ξηγή ένα άνθρωπο με τον οποίο να κουβεντιάσει όσο μπορούσε περισσότερο γι' αυτήν.

Οι Λερά δέχτηκαν με μεγάλη τους ευχαρίστηση την φίλια που τους προσέφερε η γερνοτοκόρη. 'Εφλέγοντο και αυτοί από την επιθυμία να μάθουν λεπτομέρειες για την «Μίς Έκατομμύριον». Και έμαθαν τόσα όσα θα τους έφθαναν για να διηγούνται ολόκληρο χρόνο.

Εκείνο το απόγευμα, ο άστυφύλαξ Μεσέν είχε πάρει από τον αδελφό του, από την πατρίδα, ένα δέμα με λουκάνικα και καθώς είχε άδεια, τα έπηγε της γυναίκας του θυρωρού για να τα μαγειρέψουν και να φάνε όλοι μαζί. Ήταν άπληστοι και οι δυο στην κουζίνα, όταν κατέφθασε η δνίς Κενσιέ, κραδαινοντας στο χέρι της μια έφημερίδα. Ήταν κατακόκκινη από το τρέξιμο και είχε το ύφος έξαλλο.

—'Η Ιστορία ξαναρχίζει!... 'Η Ιστορία ξαναρχίζει!... φώναξε...

Η Κα Λερά, σκούπισε τα χέρια της και βγήκε έξω.

—Τι τρέχει, καλέ δνίς Κενσιέ;

—Διαβάστε καλλίτερα να ιδήτε! είπε η θεία της Λούσυ και τους έδωσε τη έφημερίδα.

Ο άστυφύλακας έβαλε τα γυαλιά του και διάβασε στην Α' σελίδα κάτω από ένα πελώριο τίτλο, τα εξής καταπληκτικά:

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

Η «ΜΙΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ»!

Μεγάλη συγκίνησης σήμεραν το πρωί εις ένα από τα μεγαλύτερα καταστήματα νεωτερισμών της πόλεως μας. Παραλαμβάνουσα το καθημερινόν ταχυδρομείον ή επί τουτώ υπάλληλος, είδε καταπληκτος μεταξύ των διαφόρων επιστολών και ένα φάκελλον με την επικεφαλίδα του ύπουργείου των Έσωτερικών, απευθυνόμενον προς την δα Λούσυ Ντρεβέ ή Λουίζα Ντορνιέ. 'Αμέσως το άπεραντον κατάστημα αναστατώθη.

Κληθείσα εις την διευθυνσιν ή δνίς Ντρεβέ, ωμολόγησε ότι πράγματι είχε αλλάξει όνομα, αλλ' ότι τουτο είχε γίνει καθ' όλους τους τύπους και με την έγκρισιν του ύπουργείου Έσωτερικών. Πραγματικά, ήνοιγθη ο φάκελλος και εύρεθη εις αυτό έγγραφον του άνωτέρω ύπουργείου, γνωστοποιούντος εις την άνδραφομένην ότι ή νέα της ταυτότης έχει καταχωρηθεί όριστικώς εις τα βιβλία της οικείας ύπηρεσίας.

Η δνίς Ντρεβέ, είχε προβή εις την διατύπωσιν αυτήν διά να αποφύγη τους άδιανοήτους όι όποιοι την πινυολούθουν σκεδόν παντού. Δυστυχώς όμως, ή εύτυχία της δεν διήρκεσε επί πολύ. Μια άμέλεια του άρμόδιου υπάλληλου του ύπουργείου Έσωτερικών υπήρξε άκακη διά να άποκαλυφθί το μυστικόν της δοσ Ντρεβέ ή όποια τώρα, είναι ύποχρεωμένη να άναζητήσει νέον όνομα, εάν θέληώς, ο νόμος το επιτρέπη...». (Συνέχεια στο επόμενον)

—Πώ! Πώ!... Έκανε ή Κα Λερά.

—Άκούτε Ιστορίες!... συνεπλήρωσε ο άστυφύλακας Μεσέν.

—Και πού να ιδήτε και τα παρακάτω, έκανε κατασυχυσμένη ή δνίς Κενσιέ.

—Υπάρχουν και παρακάτω; ρώτησε ο άστυφύλακας.

—Γυρίστε πίσω, στην τελευταία σελίδα.

Πραγματικά, άλλα καταπληκτικά πράγματα έκει. 'Η ίδια έφημερίς προεκήρυσε διαγωνισμόν με βραβεία 50.000 φρ. εν συνόλω για την άνακάλυψη του «κρησφυγέτου» της δίδοσ Λούσυ Ντρεβέ ή Λουίζας Ντορνιέ και για εκείνον που θα κατάρθωνε να την έπειθε ναρθή ως τα γραφεία των έφημερίδων.

Γιατί ή Λούσυ είχε πάλι έξαφανισθή.

Ίδου πώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Η ΦΥΓΗ

Κεραυνός αν έπεφτε στα πόδια της Λούσυ, δεν θα της έκαμνε μεγαλύτερη έντύπωση, από ότι της έκανε το γεγονός ότι είχε άνακαλυφθί και υπό την νέα της εμφάνιση!

Έδωσε άμέσως την παραίτησή της, έφυγε από το κατάστημα και έτρεξε να βρή την φίλη της Ζαννί.

Με κλάμματα της είπε την νέα της Ιστορία.

—Τι είναι αυτή ή άτυχία που σε κηρυγεί έσένα, παιδί μου! φώναξε ή Ζαννί μόλις την άκουσε.

—Είδες, Ζαννί, πόσο είμαι άτυχη;

—Θέλεις να σου πω την ννύμη μου, Λούσυ;

—Σ' άκούω.

—Έσύ φταίς!

—Πώς, έγώ;!

—Όταν ή τύχη ήλθε στο σπίτι σου την κλώτσησες, και δυο φορές μάλιστα!

—Έννοείς τον Τζών Σίνκλαιρ;

—Αυτόν πρώτα και το έκατομμύριο που έπειτα.

—Και όμως...

—Δεν έχει και όμως. Αυτό είναι. Τώρα πιά είναι άργα και για τα δυο. 'Ας δούμε τώρα πως θα ξεμπλέξω από την νέα περιπέτεια.

Η Ζαννί βυθίσθηκε, όπως και την πρώτη φορά, σε σκέψεις και κατόπι ξαφνικά είπε:

—Λούσυ! Βρήκα την λύση.

—Λέγε, λοιπόν... Έκανε, σκουπίζοντας τα μάτια της.

—Την άλλη φορά σε συμβούλεψα να έξαφανισθής. Μεταφορικώς τότε, τώρα σε συμβουλεύω να έξαφανισθής και πραγματικώς.

—Δηλαδή;

—Να φύγης για λίγον καιρό από το Παρίσι. Όσοπου να σε ξεχάσουν.

Το σχέδιο ένινε μέσα σε λίγα λεπτά και την άλλη μέρα, ή Ζαννί έβαζε την Λούσυ σ' ένα τραίνο που έφευγε για την Κιανή 'Ακτή.

Καθώς την άποκαιρετούσε, της έέβαλε στο χέρι μερικά έκατοντάφραγκα.

—Ω! Ζαννί!... Έκαμε ή Λούσυ περισσότερο συγκινημένη.

—Δεν θέλω να μ' εύχαριστήσης. Θά μού τα επιστρέψης όπόταν μωρέσης. Έν τω μεταξύ έκει που πιά μπορεί να σου χρειασθούν.

(Συνέχεια στο επόμενον)

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΟΣ

‘Η ‘Ολλανδία μέσα στα νερά!

«Προτιμότερη ή θάλασσα, παρ' ο κατακτητής!...»

ΜΙΑ παλιά όλλανδική παροιμία λέγει: «Ο Θεός έπλασε τον κόσμον... και οι ‘Ολλανδοί την ‘Ολλανδία»!

Μη χαμογελάσετε. Μπορεί να σ'αφάνη αυτό υπερβολή, έντούτοις έχει και κάποιαν δόσιν πραγματικότητας, μια μεγάλη δόση μάλιστα.

Η ‘Ολλανδία δεν ήταν έδω και λίγα χρόνια εκείνη που είναι σήμερα. Είναι γνωστόν ότι ή χώρα αυτή όρίσκει σε χαμηλότερο επίπεδο από την θάλασσα. Τεράστιες εκτάσεις γης είχαν σκεπασθί από τα νερά κατά την διάρκεια των πλημμυρίδων ή μεγάλων τρικυμιών. Οι ‘Ολλανδοί κατάρθωσαν να άποξηράνουν μεγάλο μέρος από τις εκτάσεις αυτές, να διώξουν απ' εκεί την θάλασσα και να καταστήσουν τα έδάφη αυτά πηγήν πλούτου και εύμερίας για την χώρα τους.

Έργο άληθινά κυκλώπειο, που άποδεικνύεται σήμερα σωτήριο και από της άπόψεως της έδαφικής άσφαλείας της ‘Ολλανδίας. Οι ‘Ολλανδοί δεν έχουν ανάγκη ούτε άπο γαρμμή Μακκινά, ούτε άπο άλλα σπουδαία όχυρωματικά έργα για να προστατεύσουν την χώρα τους άπο την έχθρική εισβολή. Φθάνει να άνοιξουν τα φράγματα των άπειρων διωρύγων και τα άλλα που έμποδίζουν την θάλασσα να κατακλύσει και πάλι το χαμηλό έδαφος, για να μεταβληθί ολόκληρος σχεδόν ή ‘Ολλανδία σε ένα άπέραντο τέλμα. ‘Η δη με τα τελευταία γεγονότα και προληπτικώς, ή ‘Ολλανδική κυβέρνηση έχει κατακλύσει τεχνητώς ένα μέρος του έδαφους της, τη ζώνη της Ουτρέχτης. Οι Βέλγοι που έχουν κι' αυτοί έδω και εκεί την ίδια διαμόρφωση του έδαφους με την ‘Ολλανδία, κατέκλυσαν και αυτοί την ζώνη της διωρύγος Άλθέρτου. ‘Αν χρειασθί, οι ‘Ολλανδοί δεν θα διαστάσουν, όπως είπαμε, να πλημμυρίσουν όλη την χώρα τους. Έτσι ο έχθρος που θα θελήσει να εισβάλει στην ‘Ολλανδία, θα βρεθί μέσα σε μια τεράστια έκταση νερού, στην όποια ούτε οι μηχανοκίνητες φάλαγγες θα μωρέσουν να κινηθούν, ούτε τίποτε άλλο...

Μά θα πητε: και δεν θα καταστραφί ένα τεράστιο έργο που στοίχισε κόπους έτών και δισεκατομμύρια δολάκια;

Οι ‘Ολλανδοί άπαντούν στην παρατήρηση αυτή: «Προτιμότερη ή θάλασσα παρ' ο κατακτητής»!

Ήταν κατά την διάρκεια μιας τρομερής θυέλλης, μια νύχτα του σωτηρίου έτους 1284 που έχει δημιουργηθί το τεράστιο εκείνο άνοιγμα μέσα στο έδαφος του Ζουίντερζε. Έβδομηντα δύο χωριά κατεστράφησαν και δυο χιλιάδες πρόσωπα βρήκαν τον θάνατο.

Έπί έξακόσια και πλέον χρόνια ο κόλπος αυτός που έχει πλάτος 220

χιλιομ. και βάθος 75 έμενε μια άπέραντη έκταση νερού.

Τους αιώνας όμως, του σκότους και της άμαθείας διεδέχθησαν οι αιώνες της έπιστημονικής προόδου και εξέλιξεως, και έτσι μια μέρα έγιναν από τους ‘Ολλανδούς τα σχέδια της άνακαταλήψεως του χαμένου αυτού έδαφους. Άρχισε δηλ. ο πόλεμος με την θάλασσα.

Στην άρχή οι μηχανικοί σκέφθηκαν να φράξουν το άνοιγμα του κόλπου με ένα παχύ τείχος και κατόπι

Ο έχθρος που θα θελήσει να εισβάλει στην ‘Ολλανδία, θα βρεθί μέσα σε μια τεράστια έκταση νερού.

να άδειάσουν τα νερά της άποκλεισμένης περιοχής. Γρήγορα, όμως, άντελήθησαν ότι το σχέδιο αυτό ήταν άνεφάρμοστο. Υπό την πίεση της πλημμυρίδος, θα έδημιουργούντο ισχυρότατα υποβρύχια ρεύματα που δεν θ' άφηναν στην θέση τους ούτε φράγμα ούτε τίποτε.

Και τότε εφαρμόσθηκε το περίφημο δόγμα του Μέττερνιχ: «διαίρει και βασίλευε». Οι ‘Ολλανδοί μηχανικοί, διαίρεσαν την πλημμυρισμένη περιοχή σε πολλά μέρη και χώρισαν τα μέρη αυτά το ένα από το άλλο, με τοίχους τους οποίους κατέσκευάζαν ως εξής: Γέμιζαν κάτι τεράστια καλάθια με πέτρες και τα κατέβαζαν στο βυθό. Κατόπι έχυναν από πάνω άμμο και ένα είδος πηχτής άργίλλου που την λένε οι ‘Ολλανδοί «κάϊλεμ». Άφού άπομόνωσαν τα διάφορα μέρη μεταξύ των άρχισαν τότε το άδειασμα του νερού με τεράστιες ηλεκτροκίνητες ύδραντλίες και το διωχέτευαν στην θάλασσα.

Παραπάνω από τέσσερα έκατομμύρια κυβικών μέτρων νερού διωχέτευαν κάθε μέρα προς την θάλασσα, κατεβάζοντας την υδάτινη επιφάνεια κατά δύο έκατοστόμετρα.

Φαντάζεσθε τώρα τί ύπομονή χρειάσθηκε και τί χρέμα ξοδεύθηκε για να φύγουν όλα εκείνα τα νερά από το Ζουίντερζε. Έπί τέλους όμως κατάρθωθηκε, αυτό.

Το «άποκαλυφθέν» όμως έδαφος ήταν ποτισμένο με το άλας του θάλασσου νερού που το πότιζε αιώνες, ως τότε. Μερικοί μήνες βροχών έφθασαν για να «πλυθί» το χώμα και να ξαρμυρίση. Κατόπι το άργωσαν και φύεψαν πατάτες στην άρχή, τριφύλλι κατόπι και τέλος δημητριακά.

Οι μηχανικοί, όμως, άφηκαν στη μέση και μια μικρή έκταση νερού, δημιουργώντας έτσι την σημερινή λίμνη ‘Ιζσελ.

Άπόμεναν βέβαια πολλές άκόμη εκτάσεις γης κατακλυσμένες από τα νερά μέσα στην ‘Ολλανδία. Γι' αυτός έχει κατασκευασθί το εύφυστατο εκείνο σύστημα διωρύγων, μέσω των οποίων και με την βοήθεια τεραστίας δυνάμεως ηλεκτρικών ύδραντλιών και άλλων κινουμένων άπο μεγάλους άνεμομύλους—τους περιφημούς άνεμομύλους που βλέπωμε στις κάρτ-ποστάλ της ‘Ολλανδίας—διοχετεύεται το νερό προς την θάλασσα.

Άρκεί ή διαταγή: «Παύσατε άντλίσαι», για να άργίση πάλι το νερό να κατακλύζη την ‘Ολλανδία. Αυτό που έγινε ήδη στην περιφέρεια Ουτρέχτης.

—□□—

Ιστορικά προηγούμενα τεχνητών πλημμυρών που άπέβησαν τραγικές για τον έπίδρομέα έχουμε το πάθημα του Λουδοβίκου 14ου, δηλ. στρατιών του μέσα στην γεμάτη νερά ‘Ολλανδία.

Όλοζώντανη περιγραφή του πάθους αυτού θα βρήτε στο μυθιστόρημα του Άλεξάνδρου Δουμά «Η Κυρία του Μονσινώ».

Έπίσης την έπαθαν και οι ‘Ισπανοί, όταν πρό τριών αιώνων έπεχείρησαν να μωβούν στην ‘Ολλανδία.

Μη φαντασθίτε, όμως, ότι ή ‘Ολλανδία έχει επαναπαυθί στα πρωτότυπα της αυτά όχυρωματικά έργα, που της τα προσέφερε ή φύση. Άνάμεσα στις όγρες αυτές εκτάσεις, βλέπει ο έπισκέπτης να μωυρίσουν έδω κι' εκεί διάφορα νησάκια. Είναι φρουριακά συγκροτήματα άπλοισμένα με πυροβόλα, ιδίως άντιαεροπορικά. Γιατί αν από ξηράς ή από άέρος δεν ύπάρχει καμιά άλλη προστασία από το άντιαεροπορικό πυροβολικό.

Οι ‘Ολλανδοί όμως είναι ήσυχοι ότι και από της πλευρής αυτής δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε, γιατί τα έχθρικά αεροπλάνα θα σκεφθούν να έπιδράμουν σε μια χώρα, όπου μια άναγκαστική προσγείωσις—ή ύστάτη σωτηρία του άεροπόρου που κινδυνεύει—είναι σχεδόν άδύνατος.

ΚΑΜΑΡΟΥΠΑ

ή γυναικεία πολιτεία δίχως άνδρες!

ΤΗΝ ΚΑΤΑΜΑΡΚΤΙΚΗ ιστορία που θα σας διηγηθώ, την άκουσα κάποιο βράδυ στο Ντελχί τη μυστηριώδη πρωτεύουσα της αγγλοινδικής αυτοκρατορίας. Μου την διηγήθηκε ένας φίλος μου αστυνομικός, όργανο του σατανικού εκείνου δικτύου κατασκοπείας που οι Άγγλοι έχουν απλωμένο σ' όλη την άχαρη αυτοκρατορία τους, και που επιτρέπει σε μια χούφτα ανθρώπων να κυβερνούν, όλοκληρα, εκατομμύρια.

— Διηθούνα μου είπε ο φίλος μου, την εποχή εκείνη, την αστυνομία του Άσάμ, ενός διαμερίσματος χαμένου μέσα στα βάθη των Ινδιών.

Με τους ιθαγενείς που είχα υπό τις διαταγές μου, έπρεπε μεταξύ των άλλων, να προστατεύω, και τα καραβάνια των Ινδών προσκυνητών, που επήγαιναν κάθε τόσο σε μυστηριώδεις κι ανώνστους ιερούς τόπους, χαμένους μέσα στα ανεξερεύνητα Ιμαλάια.

Κάποια μέρα, ο Ρομπέρ, ένας νεαρός αστυνομικός που μόλις είχε φθάσει στις

Ινδίες, μου ανέφερε πως από την περιφέρειά μας περάσε μια ομάδα γυναικών που κατευθύνοντο στη Καμαρούπα, το αβασιλείο των γυναικών. Πολλές φορές είχα ακούσει για τον άλλοκοτο αυτό τόπο. Ο άνδρας που θα τολμούσε να πατήσει εκεί, πλήρωνε άκριτα το θάνατό του.

Ο Ρομπέρ, που ενδιαφερόταν για τη μαγεία, μου ζήτησε να του επιτρέψω να πάει στην Καμαρούπα. Προσπάθησα να τον μεταπείσω, μα στάθηκε άδύνατο. Οι κίνδυνοι που θα διέτρεχε δεν τον φόβιζαν. Μετεμφισέθηκε λοιπόν σε Ινδή, τόσο πετυχημένα, που ήταν δύσκολο ν' αναγνωρισθώ, και ακολούθησε το πλῆθος των γυναικών που πήγαιναν στην παρωδένια εκείνη χώρα.

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Πέρασε από τότε αρκετός καιρός, χωρίς να πληροφορηθώ τίποτε για τον νεαρό αστυνομικό. Οι μήνες περνούσαν κι άρχισα να τον ξεχνώ, όταν ή διεύθυνσής μου ζήτησε πληροφορίες

αυτόν. Τότε θυμήθηκα τη περιπέτειά του, και προσπάθησα να ξεδιπλώω το μυστήριο της εξαφάνισής του. Ήταν όμως δύσκολο. Ο δρόμος που οδηγούσε στη Καμαρούπα ήταν άγνωστος. Έτσι, όλες τις προσπάθειές μου στάθηκε αδύνατο να πληροφορηθώ τί απέγινε ο Ρομπέρ. Ανέφερα την εξαφάνισή του στη Διεύθυνση.

Ωστόσο, έπειτα από αρκετό καιρό, ο Ρομπέρ επανεμφανίσθη στο Άσάμ. Όταν πια κανείς δεν τον περίμενε, κι' όταν όλοι τον θεωρούσαν για νεκρό. Ήταν άγνωριστος. Ο νέος κι' όμορφος Ρομπέρ δεν υπήρχε πιά. Είχα μπροστά μου, ένα άνθρωπο κοκκαλιάρη, με μια μακρυά γενειάδα, θρόμικο, γεμάτο πληγές. Παραληρούσε, στον ύπνο του, είχε τρομερούς εφιάλτες, και ώρες-ώρες τον βασάνιζε ένας άλλοκοτος πυρετός. Επί πλέον δεν μας άνεγνώριζε.

ΣΤΗΝ ΚΑΜΑΡΟΥΠΑ

Έπειτα από μερικές μέρες κατόρθωσα να ξαναβρω τον έαυτό του, και τότε μου διηγήθηκε τη τρομακτική του περιπέτεια.

«Ακολούθησα, μās είπε το καραβάνι των Ιθαγενών, ανάμεσα στη ζούγκλα. Όταν φθάσαμε στην έρημο του Άσάμ, εκεί που κατοικούν οι άποκεφαλιστές ή φυλή εκείνη που πιστώνει τα κεφάλια των έχθρων της, όσοι άνδρες ακολουθούσαν το καραβάνι το εγκατέλειψαν. Έμένα δεν με υποπτεύθηκαν και έβαλαν μαζί τους στη Καμαρούπα. Στη μοναδική πόλη της περιτειχισμένης πόλεως φύλαγαν γυναίκες όπλισμένες. Ούτε ένας άνδρας.

«Αρχισα να μετανιώνω για τη τόλμη μου. Ωστόσο πέρασα την είσοδο μαζί με τις νεώστες και ώδηγήθηκα μαζί τους, σ' ένα από τα φυσικά σπήλαια που χρησιμοποιούν για κατοικίες. Τότε άρχισαν οι δυσκολίες. Έπρεπε να γδυθώ και να κάμω το ιερό λουτρό κι' έπειτα ν' αφήσω το στήθος μου γυμνό. Προσφασίστηκα πώς ήμουν άρρωστη κι' απέφυγα την πρώτη αυτή διατύπωση. Άλλοίμονο όμως! Με παρέδωσαν στις μάγισσες να με θεραπεύσουν.

Αυτές χρησιμοποιούσαν μια κινέζικη μέθοδο θεραπείας. Τουπούσαν το σώμα μου σε διάφορα σημεία με τεράστια βελόνια. Ήμουν χαμένος.

«Τέλος κάποιο βράδυ που δεν μπορούσα να τους αντισταθώ από την εξάντληση μια μάγισσα-γιατρός ξέντυσε το στήθος μου και ή άπάτη μου απεκαλύφθη.

«Έβαλε τότε τις φωνές. Προτού προσβάσω να κινηθώ βρέθηκα δεμένος. Σε λίγο έφευγα λιπόθυμος από τα δυνάτα χτυπήματα που μου δώσαν...

«Όταν συνήλθα άντελήφθη πώς βρισκόμουν μέσα σ' ένα σπήλαιο με σιδηρόφοακτο στόμιο.

ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

«Ήταν αδύνατη ή δραπέτευση από εκεί μέσα.

«Μια φορά την ημέρα μου έφερναν για φαγητό ένα άηδες νεροζούμι.

Μια μέρα μ' έπεσκέφθηκε μια πεπλωμένη γυναίκα συνοδευόμενη από α-

μαζόνες. Αφαίρεσε το πέπλο της. Ήταν εξαιρετικά ωραία. Φαινόταν πως ήταν ή Βασίλισσα ή ή Μεγάλη ιέρεια.

«Αφού με παρατήρησε αρκετά με ρώτησε στην Ινδική από που έρχομαι. Της είπα την αλήθεια.

«Εκείνη είπε:

«Η περιέργειά σου σ' εξέθεσε σε μεγάλο κίνδυνο. Θα σου χαρίσω τη ζωή, μα θα πληρώσεις τη τόλμη σου.

«Έπειτα από μέρες, κάποιο βράδυ, μ' έδωσαν πάλι και με μετέφεραν ανάμεσα από τις χιονισμένες κορφές των βουνών σ' ένα φωτισμένο σπήλαιο. Η Μεγάλη ιέρεια, τριγυρισμένη από αμαζόνες καθόταν σ' ένα θρόνο. Άλλες γυναίκες ντυμένες στα κόκκινα καθόταν στο έδαφος. Μ' εξαπλώσαν πάνω σ' ένα τάπητα, και τότε κάτι το τρομερό, το απείρηστο, το φρικιαστικό συνέβη.

«Μια γυναίκα με τα κόκκινα με πλησίασε κρατώντας μια περίεργη μεταλλική χάσκα. Μου τή φόρεσε στο κεφάλι, και άρχισε να την σφίγγει. Μια τρομερή ζέστη ένοιωσα άμέσως σ' όλο μου το σώμα. Τα μηλίγγια μου κτυπούν σαν.

Πονούσα φρικτά. Ουδριαζα σαν ζώο, από τους πόνους.

Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά και οι αρτηρίες μου πήγαιναν να σπάσουν. Λιποθύμησα.

«Οι θηλυκοί φρουροί μου μ' έλυσαν τότε και με πήραν στα χέρια. Δεν είμαι εις θέσιν να σας πω τί έγινε κατόπι. Όταν συνήλθα βρισκόμουν στο σταθμό του Άσάμ.

Ο Ρομπέρ, δεν μπόρεσε να μās δώσει άλλες πληροφορίες, για τη μυστηριώδη αυτή πόλη. «Ήρχισε ξανά το παραλήρημα. Το δυστυχισμένο παιδί, πέθανε σε λίγες ώρες. Δεν είδα φοικωδέστερο θάνατο. Πάλευε με τρομερά δράματα και υπέφερε από φοβερούς πόνους.

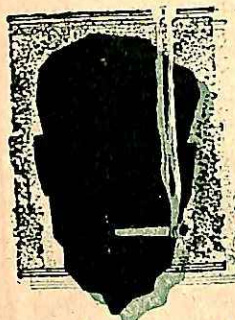
«Από τότε κανείς πια δεν τόλμησε να τον μιμηθώ. Και ή Καμαρούπα, προσέθεσε ο συνομιλητής μου, ή μυστηριώδης πόλις των γυναικών δίχως άνδρα, εξακολουθεί να παραμένει απαράβιαστη.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΝΤΑΒΥ

ΝΤΑΒΥ

ΝΤΑΒΥ

ΝΤΑΒΥ

Τα κατορθώματα του Λωποδύτη Φάντασμα

Καδυστερημένη εκδίκης

του Χέρμαν Λάντον

Η ΩΡΑ θα ήταν μια μέρα τα μεσάνυχτα.

ταν ο ίνσπεκτωρ Σούμερ διατάχθηκε τηλεφωνικά από την «Σκότλαντ-Γιάρντ» να μεταβεί στο άριστοκρατικό ξενοδοχείο «Άλμπιον», όπου είχαν λάβει χώρα άπιστευτα πράγματα. Ο Σούμερ κρέμασε το ακουστικό και πριν αρχίσει να ντύνεται, σκέφθηκε: Έδώ και πέντε μέρες, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» είχε διαρρήξει το υπ' αριθ. 11 δωμάτιο αυτού του ξενοδοχείου, με την πρόθεση να κλέψει δέκα μαύρα μαργαριτάρια από τον ένοικο του δωματίου, κάποιο λοχαγό των αποικιακών στρατευμάτων ονόματι Ζωρζ Φρήμαντλ, ο οποίος είχαν έλθει από την Παλαιστίνη. Έγινεν όμως αντίληπτος από τον Φρήμαντλ ο οποίος δεν χάριζε άσταντα και, μόλις κατόρθωσε να φύγει, άφω δέχθηκε μια τρομερή γροθιά που τον έκανε να δει νυχτιάτικα τον ήλιο! Μήπως αυτός ο σατανάς επεχείρησε και δεύτερη διάρρηξη; Εξερέμασε και πάλι το ακουστικό χαμογελώντας και πήρε έναν αριθμό.

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ διάβαζε κάποιο βιβλίο ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, όταν άνηχησε το τηλεφώνημα. «Άλλο-άλλο!... Ο ίδιος... Γισά σου Σούμερ... Οτι επέστρεψα και διάβαξα κάτι για να νυστάξω... Τί;... Στο «Άλμπιον»... Σε δέκα λεπτά είμαι στο σπίτι σου!

Όταν ύστερα από είκοσι λεπτά οι δυο φίλοι φθάσαν στο «Άλμπιον». Το προκαυριολεκτικά άναστατωμένο. Τό σωπικό βρισκόταν στο πόδι και, μέσα στο χάλλ, διέκριναν αστυνομικούς, δικαστικούς και δημοσιογράφους. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου τους ώδήγησε στον διάδρομο που πρώτον πατώματος, όπου αστυνομικοί με σπολή εμπόδιζαν αρκετούς περιέργους να πλησιάσουν σε ένα σημείο, κοντά στο άσανσέρ. Οι δυο φίλοι προχώρησαν ως εκεί και είδαν ξαπλωμένο ανάσκελα το πτώμα ενός άνδρος.

Είναι ο θυρωρός του ξενοδοχείου, βεβαίως ο ξενοδόχος. Σφαίρα ή μαχαίρι; Μάλλον μαχαίρι, γιατί δεν ακούσθηκε πυροβολισμός. Κανείς δεν άγγισε ως τη στιγμή το πτώμα. Αυτό είναι εύτυχημα, αποκρίθηκε ο Σούμερ. Ποιος άνακάλυψε το πτώμα; Ο ένοικος του 11. Ο λοχαγός Ζωρζ Φρήμαντλ! Όπως συνήθως, ήλθε ύφωλα στο μεθύσι, ανέθηκε παραπαιώντας τα λίγα σκαλοπάτια και, προχωρώντας προς το δωμάτιο του στο τέλος του διαδρόμου, σκόνταφεν επάνω στο πτώμα.

Ο Σούμερ και ο Μάρτεν Ντάλ άλληλοχουττάχτηκαν. «Άλλος κανείς δεν είδε το πτώμα πριν από τον λοχαγό Φρήμαντλ; Κανείς άπολύτως. Περύργο! Σε ένα τέτοιο ξενοδοχείο με πολυάριθμο προσωπικό!

Να σας εξηγήσω, τζέντλεμεν. Άπόψε, από τις όχτω και ύστερα, δεν ήτο δυνατό να ύπαιρη ή παραμικρή κίνηση σ' αυτόν τον διάδρομο. Ο μόνος ένοικος αυτού του διαδρόμου, είναι ο λοχαγός Φρήμαντλ. Όλα τα άλλα διαμερίσματα είναι νοικιασμένα από τον Μαχαράγα

του Ταχόρ και την ακολουθία του, που ήλθε στο Λονδίνο για τις εορτές της στέφως.

—Και οι Ινδοί αυτοί μεγιστάνες πλαγιάζουν από τις επτά; —Όχι, βέβαια! Απόψε όμως ο Μαχαράγιας Ταχόρ παρακάθησε με την ακολουθία του στο δείπνο του λόρδου-Δημάρχου. Άν ο λοχαγός Φρήμαντλ δεν άνακάλυπτε το πτώμα, ή μάλλον άν δεν σκόνταφε σ' αυτό, θα άνακαλυπτόταν κατά την επιστροφή των Ινδών!

—Πού βρίσκεται αυτή τη στιγμή ο λοχαγός Φρήμαντλ; —Στο δωμάτιό του. Ξεμάθεσε και βλαστημάει θεούς και δαίμονες. Είναι λιγάκι άποτομος και δάνασος, ξέρετε.

—Γιατί βλαστημάει; —Γιατί άπ την ημέρα που κατέλυσε στο ξενοδοχείο πέφτει από την μία δυσάρεστη έκπληξη στην άλλη. Δεν χωνεύει τους Ινδούς γείτονες στον διάδρομο. Άλλο δωμάτιο δεν είχαμε να του δώσουμε. Πρό ήμερών, ο «Λωποδύτης-Φάντασμα» διέρρηξε το δωμάτιό του για να του κλέψει τα δώδεκα μαργαριτάρια μαύρα μαργαριτάρια του. Προχθές άκόμη έπιασε τον θυρωρό, αυτόν που κοιτάται τώρα δολοφονημένος, μέσα στο δωμάτιό του. Ο θυρωρός δικαιολογήθηκε πως μπηκε για να αλλάξει το ηλεκτρικό γλομπάκι. Ο Φρήμαντλ όμως που υποψιάσθηκε ότι αυτός μπήκε για να του κλέψει τα δώδεκα μαύρα μαργαριτάρια, τούσπασε δυο δόντια με μια τρομερή γροθιά και τον πέταξε άναίσθητο έξω, όπως πετούν ένα μισόγεμο τσουβάλι. Σήμερα, ή τύχη τάφερε να σκοντάψει αυτός μεθυμένος, στο πτώμα του θυρωρού! Έπειδή την στιγμή που τούσπαζε τα δυο δόντια άπειλανε πως άν τον ξαναβρή στο δωμάτιό του θα τον σκοτώσει, φοβάται τώρα μή κατηγορηθώ για τον φόνο τους!

Η ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ

Οι δυο φίλοι πέρασαν στο δωμάτιο του λοχαγού Φρήμαντλ, όπου τον βρήκαν να πηγαίνει άσπαστος σαν θηρίο και ο Σούμερ έδήλωσε άμέσως την ιδιότητά του.

—Και έρχεστε να με συλλάβετε ως φονέα αυτού του ανθρώπου; ρώτησε ο Φρήμαντλ σφίγγοντας τις τρομερές του γροθίες.

—Όχι για την ώρα. Θα σας ρωτήσω μόνο μερικά πράγματα, αποκρίθηκε ο Σούμερ. Όταν για πρώτη φορά πιάσατε αυτόν τον άνθρωπο στο δωμάτιό σας και τον σπάζατε δυο δόντια, τον προειδοποιήσατε ότι θα τον σκοτώσετε άν τον ξαναπιάσετε στο δωμάτιό σας;

—Μάλιστα. Εσχάσα όμως να τον προειδοποιώ πως θα τον σκότωνα με δυο τρεις γροθίες και όχι με μαχαίρι. Με μαχαίρι έγω δεν συνήθιζω να σκοτώνω. Αυτός σκοτώθηκε με μια ή δυο μαχαίριες. Άρα; Δεν τον σκότωσα έγω!

—Έλατε μαζί μας να δούμε την μετακίνηση του πτώματος, διάταξεν ο Σούμερ.

Οι τρεις άνδρες πλησίασαν το πτώμα που το μετακινούσαν εκείνη την στιγμή. Ο ιατροδικαστής παρατήρησε ότι το δεξί του χέρι ήταν σφιγμένο. Τό άνοιξε χωρίς κόπο γιατί το πτώμα δεν είχε άκονα παγώσει και προς γενικήν κατάπληξιν, είδαν όλοι ότι το χέρι αυτό έσφιγ-

γεν ένα μαύρο μαργαριτάρι! Ο Φρήμαντλ εχλώμιασεν άφήνοντας μια βλαστημία.

—Αυτό είναι! Έκαμε σοδάρ ο Σούμερ. Λογαγέ Φρήμαντλ, σας συλλαμβάνω ως φονέα αυτού του ανθρώπου! Τον πιάσατε στο δωμάτιό σας, με τα μαργαριτάρια σας στο χέρι και τον μαχαίρωσατε! Γνωρίζετε τους νόμους μας; έχετε δικαίωμα να σκοτώσετε μέσα στο σπίτι σας έναν κλέφτη άν αυτός είναι όπλισμένος! Άν είναι άοπλος, δεν έχετε το δικαίωμα να τον σκοτώσετε! Δεν θα κρεμασθήτε βέβαια αλλά θα καταδικασθήτε επί φόνο με έλαφυντικά! Πού έχετε τα άλλα ένδεκα μαργαριτάρια;

Ο Φρήμαντλ έσφιξε την γροθιά του και κύτταξε όλόγυρά του άσπινες να άναρωτιώταν εναντίον τίνος έπρεπε να την καταφέρη!

—Μια στιγμή, κύριοι, έκαμεν ο Μάρτεν Ντάλ διακόποντας τον Σούμερ. Άποκλείετε την περίπτωση να ήσαν δυο οι λωποδύτες και ο ένας να σκότωσε τον άλλο;

—Βεβαίως και ή περίπτωση αυτή δεν άποκλείεται, αποκρίθηκεν ο Σούμερ. Θα έρευνήσωμεν το δωμάτιο του λοχαγού και, άν δεν βρούμε τα ένδεκα μαύρα μαργαριτάρια, τότε θα ξεντάσουμε και αυτήν την πιθανότητα όπωσδήποτε όμως, ο λοχαγός...

—Τί; δέχοψε ο Φρήμαντλ, άν δεν βρήτε τα μαργαριτάρια μου θα με πάτε μέσα; Άν δεν τα βρήτε πρέπει ν' αλλάξετε επάγγελμα! Έμένα θα χώσετε στο μπουδρούμι; Τον γυνί του στρατηγού Φρήμαντλ; Μά τα κόκκαλα του πατέρα μου, θα γρομύσω τους τοίχους της φυλακής με τις πλάτες μου! Έλάτε πάλι στο δωμάτιό μου και άν τα βρήτε σ' αυτό σας τα χαρίζω! Έψαξα παντού πριν νάληθε!

Πραγματικά, ύστερα από έρευνες μιας ώρας, οι αστυνομικοί παραδέχτηκαν ότι τα μαργαριτάρια δεν βρισκόνταν στο δωμάτιο του λοχαγού.

—Πώς ο θυρωρός γνώριζε την ύπαρξη των μαργαριταριών;

—Να σας εξηγήσω έγω, πρόλαβε ο διευθυντής του ξενοδοχείου. Ο λοχαγός έρχεται κάθε βράδυ ύφωλα στο μεθύσι και όσπου να κλεισθώ στο δωμάτιό του λέει όλα του τα μυστικά εις βλους! Πολλές φορές έγω ο ίδιος διάταξα τον θυρωρό να τον συνοδεύη ως το δωμάτιό του. Φαίνεται ότι μεθυμένος θα του τα έδειξε.

—Έτσι θάνα! αποκρίθηκε ο Φρήμαντλ! Όταν πίνω δεν κρατώ μυστικά. Ωστόσο, ο Σούμερ παρακολουθώντας τις κινήσεις του Μάρτεν Ντάλ με την άκρα του ματιού του, τον είδε να γονατίζει πίσω από την πόρτα, να μαζεύει κάτι και να το κρύβει προσεκτικά μέσα στην σιγαροθήκη του. Ακολούθως τον είδε να μαζεύει με ένα έπισκεπτήριο μια σκόνη από τον μουσαμά του πατώματος.

—Λογαγέ, θα με ακολουθήσετε έκαμεν ο Σούμερ.

—Καλά. Σε μπουδρούμι όμως δεν μπαίνω! Να εξηγηθώ!

—Μια έρώτηση λογαγέ, επανέβη ο Μάρτεν Ντάλ. Έκάματε ποτέ στις Ινδίες;

—Όχι. Έκαμα στην Άλεξάνδρεια, στο Σουδάν, στην Παλαιστίνη. Στις Ιν-

Μια μπαγιαντέρα που γίνεται μοναχή!

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ στα 1768. Ο πλοίαρχος Ζάν Μαλό, ένας φημισμένος καπετάνιος, άγτελήφθη πώς το ταξίδι του στις Ινδίες άπέτυχε. Η καταστροφή τόν άνέμενε. Ένας μόνος τρόπος σωτηρίας άπέρχετο: Νά επιτύχει μιάν επιχορήγηση άπό τόν Βασίλεά της Γαλλίας. Λουδοβίκο 14ο, ή ό-ποιά θά τόν έσωζε άπό τήν χρεωκοπία και θά τού επέτρεπε νά επαναλάβη τό ταξίδι του, τόν έπόμενο χρόνο.

Γιά νά επιτύχει όμως τόν σκοπό του, δέν ήδρε καλλίτερο τρόπο παρά νά κο-λακεύσει τήν εύνοουμένην τού Λουδοβί-κου, τήν εξαουσιμένη Ντύ Μπαρό.

Έτσι, πριν άπό λίγα χρόνια, ή οικο-γένεια Βωγκιγιόν, κάνοντας στήν βασι-λική εύνοουμένη ένα πρωτότυπο δώρο, έ-να χαριτωμένο άραπάκι, κατώρθεσε νά εξασφαλίσει σπουδαία προνόμια. Τό άρα-πάκι αυτό γίνθηκε σέ λίγο εξαουσιό τήν αλλη. Λεγόταν Ζαυόρα, και οι επιθυμίες του ήσαν διαταγαι για τό περιβάλλον τού παλατιού...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ

«ΜΠΑΓΙΑΝΤΕΡΑΣ»

Ο Ζάν Μαλό θυμήθηκε τό παράδειγμα αυτό και πήρε τήν άπόφασή του:

Θά παρουσίαζε στήν Ντύ Μπαρό ένα σπουδαιότερο και πολυτιμώτερο δώρο: Μιάν αυθεντική Μπαγιαντέρα! Οι Μπαγιαντέρες, ήσαν νεαρά κορίτσια της Ινδικής Αριστοκρατίας πού έχόρευαν, έψαλλαν κι' έπειροποιούντο τους ναούς, στις Ινδίες κάτω άπό τήν επιτήρηση των αυτεθαιτάζων, των ιερέων τού ναού.

Άνηκαν όλες στήν ύπηρεσία τού ναού, δέν έδωρούντο όμως, έστιάδες. Μπο-ρούσαν νά εγκαταλείψουν συχνά τόν ναό, μέ τήν άδεια τού Μεγάλου άρχιερέως, και δέν παρέλειπαν νά τό πράξουν όταν αισθανόταν τήν καρδιά τους νά πάλλη για έναν ξένο, και επιθυμούσαν νά τόν επισκεφθούν στίτι του, ή άπλώς και μόνο για νά μεταβούν περίπατο στόν ιερό πο-ταμό Γάγγη.

Ποιά άραγε μέσα μεταχειρίσθηκε ό Ζάν Μαλό για νά πείσει τρεις Μπαγιαν-τέρες ν' άνέλθουν στό πλοίο του, δέν εί-νε γνωστό. Όταν όμως, τό πλοίο του έ-καμε πανιά και ό Ζάν Μαλό τις έπληρο-φόρησε πώς θάκαναν τήν τύχη τους στό βασιλικό άνακτορο της Γαλλίας, οι τρεις Μπαγιαντέρες κατελήφθησαν άπό άπελ-πισία. Έκλαιγαν, φώναζαν, διεκδικούρον-το... Τό πλοίο όμως, άπομακρυνόταν γορ-γά άπό τις Ινδίες...

Τό ταξίδι ύπήρχε μαρτυρικό για τις νε-αρές αιχμαλώτες. Έπειτα άπό λίγες μέ-ρες, όταν τό πλοίο βρισκόταν κοντά στό Άκρωτήριο της Καλής Έλπίδας, ή μία πέθανε άπό τήν θλίψη της. Η δεύτερη, βλέποντας τό πτώμα της φίλης της νά ρίχνεται στήν θάλασσα, κατελήφθηκε ά-πό τόση άπελπισία, ώστε έπεσε κι' αυτή στήν θάλασσα, σχεδόν άμέσως. Έτσι μό-νον ή Μπέιγιάμπουον, ή μικρότερη άπό τις τρεις, ήταν μόλις έννιά χρονών —και πού ή ηλικία της δέν ήτο επέτρε-πε νά καταλάβη καλά τί συνέβαινε, κα-τώρθεσε νά φύγει στήν Γαλλία.

Ο Ζάν Μαλό δέν καθυστέρησε διόλου στό λιμάνι πού άποβιβάσθηκε. Πήρε τήν έξωτική Μπαγιαντέρα που κι' άνεχώρη-σε κατ' εύθειαν για τό Παρίσι.

Στά παλάτι έλγαν ήδη πληροφορηθή

Η περιπετειώδης Ιστορία μιάς μικρούλας Ινδής πού προσεφέ-θη ως δώρο στήν εύνοουμένην τού Λουδοβίκου 14'.

ό δώρο πού έχόμιζε ό τυχοδιώκτης πλοί-αρχος. Η Ντύ Μπαρό ήταν ένθουσια-σμένη. Θά είχε μιάν έξωτική χορεύτρια πού κατήγετο κατ' εύθειαν άπό Ινδούς πρίγκηπας. Ηλπιζε έτσι πώς θά κατώρ-θωνε νά διώξη τήν άνία πού βασάνιζε τόν βασιλέα.

Ο Μαλό δέν δυσκολεύθηκε καθόλου νά παρουσιασθή στήν Ντύ Μπαρό. Η έξω-τική χορεύτρια μέ τό γυμνό στήθος, τά κόκκινα μεταξωτά παντελόνια της, τή χρυσή ζώνη της και τά τεράστια σκου-λαρίκια της, κατέκτησε άπό τήν πρώτη στιγμή τό παλάτι των Βερσαλλιών.

Ο ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Όστόσο, τήν ώρα της θριαμβευτικής της εμφάνισης στήν αλλη των Βερσαλ-λιών, μέσα στόν θόρυβο των όργάνων και των ταμπούρων, ή νεαρή Ινδή, έβαλε τά κλάμματα. Στό εγωιστικό εκείνο περιβάλλον, τό τόσο ξένο γι' αυτήν, ά-ναζητούσαν μάταια τόν οίκτο, άφού δέν ύπήρχε ή σπογγή.

Η Ντύ Μπαρό ήταν άπογοητευμένη. Η γιορτή κινδύνευε νά ματαιωθή. Η κόμησσα ώστόσο τήν πήρε κοντά της, τήν χάιδεψε, της έδωσε, γλυκίσματα, κι' ή μικρή δέχθηκε τέλος ν' άρχίσει τους έξωτικούς χορούς και τό τραγουδι...

Τήν στιγμή όμως, εκείνη συνέδη κάτι πολύ άπρόοπτο. Ο Ζαυόρα, τό μαύρο ά-ραπάκι, είδε πώς ή κόμησσα χάιδεψε τήν νεαρή παρείσακτο και δημιούργησε ένα έπεισόδιο ζηλοτυπίας... Φοβέρισε ν' άυ-τοκτονήσει αν ή Μπαγιαντέρα έπροτιμά-το άπ' αυτό!...

Κανείς δέν μπορούσε νά χαλάσει τό γατήρι τού Ζαυόρα... Οι επιθυμίες του ή-σαν διαταγές... Και ή κόμησσα χάλεσε πόν πλοίαρχο και τόν παρακάλεσε νά πα-ραλάβει πίσω τό... δώρο. Ο ίδιος θά εί-γε ό τι επιθυμούσε. Η Μπαγιαντέρα ό-μως έπρεπε νά εγκαταλείψη τό παλάτι.

Σάν τελείωσε ή τελετή, άνήγγειλαν τό πράγμα στήν Μπέιγιάμπουον εκείνη ξανάοησε τις φωνές και τά κλάμματα. Δέν ήθελε νά φύγει τώρα...

Τό μεγάλο σαλόνι άδειασε ώστόσο, οι προσκεκλημένοι άπεσύρθησαν, και κοντά στήν δυστυχήμένη μικρούλα δέν έμεινε παρά ή νεαρή κόρη τού Λουδοβίκου, ή Λουίζα, κόρη της Μαρίας Λεβίνας...

Ο Μαλό πού ζητούσε τρόπο ν' άπαλ-λαγή κι' αυτός άπό τό έννοητικό εκεί-νο πλάσμα, τήν παρεχώρησε προθύμως στήν νεαρή πριγκήπισσα, όταν τού τήν ζήτησε. Εκείνη τήν πήρε μαζί της στά ιδιαίτερα της διαμερίσματα. Οι δύο γυ-ναίκες γρήγορα συνδέθηκαν μέ θερμή φι-λία. Η Λουίζα άνέλαβε τήν εκπαίδευση της Μπαγιαντέρας, και τήν υιοθέτησε. Η Μπέιγιάμπουον γέννησε κι' αυτή Λου-ίζα, έμιας γαλλικά, ιταλικά, έγινε χρι-στιανή, και δέχθηκε νά ύάλλη στήν εκ-κλησία, όπως άλλοτε έψαλλε στόν ναό τού Βισνού.

Η πριγκήπισσα Λουίζα, άπογοητευμέ-

νη άπό τήν διαγωγή τού ύψηλού πατέ-ρα της, άπεφάσισε κάποτε νά εξαγοράση τ' άμαρτήματά του. Έξωμολογήθηκε τήν έπιθυμία της αυτή στήν νέα της φίλη και εκείνη δέχθηκε νά τήν ακολουθήσει στό μοναστήρι των Καρμελιτών. Η Λουί-ζα πέτυχε για τήν προστατευμένη της τήν άδεια τού Πάπα.

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΚΑΡΜΕΛΙΤΩΝ

Έτσι τήν 11 Απριλίου τή 1770, όλη ή αλλη πού είχε άλλοτε μαζευτή για νά θαυμάσει τόν έξωτικό χορό της Μπαγι-αντέρας, παρίστατο τώρα στό μοναδικό των Καρμελιτών τού Σαιν-Ντενίς. Μιά γνησία Γαλλίδα πριγκήπισσα ήταν γονα-τισμένη πλά; σέ μια Μπαγιαντέρα, μπρο-στά στόν βωμό τού Θεανθρώπου, και δύο μαζί δέχονταν τό μοναχικό πέπλο ά-πό τά χέρια της σύζυγου του Δελφίνου, της αβριανής Μαρίας Άντουανέτας.

Και για τις δύο φίλες άρχισε τώρα ή σκληρή ζωή των καλογραιών. Η κυρία Λουίζα, γέννησε άπλώς Θηρεσία.

Δεκαεπτά χρόνια αργότερα, ύπέκυπτε στις σπερσεις τού μοναστηριού. Τότε ή Ήγουμένη άντελήφθη πώς κι' ή νεα-ρά Μπαγιαντέρα δέν θά μπορούσε ν' άν-θεξή στήν θλίψη της, κι' άπεφάσισε νά τήν στείλει στήν κυρία Μπεδω, τή σύ-ζυγο τού Στρατάρχου...

Ήταν μόλις είκοσιεφτά χρόνων ή νεα-ρή Ινδή όταν έγκατεστάθη στό μέγαρο της νέας της προστατίδας. Έξακολουθού-σε πάντα νάναι όμορφη. Στά έξωτικά της μάτια πλανιόταν όλη ή νοσταλγία των παιδικών της όνειρών.

Άλλά οι πόνοι και ή δυστυχία πού εί-γε περάσει, δέν σταμάτησαν ως εκεί: Στό νέο της καταφύγιο, γνώρισε τήν Ούρίκα, μία δυστυχισμένη μάση Ά-φρικανίδα. Η εκπαίδευση πού είχαν δώ-σει στήν νεαρή μάση, δέν είχε κατορθώ-σει νά γλυκάνη τόν πόνο της έξορίας.

Αντιθέτως, της τόν κατέστησε ζωηρό-τερο. Η Ούρίκα δέν ήταν παρά μόνο ή ύπηρετρια-σαινόμενον... στό μέγαρο ή-κείνο. Όστόσο, είχε τήν πρόσβαση δυσ-τυχία ν' αγαπήσει κάποιον εύγενή...

Η Ούρίκα έξωμολογήθηκε τόν πόνο της στήν Μπέιγιάμπουον, και οι δύο νέες άπεφάσισαν, νά ζητήσουν πάλι τήν λησμονιά στό μοναστήρι των Καρμελι-τών... Βοισκόμαστε στα 1788.

Τόν επόμενο χρόνο, ξεσπάει ή γαλλική επανάσταση. Τό μοναστήρι των Καρμε-λιτών διαλύεται. Η κυρία Μπεδω κατα-φεύγει στήν Άγγλία...

Η Μπέιγιάμπουον, βρίσκειται στόν δρό-μο. Και τότε άποφασίζει νά ιδρύσει στό Σαιν-Ζερμαίν ένα εκπαιδτήριο για τά κορίτσια τού λαού. Ο Δαντών τήν προ-στατεύει...

Έτσι ή Μπαγιαντέρα πού είδε σέ ή-λικία έννιά χρόνων τις συντροφισσές της νά οίνωνονται στήν θάλασσα, ή συνοδος μιάς βασιλικής πριγκήπισσας πού πέθανε ζητώντας ν' άποπλύνη τά σφάλματά του πατέρα της, ή φίλη μιάς άρχισας Άφρι-κανής πού ύπήρξε θύμα μιάς διεφθαρμέ-νης κοινωνίας, τέλος ή μοναχή δέν έχασε ποτέ τό θάρρος της. Άντιμετώπισε μέ τόλμη όλες τις τρικυμίες της ζωής.

Και πέθανε στα 1806.

ANTOYANETTA-POLANT

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΠΑΓΕΡΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Μια Σουηδική Νουβέλλα

Της ΕΛΙΖΑΜΠΕΤ ΡΟΤΖΕΡ

ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ καλοκαίρι, ή Πάολα Βαντερχόδεν είχαν έτοιμασθή για τόν γάμο της. Ένώ όμως όλα ήσαν έτοιμα, τις παραμονές της τελετής, όλωσδιόλου ξα-νικά, ή κοινωνία τού Νιούπορτ έπληρο-φορείτο πώς ό γάμος της ματαιώθηκε.

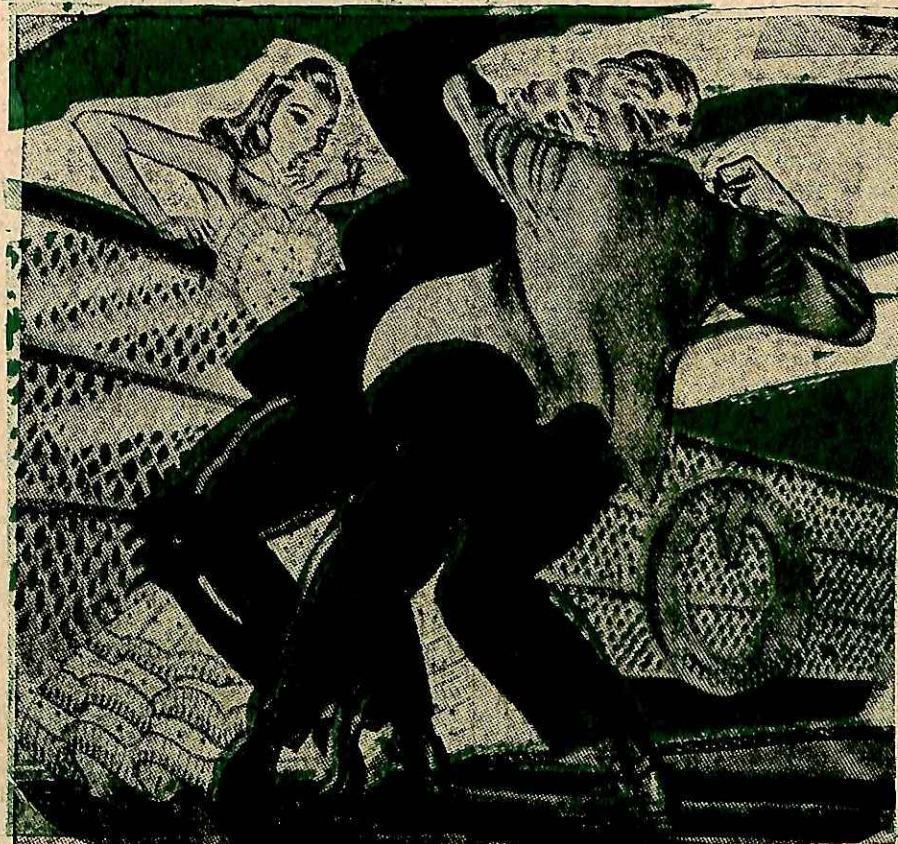
Ο άρραβωνιαστικός της Πάολας τήν εγκατέλειψε. Τό κουτσουμπολιό έδωσε και πήρε. Η Πάολα, ήταν πολύ γνωστή στους κοσμικούς κύκλους της Σουηδικής πόλης, και οι κοσμικές στήλες των έφη-μερίδων άσχολήθηκαν άρκετά πάνω στό κοσμικό αυτό σκάνδαλο. Και πολλά έ-γράψαν εις βάρος της δυστυχισμένης νέας.

Τό γεγονός αυτό έκαμε τήν όμορφη και θελκτική Πάολα, πού ήταν περιζή-τητη στους κοσμικούς κύκλους, ν' αηδιά-ση τήν φθονερή κοινωνία, νά τήν μισήσει σχεδόν.

Αυτή, ή άλλοτε, τόσο εύθυμη και κο-σμική, άπέφυγε έπειτα άπό τό θλιβερό αυτό έπεισόδιο τις δημόσιες εμφανίσεις όσα μπορούσε περισσότερο. Έξαφανίσθη-κε άπό τους δημόσιους χορούς και τά κο-σμικά κέντρα. Περιώρισε τις σχέσεις της και κλείστηκε στόν έαυτό της. Όστόσο δέν έξεδήλωνε τήν πίκρα της. Στά χείλη της άνθιζε πάντα τό σκληρό της πασί-γνωστο μειδίαμα πού έκανε τόση αίσθηση.

Γι' αυτό τόν λόγο, δέν πικράνθηκε δι-όλου ή Πάολα πού αναγκάσθηκε έφείτος νά μείνη περιωρισμένη στό Νιούπορτ, τήν στιγμή πού όλα εγκατέλειπαν τήν πόλη για ένα ταξίδι ως τό Βόρειο Α-κρωτήριο. Τά ταξίδια αυτά ήσαν πάρα πολύ της μόδας, και όλοι οι κοσμικοί κύ-κλοι τού Νιούπορτ θεωρούσαν άπαραίτη-το νά χάσουν ένα ταξιδάκι ως εκεί κάθε καλοκαίρι.

Η έποχή των ταξιδιών αυτών πλησία-ζε νά τελειώσει. Κείνες τις ημέρες μά-λιστα, έφευγε άπό τό λιμάνι της Στοκ-χόλμης τό τελευταίο βαπόρι μέ τους κα-θυστέρημένους περιηγητάς. Η Πάολα δέν φοβόντις νά έπωφεληθώ της εύκαι-ρίας. Ήταν άλλωστε έπωσθήποτε ύπο-

Ένα σταυρό χερι ασπασε τόν Ντρέ-ξελ άπό τό λαιμό...

χρωμένη νά μείνη στό σπίτι της. Η μι-κρότερή της άδελφή, ή Βιργινία Βαντερχόδεν, έπρόκειτο σύντομα νά παν-τρευτή και ή Πάολα θεώρησε τόν έαυ-τό της ύποχρεωμένο νά μείνη στό σπίτι και νά βοηθήσει στις προετοιμασίες τού γάμου.

Ο γάμος αυτός θ' άποτελούσε ένα κο-σμικό γεγονός πρώτης τάξεως. Θά ήταν τό κλόυ της σαιζόν.

Χρωμένη νά μείνη στό σπίτι της. Η μι-κρότερή της άδελφή, ή Βιργινία Βαντερχόδεν, έπρόκειτο σύντομα νά παν-τρευτή και ή Πάολα θεώρησε τόν έαυ-τό της ύποχρεωμένο νά μείνη στό σπίτι και νά βοηθήσει στις προετοιμασίες τού γάμου.

Ο γάμος αυτός θ' άποτελούσε ένα κο-σμικό γεγονός πρώτης τάξεως. Θά ήταν τό κλόυ της σαιζόν.

συμπεροντολογικός. Άκόμα, τό κουτσου-μπολιό άπησχολείτο πολύ μέ τήν Πάο-λα. Έλεγαν πώς έπειτα άπό όσα συνέ-βησαν τό περασμένο καλοκαίρι, ή Πάολα ζήλευσε και φθονούσε τήν άδελφή της για τήν τύχη της, και πώς έφερε διαρκώς τόν τόσο πετυχημένο γάμο της Βιργινίας μέ τόν Σπένσερ.

Η Πάολα τό άντελαμβάνετο αυτό, κι' αυτό τήν έκανε ν' αηδιάζει περισσότερο τήν κοινωνία μέσα στήν όποία ζούσε. Πολλές φορές θάθελε νά μπορούσε νά φω-νάξη σ' όλους αυτούς:

— Όχι είσθε πολύ άνόητοι και μο-χθηροί. Δέν φθονώ διόλου τήν άδελφή μου. Τήν αγαπώ πολύ, πάρα πολύ, και έ-πιθυμώ τήν εύτυχία της. Αν εκείνη νό-μιζε πώς τήν εύτυχία αυτή πρόκειται νά τής τήν δώσει ό Σπένσερ Χιτσόχ, τόπο τό καλλίτερο. Αυτός έχει όλα τά μέσα νά τήν κάμη εύτυχισμένη. Είναι πλούσι-ος, έχει φήμη, είναι ώραίος... Όχι. Δέν πικραίνομαι διόλου για τήν τύχη της άδελφής μου...

Όταν έκείνο τό άπόγευμα ή Πάολα Βαντερχόδεν μπήκε στό δωμάτιο της...

— "Ακουσε, Πάολα! είπεν, αποφασιστικά τη φορά αυτή ή Μελανία. "Ο,τι Ντρέξελ δεν μπορεί να σε ξεχάσει. "Ο,τι είχαμε, τόχαμε σε μια στιγμή όργης. Διέλυσε τον άρραβώνα του μαζί σου, την ήλυσε τον άρραβώνα σου για ένα πείσμα. παραμονή του γάμου σου τον βρίσκει και μέρα όμως, ή σκέψη του βρίσκεται κοντά σου. Δεν άγαπά παρά μόνο εμένα. Καταλαβαίνεις τη θέση μου... Σε λίγο πρόκειται να γίνω μητέρα... Δεν θέλω να τον χάσω. Καταλαβαίνεις. Και τώρα, θέλω να μου πής γιατί μαλλώσατε. Αυτό θάνα για μένα ένα όπλο.

"Η Πάολα δεν περίμενε την ερώτηση αυτή. Σκυθρωπάσε και χωρίς να δείξη την ταραχή της, άπηντησε.

— "Μα δεν θυμάμαι πιά, Μελανία.

— Πάολα... Πάολα... Πρέπει... πρέπει να θυμηθής. "Οχι για μένα. Για το παιδί μου!

"Ωστόσο ή Πάολα θυμόταν, αλλά δεν ήθελε να ξεθάψη κάτι που νόμιζε πως είχε ταφεί για πάντα στα σκοτάδια της λήθης. Τό θλιμμένο βλέμμα όμως της Μελανίας την συνείκνισε.

— Μά... τί να σου πώ; Νομίζω πως μαλλώσαμε... δεν ξέρω... δεν ξέρω... Νά... "Ηταν αϊτία ό έγωισμός του. Νόμιζε πως επειδή ήταν πλούσιος και σπουδαίος έκανε κάποια θυσία με το να με παντρευτή. "Επειδή...

Αυτό ήταν όλο!

— "Επειδή...λέγε λοιπόν, Πάολα... Μήπως επειδή ήσουν άλλοτε παντρεμένη;

— Ναι... ναι... αυτό ήταν, είπεν με φανερό πόνο τη φορά αυτή ή Πάολα.

— Αυτό...! Περίεργο. Δεν μπορώ να φαντασθώ ότι το παιδίό εκείνο επεισόδιο θά τώπαρωνε τόσο στα σοβαρά ό Ντρέξ...

— Δεν τό πήρε σοβαρά. "Εχαμε άπλως έναν ύπαινιμό. "Αλλά ήταν τέτοια ή στιγμή, βρισκόμουν σε τέτοια ταραχή εκείνη την ώρα, που ήταν μοιραίο νά συμβή ό,τι συνέβη. Βέβαια, αν ήθελα να συγκρατήσω τον Ντρέξ, θά τό κατώρθωνα εύκολα. "Αλλά δεν φρόντισα. Δεν τον άγαποΰσα... γι' αυτό σου τον χάρισα τότε, και σου τον χαρίζω και τώρα, Μελανία... "Ο Ντρέξελ, πιστέψέ με δεν μου έκίνησε ποτέ τό ενδιαφέρον...

— "Αγαπάς λοιπόν, τον άλλο;

— Δεν ξέρω... Ζήσαμε τόσο λίγο μαζί! "Ο συζυγικός μας βίος διήρκεσε, μονάχα τέσσερις ώρες. "Επειτα μάς χώρισαν. "Ημασταν παιδιά τότε. "Εκτοτε δεν έμαθα τίποτε γι' αυτόν, ούτε κανείς άλλος δεν άκουσε ποτέ, τί απέγινε...

— Ποτέ... επανέλαβε ή Μελανία...

— "Η Πάολα, σηκώθηκε. Τώρα, ήταν φανερό ό μεγάλος, ό πραγματικός πόνος της. Προχώρησε προς την πόρτα:

"Η Μελανία άντελήφθη την θλίψη της. — Μά συγχωρείς, Πάολα, δεν ήθελα να σε κάμω να πονήσης...

— Ούφ!... καμμένη! Μην σκοτίζεσαι για μένα. Και πρέπει να ξεχάσεις και σύ τό παρελθόν. "Ημεθα δυό παλινές φίλες που συναντηθήκαμε σ' ένα ταξίδι, σαν ποτέ να μην είχε συμβή τίποτα μεταξύ μας, ώσάν...

"Η Μελανία δεν την άφισε να συνεχίση.

— Και τώρα, Πάολα, τί σκέπτεσαι να κάμης;

— "Εγώ; είπε και ξέσπασε σ' ένα νευρικό γέλιο. "Εγώ... Τί θά κάμω!... "Απλούστατα, θά παντρευτώ τόν... "Αντρίου Δόριγκ!

— "Αντρίου Δόριγκ, διεδόθη άστραπιαία στο πλήρωμα του καραβιού. "Ολοι πιά συζητούσαν για τό γεγονός αυτό, και ό ασύρματος των πλοίων μετέδωκε την είδηση στην Στοκχόλμη. "Η Πάολα ως τόσο δεν έδινε καμιά σημασία, για όσα έλέγοντο γύρω της. "Εξακολουθούσε ν' άποφεύγη τους συνταξιδιώτες της και ζούσε κλεισμένη στον έαυτό της.

Ζητούσε πάντα τη μοναξιά, νι' ήταν τόσο άφοσιωμένη στις σκέψεις της, ώστε δεν άντελαμβανόταν πως κάθε νύχτα, έταν ρεμβάζε μόνη εκεί κάπου σε μια γωνία της γεφύρας του πλοίου, κάποια σκιά την παρακολουθούσε.

"Ηταν ένας, άνδρας ψηλός, παρ' όλο που φαινόταν νέος, είχε κατάλευκα μαλλιά. Τέλος, κάποιο βράδυ, ό νέος αυτός την πλησίασε.

— Πάολα... Μά θυμάσαι; Φαντάζομαι να μη με ξεχάσεις!

"Η Πάολα αισθάνθηκε κάποια γλυκειά ανατριχίλα να της χαϊδεύη τό κορμί.

— "Οχι... "Οχι... είπε με φωνή που έτρεμε... Δεν σε ξεχάσα... δεν μπόρεσα να σε ξεχάσω... Είσαι ολόιδιος, Μπράξ!

— Βλέπω πως έχεις θαυμάσια μνήμη. Φρόνιμον πως δεν θά με άνεγνωρίζεις.

— Πώς βρέθηκες όμως εδώ;... "Από πού έπεςες;... "Από τον ούρανό, ή από τη θάλασσα ξεφύτρωσες;...

— Ούτε από τό ένα ούτε από τό άλλο. Βρισκόμουν κλεισμένος στην καμπίνα μου.

— Πού πās;

— Στην Δανία. Είμαι βλέπεις, ύποπρος ξένος. "Ο μισθός μου είναι μικρός ακόμα άλλαν...

— Μού φαίνεται άστείο Μπράξ...

— "Αστείο;... Κι' όμως κάποτε δεν τό έλεγες αυτό. Θυμάσαι... τότε που εκείνη ή μάνα σου...

— Δεν πρέπει να μιλάς έτσι για την μητέρα μου, Μπράξ...

— Μπα!... "Αλλά βέβαια...

— "Οχι... Μπράξ... Σκέψου. "Ημασταν παιδιά τότε, δίχως περιουσία, δίχως... "Ηταν φυσικό...

— Βέβαια!... "Εσύ τά βρίσκεις πολύ φυσικά όσα συνέβησαν. "Επειτα, έμαθα πως είγες άρκετές επιτυχίες στη ζωή. "Ελπίζω να μην είσαι δυσχεστεμένη από τον έαυτό σου, πάντως, δεν μπορώ παρά να σε συγχαρώ...

— Γιατί Μπράξ;

— Ρωτάς; Μά να έχει κάτω στην Χαίτη, κάτι έμαθα από τις έφημερίδες, για σένα και για κάποιον Ντρέξελ Γκρέις. Και τώρα στο πλοίο, πληροφορήθηκα πως έχεις μια νέα επιτυχία... Δεν μπορείς να πής πως έχασες τον καιρό σου... "Αλλά βέβαια, ό Δόριγκ είναι περισσότερο πλούσιος από τον Ντρέξελ... φυσικό ήταν να έγκαταλείψης... τον Ντρέξελ. Κι' εγώ κάποτε είχα φαντασθή...

— Σώπα, Μπράξ!... δεν...

— Δεν... τί δεν... και ξεδέν... "Εξησα χρόνια με ένα όνειρο. Νόμισα για μια στιγμή πως εγώ ήμουν ή αϊτία που έγκατέλειψες τον Ντρέξελ, τώρα όμως, βλέπω... "Ηταν φυσικό όμως, έπως είπες. "Εγώ ένας φτωχός υπάλληλος... εσύ... "Αντίο, Πάολα! "Ελπίζω να μην σε ξανασυναντήσω ως ότου φθάσω στην Δανία.

"Όταν ό Μπράξ εξαφανίστηκε στο σκοτάδι, ή Πάολα νόμιζε πως κάτι άποσπάσθηκε από τό στήθος της. "Οχι... Τόν άνθρωπο εκείνο για τον όποιον κάποτε στην έκκλησία ώρκίστηκε σαν ήταν

παιδί, πως θά τώμενε αιώνια πιστή, δεν τον είχε λησμονήσει... Δεν τον είχε λησμονήσει ποτέ... Και τώρα, ό άνθρωπος αυτός, βρισκόταν εκεί, κοντά της, γεμάτος μίσος έναντίον της...

Τό ίδιο βράδυ, ή Πάολα έπεσκέφθη την καμπίνα του Μπράξ...

"Εκείνος σαν την είδε να μπαίνει, δεν κινήθηκε διόλου από τη θέση του.

— Μπράξ!...

— "Ακουσε, Πάολα. "Ερχόμουν στην Εύρώπη αναζητώντας μιαν άλλη Πάολα, ένα άπλό, χαριτωμένο, άδωο κοριτσάκι. Δυστυχώς, αυτό έχει πεθάνει... Τό έπληροφόρηθη μονάχα σήμερα. Λοιπόν... Καταλαβαίνεις: τά λόγια είναι περιττά...

— Πρόσεξέ με, Μπράξ... Μόνο αυτό έχω να σου πώ: Δεν ποθώ τίποτε άλλο στην ζωή, δεν πόθησα ποτέ τίποτε άλλο, παρ' αυτό και θά σου πώ. Ούτε χρήματα, ούτε διαμάντια, ούτε μέγαλα... "Ενα μόνο πράγμα, ζητούσα και ζήτησα: Την άγάπη του συζύγου μου. Και ξέρεις, Μπράξ, ξέρεις πολύ καλά, ποιός είναι ό άνδρας μου αυτός...

Πρίν προσθήσει να της άπαντήσει ή Πάολα είχε εξαφανισθή.

ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΡΑΪΣ

Τό επόμενο βράδυ ό πλοίαρχος εδιν, ένα μεγάλο χαρρό. "Η Πάολα δεν μπόρεσε ν' άρνηθή την πρόσκληση του πλοίαρχου. "Ηταν περασμένα μεσάνυχτα, όταν ό Ντρέξελ πλησίασε την Πάολα. Χόρευε εκείνη τη στιγμή μ' έναν άξιωματικό του πλοίου.

— "Επιτρέπετε...

"Ο άξιωματικός διέκοψε κι' ύπεκλήθηκε εύγενέστατα.

"Αν ή Πάολα άρνιόταν να χορέψη με τον Ντρέξελ, εκείνος θά δημιουργούσε σκάνδαλο. Σε λίγο, την παρέσυρε στην γέφυρα.

— "Ακου, Πάολα... Εξέρω, πως σου φέρθηκε άσχημα, αλλά δεν μπορώ να ύποφέρω. Δεν μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα...

Την έσφιγγε δυνατά μέσα στα χέρια του.

— Είσαι μεθυμένος, Ντρέξελ... "Αφίσε με...

— "Αφίσε με γρήγορα...

— Νουίζεις;

Θά δημιουργήσω σκάνδαλο! Σκέψου... "Εγώ δεν έχω τίποτε να σκεφθώ...

Θά φωνάξης. Θά σε βρούν στην άγκαλιά μου... Θά δημιουργηθή θόρυβος... Και τό όνομά σου θά διασπρής ξανά. "Ο Δόριγκ θά σ' άφίση... Λοιπόν... Πάολα, βλέπεις, πως τό καλλίτερο είναι νάρθης μαζί μου...

— Είσαι τρελλός, Ντρέξελ! κατώρθωσε να ψιθυρήση ή Πάολα, ενώ προσπαθούσε ν' άποφύγη τά χείλη του που με λαγνεία ζητούσαν τά δικά της...

"Εκείνος την έσερνε με μανία μακριά σε μια σκοτεινή γωνιά, ενώ με τό ένα του χέρι προσπαθούσε ν' άνοίξη τό κορμά της.

— "Ατιμε!... "Αφησέ με...

Μιά ζωηρή και σιωπηλή πάλη άρχισε μεταξύ εκείνης και του Ντρέξελ. Εαφνικά, ένα στιβαρό γέρι άρπαξε τον Ντρέξελ από τον λαιμό, και με μια δυνατή γροθιά τον κύλησε στο κατάστρωμα, σχεδόν λιπόθυμο.

"Ο άγνωστος, τον έφτυσε τά μούτρα, τώπες μια βροσιά, και πλησίασε την Πάολα:

— Και τώρα, πάμε, άγάπη μου! "Ελπίζω πως τό θρωμάκυλο αυτό θά κατάλαβε πως δεν μπορεί κανείς να προσβάλει την γυναίκα του Μπράξ...

ΤΕΛΟΣ

Πάρτε ένα χαρτόνι και σχεδιάστε πάνω του δύο ίσα τετράγωνα.

Κόψτε έπειτα τό πρώτο τετράγωνο σε δύο τρίγωνα, όπως δείχνει τό Σχ. 1, και τό δεύτερο τετράγωνο σε πέντε τεμάχια όπως δείχνει τό Σχ. 2.

Θά έχετε έτσι 7 τεμάχια διαφόρων σχημάτων.

Η κινέζικη σπασοκεφαλιά συνίσταται στο να σχηματίσετε με τά έπτά αυτά τεμάχια διάφορα σχήματα των όποιων γνωρίζετε μόνον τό περίγραμμα.

Π.χ. τό Σχ. 3 σας δείχνει πως μπο-

ρεíte να σχηματίσετε ένα ίσοσκελές τρίγωνο.

Τά Σχ. 4, 5 και 6 σας δίνουν τρία σχήματα, τό καθένα από τά όποια μπορείτε να τό σχηματίσετε με τά έπτά τεμάχια.

Αυτό τό παιχνίδι— που είναι ένα άργαιότατο κινέζικο παιχνίδι — περιλαμβάνει εκατοντάδες σχέδια που μπορούν να σχηματιστούν με τά έπτά αυτά τεμάχια. Μερικά από τά σχέδια είναι τρουε-ρα δύσκολο να κατορθωθούν. Προσεγώς θά δημοσιεύσουμε και άλλα σχέδια για να τά δημιουργήσετε με τά ίδια αυτά έπτά τεμάχια.

Στο προσεχές φύλλο μας θά δημοσιεύσουμε τον τρόπο με τον όποιο σχηματίζονται τά Σχ. 4, 5 και 6.

Για να διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

2) Θάλασσα.

3) Τό δίδει τό πρόβατον. 4) Είς των 3 παιδιών των ριφθέντων εις την κάμινον. 5) Έξαναγκασμός.

— Ζών. 6) "Ορος του σκακιού.

— Δεν διαφέρουν κατά τό μέγεθος.

— "Ορος άποκεφαλισμένος. 7) Πόλις της Β. Έλλάδος. 8) Σκόρος. — "Ο,τι θέλει να είναι κάθε γυναίκα.

— Έθν. Όργαν. Νεολογίας. 9) Γαλλική λουτρόπολις (γαλλική προφορά). — "Αριθμητικόν. 10) Δεν είναι επιτόλιος. 11) Καταστρέφει τό σώμα. 11) "Αψητη.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Δεσποινίς. (ξεν.). "Οδοιπορικόν παράγγελμα. 3) Είδος έγγράφου.. 5) "Αριθμητικόν. — Τό ίδιον σου. 6) Συμπερασματικόν. — "Ανθος. — Κραυγάς. 7) Μας ζεσταίνει κατά τον ύπνον. 8) Γενεά (δημ.). — Τρία όμοια φωνήεντα. — Τό τρέξιμο

ύγροβ. 9) Μάρκα αυτοκινήτου. — Παράδωκε, πρόσφερε. 10) Περιοχή της θαλάσσης (πληθ.). 11) Πτώμα. 12) Κτητ. άνωνομία (οὐδέτ.)

(Αποστολεύς; ΜΗΝΑΣ ΕΜΜ. 1Α-ΤΣΑΚΗΣ, Τουρκολίμανο Πειρα ός.

627

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Αύλος—Ρήγος. 2) "Υαινα. 3) "Αγρα—κόρη. 4) "Ανάγοροι. 5) Αί—ια. 6) "Αλσος—"Αστός. 7) "Εν—τέ. 8) "Οραμα— κυρία. 9) "Ος—σά. 10) Αίτια—τική. 11) "Ισως—"Αδης. 12) Μίδας. 13) Νεαρά—ΐασις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

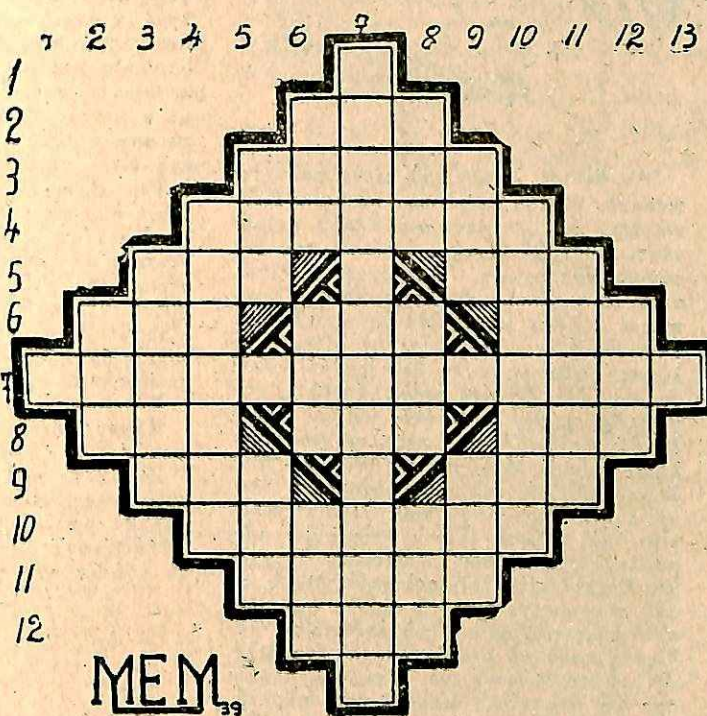
1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) "Αθάνα—όριον. 2) "Ιανός. 3) Δύρα—άωρα. 4) "Ανάστασις. 5) Σό—μά. 6) "Αγρός—άγριοι. 7) Μί—δέ. 8) Νεύρα—Κάτια. 9) Ρά—σί. 10) Κροταίκα. 11) Νέοι—"Ηώς. 12) "Ιστάς. 13) Σχήμα — άρσις.

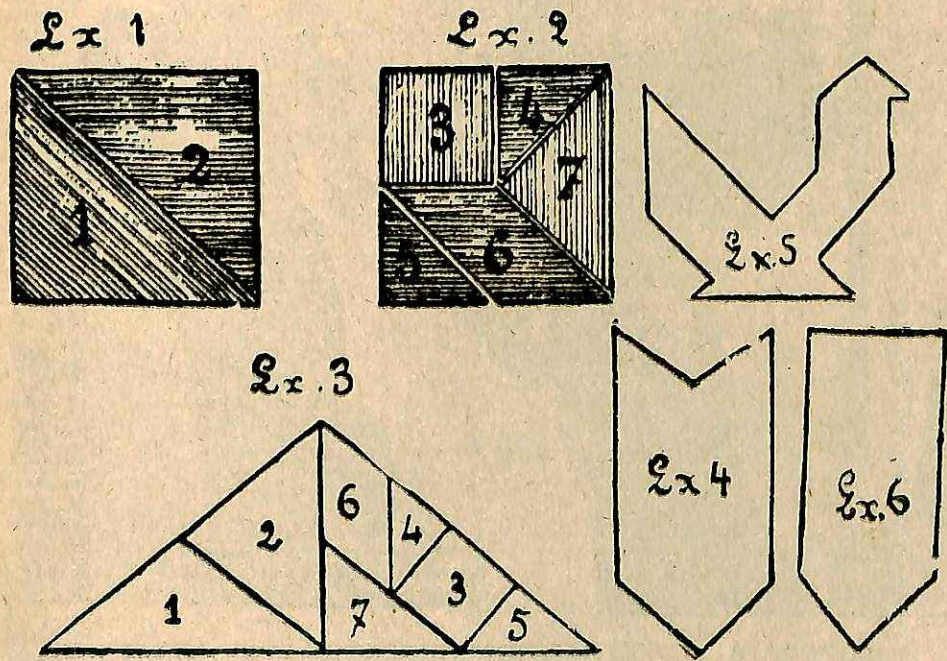
ΚΑΘΕΤΩΣ :

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

MEM 39

Κινέζικη σπασοκεφαλιά

Πάρτε ένα χαρτόνι και σχεδιάστε πάνω του δύο ίσα τετράγωνα.

Κόψτε έπειτα τό πρώτο τετράγωνο σε δύο τρίγωνα, όπως δείχνει τό Σχ. 1, και τό δεύτερο τετράγωνο σε πέντε τεμάχια όπως δείχνει τό Σχ. 2.

Θά έχετε έτσι 7 τεμάχια διαφόρων

σχημάτων.

Η κινέζικη σπασοκεφαλιά συνίσταται στο να σχηματίσετε με τά έπτά αυτά τεμάχια διάφορα σχήματα των όποιων γνωρίζετε μόνον τό περίγραμμο.

Π.χ. τό Σχ. 3 σας δείχνει πως μπο-

ρεíte να σχηματίσετε ένα ίσοσκελές τρίγωνο.

Τά Σχ. 4, 5 και 6 σας δίνουν τρία σχήματα, τό καθένα από τά όποια μπορείτε να τό σχηματίσετε με τά έπτά τεμάχια.

Αυτό τό παιχνίδι— που είναι ένα άργαιότατο κινέζικο παιχνίδι — περιλαμβάνει εκατοντάδες σχέδια που μπορούν να σχηματιστούν με τά έπτά αυτά τεμάχια. Μερικά από τά σχέδια είναι τρουε-ρα δύσκολο να κατορθωθούν. Προσεγώς θά δημοσιεύσουμε και άλλα σχέδια για να τά δημιουργήσετε με τά ίδια αυτά έπτά τεμάχια.

Στο προσεχές φύλλο μας θά δημοσιεύσουμε τον τρόπο με τον όποιο σχηματίζονται τά Σχ. 4, 5 και 6.

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του προηγούμενου φύλλου

— □ —

Λύσεις του

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

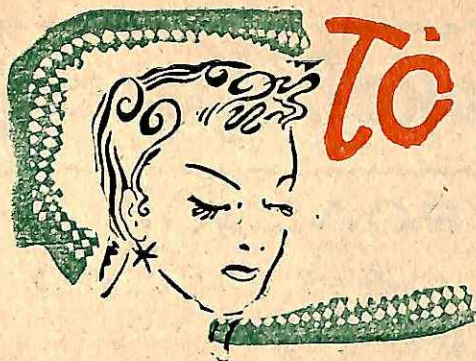
Μια άναγνώστριά μου μου γράφει για το... πρόβλημα — όπως το αποκαλεί — της Περμανάντ. Άντ: έπιθυμεί νάνε πάντα καλοχτενισμένη, αλλά φοβάται μήπως με την Περμανάντ γίνουν τα μαλλιά της πολύ κατσάρια και πάρουν το άχρωμο χρώμα που έχουν τα περισσότερα μαλλιά που βλέπουμε.

Άγαπητη μου, φίλη. Ο άπαντήσω άπό την στήλη αυτή στο γράμμα σας, γιατί το ζήτημα που τίγεται μäs ενδιαφέρει όλες και μäs άνησυχεί συχνά. Πρέπει ή δέν πρέπει νά κάνετε Περμανάντ;

Άπαντώ με θετικότητα. Έάν τα μαλλιά σας είναι φυσικά όλίγον τι κατσάρια; Όχι. Έάν πάλι είναι όλος διόλου ίσια; Ναι. Άλλά άν το άποφασίσετε, διαλέξετε πρό παντός ένα καλό κομμωτή. Η διαφορά της τιμής είναι έλαχίστη τα δέ άποτελέσματα τελείως διαφορετικά. Πρό παντός μñν έπιμένετε: «Θέλω μια περμανάντ που νά μού διατηρηθί πολύ, ένα χρόνο άν είναι δυνατόν», διότι τότε θά αναγκασθί νά σας άφήσει τόν ήλεκτρι- σμόν περισσότερη ώρα και τó άποτέλεσμα θά είναι ότι τα μαλλιά σας θά γίνουν σαν τα μαλλιά μιάς άραπίνας. Δέν ξέρω άν προσέξατε κι έσεις, πρό παντός στις λαϊκώτερες τάξεις, κάτι μαλλιά πολύ κατσάρια και πολύ φουντωτά που μοιάζουν σαν άχουρα; Αυτά τα μαλλιά έχουν περμανάντ που θά διατηρηθί ίσως ένα χρόνο άλλά είναι άπαίσια.

Άν θέλετε λοιπόν, νά είσθε καλοχτενισμένη, κάνετε περμανάντ σε καλό Κομμωτήριο και ζητήσετε μιά άπαλή περμανάντ. Αυτή θά δώση στο μαλλί σας ένα φυσικό κατσάρωμα. Άς διαρκέση λιγώτερο. Δέν θρίσκετε; Στην πρώτη περίπτωσι έπί δύο μήνες δέν θά μporήτε νά γτενισθίτε, τó μαλλί σας θά είναι άπολύτως άτίθασσο, στην δεύτερα τó μαλλί σας θά γίñη έκτακτο άπό την πρώτη στιγμή. Μετά την περμανάντ και τó έπιμεινόμενο λούσιμο τού κεφαλιού σας, βάλετε άρκετη Μπριγιαντίνη για νά τούς δώση την ζωή που τούς άφήρεσε ο ήλεκτρισμός. Πρίν άπό κάθε λούσιμο καλό είναι νά τρίβετε όλίγον τις ρίζες τών μαλλιών σας με κοινό λάδι. Στο ξεβγάλμα, βάζετε λίγο ξύδι στο νερό. Μετά, άφου στεγνώσετε λίγο τα μαλλιά σας, δώστε τους την φόρμα που έπιθυμείτε, και δέσετε καλά τó κεφάλι σας σ' ένα φιλέ. Άφου στεγνώσουν, θά δήτε στο κεφάλι σας μιά σημαντική διαφορά πρós τó καλύτερο.

Όσον για την διάρκεια της περμανάντ

ΤΟ ΚΑΡΥΝΕ

αυτή εξαρτάται κυρίως άπό τó είδος τών μαλλιών σας. Έάν τó μαλλί σας είναι γερό πολύ, μακραίνει περίπου 15 πόντους κάθε χρόνο. Στην περίπτωση αυτή ή περμανάντ σας θά διαρκέση μόνον 4 ή 5 μήνες και μñ κατηγορείτε άδίκως τόν κομμωτή σας. Έάν τó μαλλί σας είναι πολύ κοντό, πάλι θά πρέπει νά κάνετε περμανάντ σε 5 μήνες. Έάν τα μαλλιά σας είναι πάρα πολύ μαλακά ή άν έσεις ή ίδια είσθε άναιμική, σας λείπει κάποια ουσία άπό τó μαλλί και τότε ή περμανάντ θά διαρκέση άκόμα όλιγώτερον. Όταν ο γιατρός σας θεραπεύει άπό κάποια άρρώστεια, δέν τού ζητάτε έγγύησιν υγείας για 6 μήνες ή για ένα χρόνο διότι δέν εξοτάνται άπ' αυτόν άλλά άπό τόν οργανισμό σας. Τό ίδιο συμβαίνει και με την περμανάντ.

Συνεπώς ή συμβουλή μου είναι:

Κάνετε περμανάντ σ' ένα καλό Κομμωτή.

Ζητήσετε μιά άπαλή περμανάντ, και μετά την περμανάντ, περιποιηθίτε μόνη σας τα μαλλιά σας.

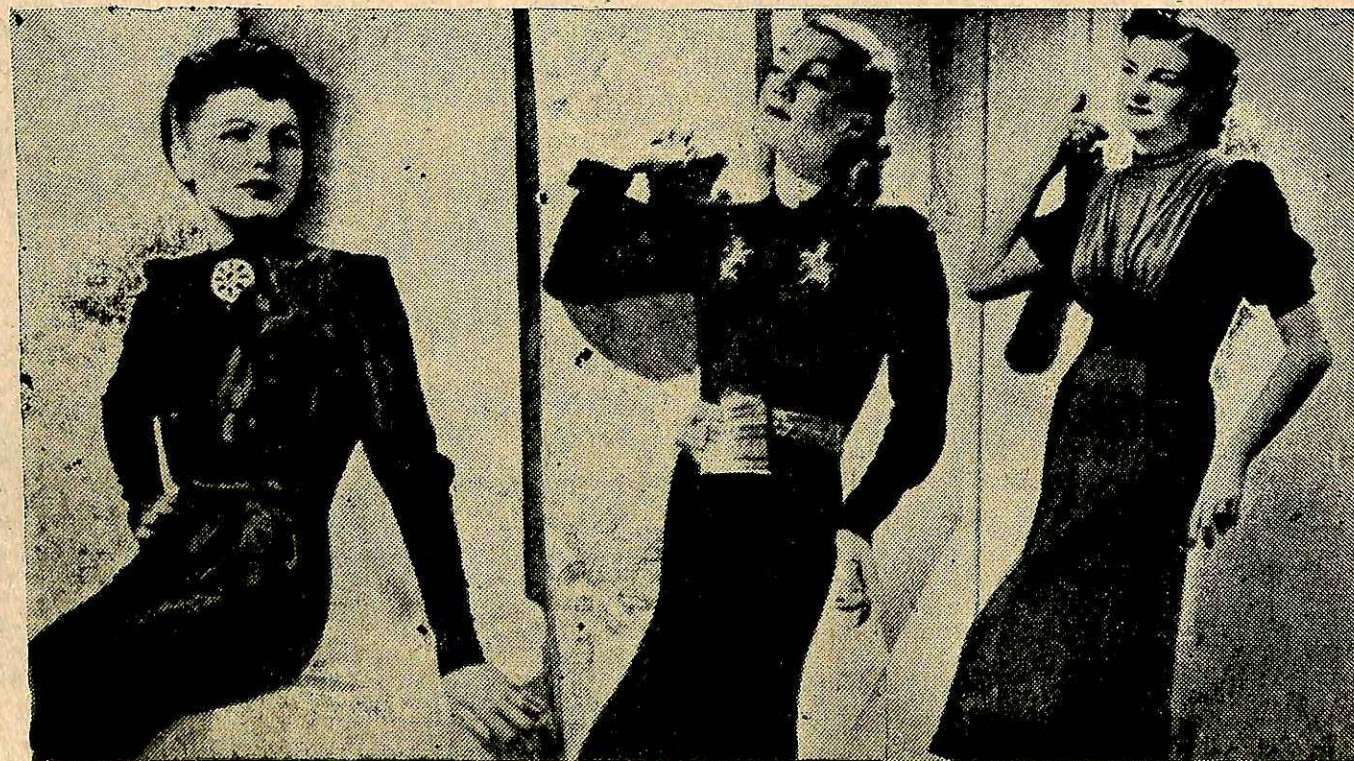
Μñν ξεχνάτε ότι τó μαλλί είναι τó φυσικό στέμμα της γυναίκας.

ΔΟΡΑ

Η έφετεινή μ' όσα

και οι έσάρπες

Οι έσάρπες έφέτος θά είναι τó συμπλήρωμα κάθε τουαλέτας: ταγιέρ, φορέ-

ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ

1) Χαριτωμένο μοντέλο άπό μαροκαίν μαύρο ή μπλέ σκούρο. Τó μπροστινό μέρος τού φορέματος γίνεται άπό κρέπ σατέν μπλέ ήλεκτρική ή άλλο χρώμα άν προτιμάτε. Τó ντραπάνισμά του σταματά στή μέση.

2) Φόρεμα μάλλινο μαύρο που ζωγραφίζεται με μιά πολύχρωμη ζώνη ριγέ. Τα δύο μυθικά άλογακια κεντιώνται με στράς.

3) Τó τρίτο μοντέλο είναι όλο άπό κρέπ σατέν μαύρο, γαρνίρεται με ζαμπού τού ίδιου υφάσματος και χρώματος. Στή μέση ένας ώοαίος φιόγκος άπό τó ίδιο υφάσμα τοποθετημένος στο πλάι. Προσέξτε την καρφίτσα άπό στράς που τó στολίζει.

ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Έκλεκτό μοντέλο

Η Λουίζ Μπουρμπόν μäs παρουσιάζει τó εξαιρετικό αυτό μοντέλο. Είναι άμπινιέ. Γίνεται άπό βελούδο ή

μαύρο σατέν και γαρνίρεται με αίγκρέτα ή με μετάλλινο φιόγκο ή στράς. Ο φιόγκος γίνεται φυσικά κι' άπό κορδέλλα.

ματα άμπινιέ, φορέματα σπόρ. Υπάρχουν χίλιοι τρόποι νά τοποθετήσετε τις πολύχρωμες έσάρπες σας με χάρη.

Παραθέτουμε μερικά μοντέλλα:

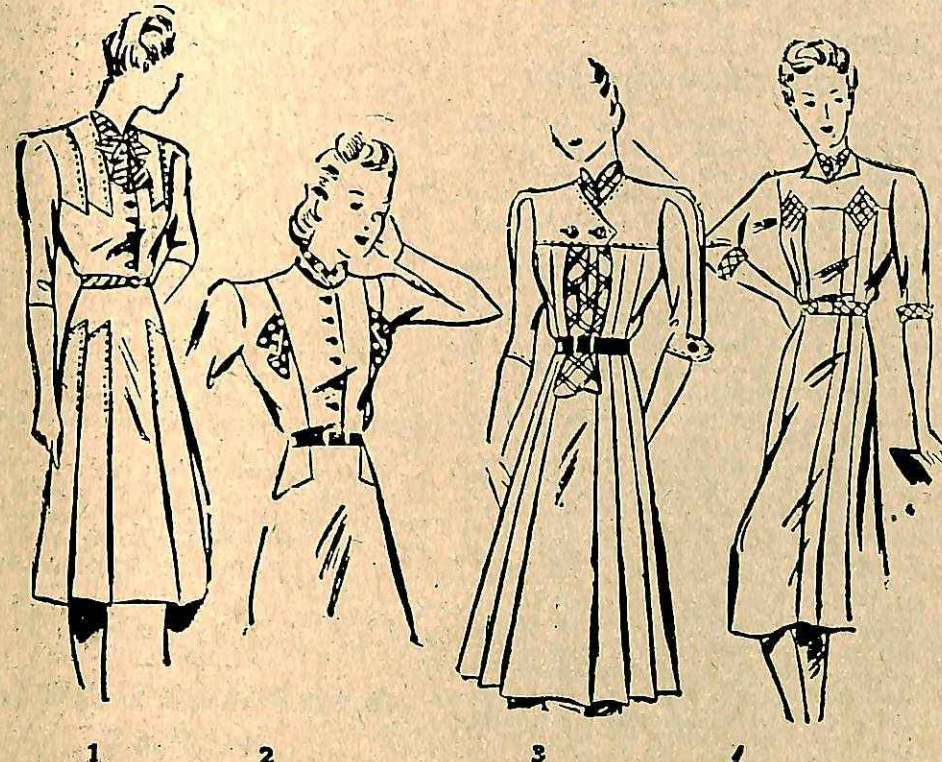
1) Σ' ένα μάλλινο φόρεμα μπλέ σκούρο ή έσάρπα άπό ριγωτό μετάνι λευκό και κόκκινο στερεώνεται και κρύβεται κάτω άπό τις πιέτες τού μπούστου.

2) Πολύ νόστιμος τρόπος νά τοποθετήτε την μεταξωτή σας έσάρπα μπλε

μαρίν με κουκκίδες λευκές και κόκκινες άπάνω στο λευκό σας φόρεμα.

3) Για ένα φόρεμα σπόρ μιά μακρυά έσάρπα άπό λεπτό σκτωσέζικο μαλλί που σχηματίζει πλαστρόνι.

4) Έδώ ή έσάρπα δένεται με κόμπο στον λαιμό. Τó υπόλοιπον της έσάρπας γαρνίρεται τó φόρεμα στην μπλούζα, στα μανίκια, στην ζώνη.

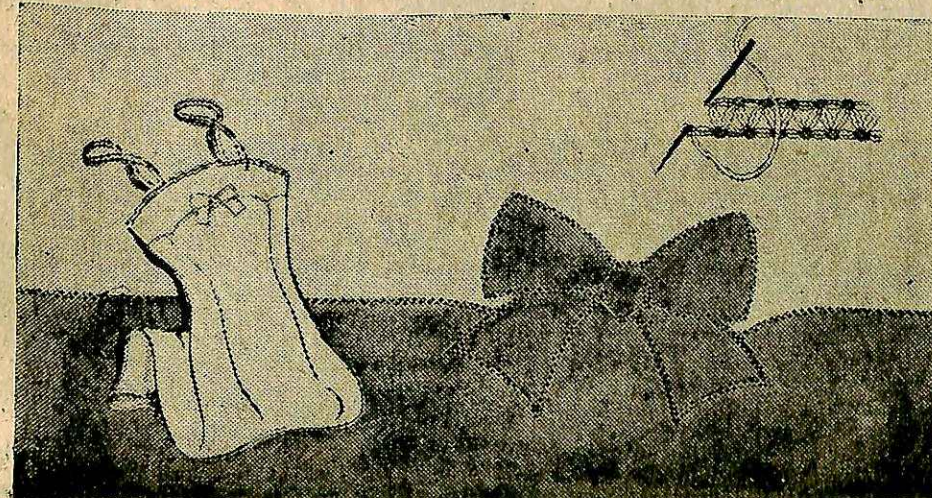
Τά έωώρρουχά σας

Πρέπει νά είναι όσον τó δυνατόν πιό περιποιημένα. Προσπαθήστε λοιπόν νά τους προσθέσετε αυτές τις μικρές διακριτικές λεπτομέρειες.

Σήμερα σας δίδω ένα σχέδιο άπλο και ώοαίο. Μπορείτε νά τó κεντήσετε μόνες σας. Στο μοντέλο αυτό, τó άπάνω μέρος είναι άπό κρέπ ντέ σίν. Γίνεται και σε δύο χρωματισμούς π.χ. σιέλ και ρόζ άνοιχτό.

Η βελονιά άζούρ ένώνει τα δύο υφά-

σματα και σχηματίζει τó κέντημα. Γίνεται ως έξης: Προσέξτε την εικόνα που σας παραθέτουμε παρακάτω. Η βελονιά περνάει τρεις φορές στο ίδιο μέρος, σχηματίζονται τρύπες καθώς σφίγγεται ή κλωστή. Οι τρύπες που σχηματίζονται κάνουν δυό σειρές άπό άζούρ. Για νά πετύχετε την εργασία αυτή την όποια μπορείτε νά δοκιμάσετε σε ό,τι δήποτε πρόχειρο κουρελάκι, πάρτε μιά χονδρή βελόνα και μιά λεπτή γερή κλωστή.

Μονιέρνο νεανικό και σεμνό χτένισμα

Μεϊκές θαρυσήμαντες Λεπτομέρειες

Οι μαργαρίτες άπό ντρά ρίζ και άσπας που δημοσιεύουμε στην έπισθεν σελίδα, προσθέτουν κάποια ξεχωριστή χάρη.

βραδυά και στα απογευματινά σας φορές-
ματα. Θα, ένθουσιασθούν έσες δέν αγα-

πούν πολύ τὸ ράψιμο. Κόβετε ἀπλῶς τὸ
χοντρὸ ντρά ή φετρίν ἀκολουθώντας τὸ
σχέδιο ὅπως τὸ βλέπετε παραπλευρῶς. Για
συγκρατεῖτε ὅλα με μιά ἀπλή κρουφή κεν-
τιὰ στή μέση 15 πόντους ἀπὸ τὸ κάθε
εἶδος σὰς ἀρχοῦν.

Γιὰ τίς τουλίπες, 3 πόντους φετρίν,
πράσινο, ἀνοιχτὸ ρόζ, και μῶδ, δυὸ ἀγκρά-
ρες κι' ἕνα κρίκο ἀπὸ κουρτίνες. Ράβετε
στή μηχανή τὴν ζώνη ἀπάνω σ' ἕνα ἐξ-
τρά φόρ, περνάτε ἕνα χονδρὸ σπάγγο μέ-
σα. Κόβετε τὴν τουλίπα ἀκολουθώντας
τὸ σχέδιο ἀκριβῶς ὅπως εἶναι. Τὰ γαζώ-
νις ὅλα μαζί. Μετὰ ράβετε τίς ἀγκράφες
καὶ τὸν κρίκον. Ἀγοράσατε 10 πόντους
ἀπὸ τὸ κάθε ὕφασμα.

— 22 —

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Αἰσθητὸν κὸν σύνολον

Ἡ ὠραιότης ὀπουδήποτε κι' ἂν θρεθῇ,
πάντοτε θριαμβεύει. Ἡ αὐθόρμητη,
λοιπόν, προσπάθεια κάθε κυρίας νὰ
ἐπιτύχῃ ὀπωσδήποτε τὸν θαυμὸ τῆς ὥραι-
ότητος πού ἐπιθυμεῖ, εἶναι ἐντελῶς φυ-
σικὴ καὶ δικαιολογημένη.

Ἡ γυναίκα εἶναι, σήμερα ὑποχρεωμέ-
νη παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ παρουσιάζεται
περιποιημένη καὶ ἔτοιμη νὰ ὑποστῇ τὴν
ἐξέταση κάθε παρατηρητικοῦ ματιοῦ. Ἡ
τέγγνη γιὰ μιά κυρία πού ἐπιθυμεῖ νὰ ἐ-
πιβάλῃ τὴν ὠραιότητά της στὸν κύκλο
της, εἶναι νὰ μὴ ἀμελῇ τίποτα ἀπ' ἐκεῖ-
να πού μποροῦν νὰ τὴν βοηθήσουν στὸ
ἰα δῶση στὴν ὠραιότητά της τὸν τύπο
καὶ τὴν μορφή πού τις πηγαίνει κι' ὅχι
μόνο αὐτὸ, ἀλλὰ κι' ἐπιμελῶς ν' ἀποφεύ-
γῃ κάθε τι πού μειώνει τὴν σοβαρότητα
τῆς ἐμφανίσεώς της πού τὴν γελοιοποιεῖ,
ἔστω κι' ἂν αὐτὸ εἶναι πολὺ τῆς μόδας.
Πρέπει μ' ἄλλα λόγια τὸ μακιγιάζ, τὸ
γτένισμα, τὸ καπέλλο καὶ τὸ φόρεμα,
ὅλα αὐτὰ πού συντελοῦν γενικῶς στὴν
ἐμφάνισή της νὰ συμβαδίζουν πάντοτε με
τὸν τύπον καὶ τὴν ἡλικία της. Γιατὶ ἄλ-
λοῖως παρουσιάζει ἕνα σύνολο ἀνταισθη-
τικὸ.

Ὅσο ὠραία κι' ἂν εἶναι μιά κυρία, μ'
ἀνθρώπιο καὶ δροσερὸ πρόσωπο, χάνει πο-
λὸ ἂν φορῇ λόγου γάριν ἕνα καπέλλο πού
δέν τις ταιριάζει καθόλου στὴν ἡλικία
της καὶ στὸν τύπο της ἔστω κι' ἂν αὐτὸ
εἶναι ἀπολύτως σύμφωνο με τὴν τελευ-
ταία λέξη τῆς μόδας.

Τὸ σχῆμα καὶ τὸ χῶμα τοῦ καπέλλου
πρέπει νὰ ἐνδιαφέρῃ ἰδιαιτέρως κάθε κυ-
ρία, γιατί ἡ πρώτη ματιά ρίχνεται ἰπάνω
στὸ πρόσωπο, τότε δὲ γεν-
νᾶται καὶ ἡ πρώτη εὐάρε-
στή ἐντύπωση τοῦ παρατη-
ρητοῦ ὁ ὁποῖος κατόπιν πα-
ρατηρεῖ καὶ τὸ ὀλόλοπον
σύνολον.

Οἱ ἐκκεντρικότητες μ' ἄλ-
λα λόγια πρέπει ν' ἀπο-
φεύγωνται γιὰ νὰ παρου-

σιάζετε κυρίες μου αἰσθητικὴ γραμμὴ πού
κατὰ πολὺ ἐλαττώνει τὰ τυχόν ἄλλα
ελαττώματα τοῦ προσώπου σας καὶ τοῦ
σώματος.

Μὴν παρασύρεσθε, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἐ-
πιθυμία νὰ κάνετε ἐντύπωση με ζωηρὰ
χρώματα ή με πολὺ ἐξαντρίκ ντύσιμο
γιατὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ γελοιοποιηθῇ-
τε. Πρέπει νὰ καταλάβετε καλὰ ὅτι ἐν-
τυπωσιακῶς, ὅλα ὅσα ἀποτελοῦν τὴν ὀ-
μορφιά καὶ τὴ χάρη εἶναι ζήτημα ἐνὸς
βλέμματος. Ἡ μεγαλειότητα καλλονῆ, ἂν
εἶναι ντυμένη τρελλά, με ζωηροὺς χρω-
ματισμοὺς πού δέν ταιριάζουν καθόλου
στὸ σχῆμα καὶ στὴν χροιάν τοῦ προσώ-
που καὶ τῶν μαλλιῶν, με τὸ ἀνάστημα
καὶ τὸ σχῆμα τοῦ σώματος της, στὸ μάτι
τοῦ παρατηρητοῦ θὰ φανῇ ὀλιγώτερο
σοῦδαία μπροστὰ σὲ μίαν ἄλλην μικρότε-
ρη, ἀλλὰ ντυμένη με γούστο, ἀρμονικὰ
καὶ σοβαρά.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἡ ἐπένδυσις
συμπληρώνει καὶ τονώνει τὴν ὀμορφιά
καὶ ὅτι τὸ χῶμα της καὶ ἡ γραμμὴ της
πρέπει πάντοτε νὰ βασίζονται ἐπὶ τοῦ
θεμελιώδους νόμου τῆς σέσεως τῆς χρο-
ιάς τοῦ προσώπου τῶν μαλλιῶν, τοῦ ἀνα-
στήματος, τοῦ σχήματος τοῦ σώματος καὶ
τῆς ἡλικίας.

Ἡ γυναίκα μὴ ἔχοντας σωματικὰς καὶ
ψυχικὰς δυνάμεις τοῦ ἀνδρὸς γιὰ νὰ ἐ-
πιβάλῃ τὸν εαυτὸν της, ἐποικίσθηκε τὸ
ἀντιστάθμισμα ἀπὸ τὸν Πλάστη με τὴν
δύναμιν νὰ ἐπιβάλῃ σ' ὅλους τὸν σεθα-
σμόν με τὸν τρόπον, τὴν στάση, τὴν ὀ-
μορφιά της καὶ τὴν ἐν γένει σοβαρὰ ἐμ-
φάνισή της.

Κάθε γυναίκα πρέπει νὰ τὰ γνωρίζῃ
ὅλα αὐτὰ καλῶς. ἂν θέλῃ παντοῦ καὶ
πάντοτε νὰ παρουσιάζῃ ἕνα ἀρμονικὸ, ὁ-
ραῖο καὶ γοητευτικὸ σύνολον.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Δερματολόγος ἱατρός
Σόλωνος 40

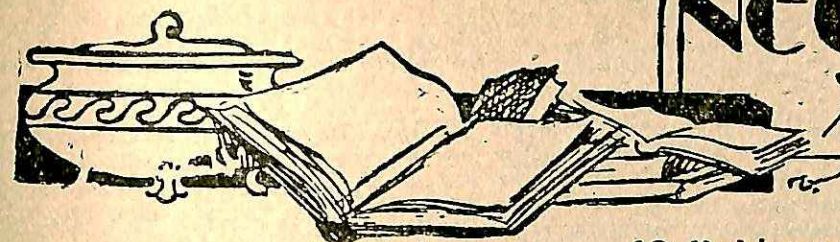
— 22 —

ΑΔΑΦΑΙΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

(Ἀπαντήσεις τοῦ δερματολόγου
ἱατροῦ)

Α. Κ. Κ., Ἄνα γνῶστρον. Πρό-
κειται περὶ μὴ κανονικῆς κυκλοφορίας.
Νὰ πάρετε τὴν πίεσή σας μήπως ἔχετε
υπόταση, ὅποτε σὰς χρειάζονται ἀνάλο-
γα φάρμακα κι' εἰδικὴ διαίτησις.
Ἄν ὁρᾶτε τὴν πίεσιν κανονικὴ τότε θὰ
ὀφείλεται σὲ ἀναιμία. Ὅ-
ποτε καὶ πάλιν σὰς χρει-
άζεται ἀνάλογος διαιτητι-
κὴ καὶ φαρμακευτικὴ
τακτικὴ. Τὰ συμπτώματα

(Συνέχεια στὴ σελ. 48)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ζητώντας τὴ χαρὰ

Κινὰ μ' ἀργό, σιγὸ, τὸ βῆμα
ζητώντας ναύση τὴ χαρὰ
καὶ κλώθει πίσω του οὐρὰ
ὁ χρόνος τῆς ζωῆς τὸ νῆμα.

Περνὰ χωριά, διαβαίνει γῶρες,
κοιλιάδες, θάλασσες, θουνά,
μὰ δέν τὴν βρίσκει πουθενὰ
κι' οἱ χρόνοι φεύγουνε σὰν ὄρες...

Σκυφτός, βαρὺς ἀπὸ τὰ χρόνια,
—μαλλιά λευκά— Γεννάει χιόνια,
χείλη χλωμά, ματιὰ στυφά

κάθησε νὰ ξεκουραστῇ.
σὰν μπρὸς του βλέπει κάποιο φάρο
νὰ τοῦ φωτίσῃ τὴν χαρὰ...μὰ καὶ τὸ
Χάρο...

Νέα Κρήνη)

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΦΩΤΕΙΝΟΣ

— 22 —

Φτωχὸ μου σίγι

..Φτωχὸ μου σίγι χωριανό, πῶς σὲ θυ-
μᾶμαι καὶ πονῶ,
ἐκεῖ στὴν ἄκρηα τοῦ χωριοῦ πού εἶσαι
σκαλωμένο!
Κι' ὅπως σὲ φέρνω στὸ μυαλό, σπιτάκι
ἥσυχο κι' ἀπλό,
πῶς παραδέρνει ἡ καρδιά, σπιτάκι ἀγα-
πημένο!..

Φτωχὸ μου σίγι χωριανό, πῶς σὲ θυμᾶ-
μαι καὶ πονῶ...
στὴν ἄπονη τὴν ξενιτειὰ καθὼς πεθαίνω
ἀγάλη.

Ἄχ!! Νὰ μπορούσα—τί χαρὰ!—νὰ ξα-
ναρθῶ γιὰ μιά φορὰ
μέσ στὴν καλή, τὴ στοργικὴ ἀγκάλη σου
καὶ πάλι...

Φτωχὸ μου σίγι χωριανό, πῶς σὲ θυμᾶ-
μαι καὶ πονῶ;
Γιατὶ τὰ μάγια με κρατοῦν γερά, ἐδῶ στὰ
ξένα.

Ἄχ!! Νὰ λυνότανε, νάρθῶ. Ὁ αἰσῶ, θὰ
ξαναγεννηθῶ,
μόλις θὰ δῶ ἀπὸ μακριὰ, σπιτάκι μου, ἐ-
σένα!

Φτωχὸ μου σίγι χωριανό, πῶς σὲ θυ-
μᾶμαι καὶ πονῶ...
καὶ δέν σ' ἀλλάζω σίγι μου, καὶ με
χρυσὰ παλάτια.
Μά... Ὅα πεθάνω μακριὰ, σὲ ξένη χώρα
—μητροιά,
κι' ὅπως θὰ μένουν ἀνοιχτά, θὰ σὲ ζητοῦν
τὰ μάτια...

ΑΝΘΗΣ ΑΛΛΕΑΣ

Ὁ Καλόγερος

Ἐτριξε ἡ πόρτα τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ
σιγανὰ, προσεχτικὰ σὰν κλέφτης μπήκε
ὁ καλόγερος. Στάθηκε καὶ δίσταξε μιά
στιγμὴ κι' ὕστερα προχώρησε... Μπρὸς
στὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας σταμάτησε,
μπρὸς στὴν εἰκόνα πού αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε
ζωγραφίσει πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια— τὴν
εἰκόνα πού ὅλοι οἱ καλόγεροι θαυμάζανε
γιὰ τὴν τόση ὀμορφιά της καὶ γιὰ τὰ
μάτια τῆς Παναγίας πού φαντάζανε τό-
σο ζωντανά. Ὅλη τὴ λαχτάρα του καὶ
τὸν πόθο του, ὅλες τὰς τῆς θυμῆρες, ὅλη
τὴν ἀγάπη μέσα σ' αὐτὴν τὴν εἰκό-
να εἶχε κλείσει. Τὴν εἰκόνα τῆς Μαρίας
τοῦ τῆς μικρῆς του ἀγαπημένης τῆς
γλυκεῖας κοπέλλας τοῦ χωριοῦ του. Δυὸ
χρόνια βασανίστηκε ὥσπου νὰ φτιάξῃ τὸ
ἀριστούργημα αὐτὸ. Δυὸ χρόνια ἀπομονω-
μένος στὸ κελλί του με πινέλα καὶ μπο-
γιὰς στὸ χέρι... Καὶ τέλος τὰ κατάρρε:
τέλειωσε ἡ εἰκόνα. Τότες τὴν πήρε καὶ
τὴν πῆγε κρυφὰ στὴν ἐκκλησίαν. Εἶχε δια-
λέξει κιόλας τὸ μέρος ὅπου θὰ τὴν κρε-
μοῦσε: ἐκεῖ, μπροστὰ στὸ ἱερό, ἦταν
πάνω σ' ἕνα εἰκονοστάσι μιά παλιὰ, χα-
λασμένη εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Ὅα τὴν ἔ-
βγαζε καὶ θάβαζε τὴν Παναγιά στὴ θέση
της...

Κι' ὅταν τᾶλλο ποῦ μὴ πῆχανε οἱ καλό-
γεροι μέσα στὴν ἐκκλησίαν καὶ βρεθήκανε
μπρὸς στὴν εἰκόνα, τότες τοὺς κόπηκε ἡ
ἀνάσα. Μεγάλῃ ἡσυχίᾳ ἀπλώθηκε στὴν
ἐκκλησίαν καὶ οἱ καλόγεροι γονατί-
σανε καὶ προσκυνήσανε τὴν εἰκόνα, σὰν
νὰ βλέπανε μπροστὰ τοὺς τὴν Παναγία
τὴν ἴδια. Καὶ πόσο ὠραία ἦταν ἡ ζω-
γραφία πόσο ζωντανή. Μὰ ἀπὸ τότες δὲ
βρῆκε τὴν ἡσυχίαν τοῦ ὁ καλόγερος. Ὅ-
που καὶ νάτανε, ὅτι καὶ νάκανε, παντοῦ
καὶ πάντα τὸν παρακολουθοῦσε ἡ Πανα-
γία... ἡ δικιά του Παναγία... Καὶ στὸν
ὕπνο του ἀκόμη τὴν ἔβλεπε. Ἐβλεπε τὰ
μάτια της ν' ἀστράφουνε καὶ τὰ χεῖλη
της λαχταριστὰ ν' ἀνοίγουνται.

Μιά νύχτα ξύπνησε καὶ τὴν εἶδε νὰ
στέκεται σὲ μιά γωνία τοῦ κελλιοῦ του.
Ὁ καλόγερος πετάχτηκε οὐρλιάζοντας
ἀπὸ τὸ κοσβεῖν του... μὰ τὸ φάντασμα
χάθηκε. Τότες δὲ δίσταξε πιά. Ντύθηκε
καὶ πῆγε στὴν ἐκκλησίαν. Μπροστὰ στὴν
εἰκόνα του σωριάστηκε καταγῆς.

«Μαρία μου, μουμυοῦρε, σ' ἀγαπῶ!
Μὲ καταλαβαίνει; Σ' ἀγαπῶ... καὶ σὺ
μὲ βασανίζεις. Γιατί; Τί σοῦ φταίει; Ἐ-
γὼ σοῦ δῶσα ὅσην ὀμορφιά ἔχεις! Πανα-
γία μου, σ' ἀγαπῶ. Σ' ἀγαπῶ ὅπως ἀγά-
πησα ὅταν ἦμουνα νέος ἕνα μικρὸ κορί-
τσι. Ἦτανε ὠραῖο καὶ σοῦμοιαζε... Πέ-
θανε... Ὅχι. Τὸ σκότωσα. Σ' ἐσένα μπο-
ρῶ νὰ τὸ πῶ. Παναγία μου. Γιατὶ σ' ἀ-
γαπῶ. Κι' ἀγάπη χωρὶς ἐμπιστοσύνη δέν
ὑπάρχει. Ἐσὺ δὲ θὰ με μαρτυρήσῃς. Ἄ-
κου: τὴ σκότωσα, γιατί αὐτὴ ἀγαποῦσε
κάποιον ἄλλον. Καὶ κείνος ἀργότερα αὐ-
τοκτόνησε, ἀπὸ πόνο. Μὰ δέν τὸν λυπή-
θηκα, γιατί τὸν μισοῦσα. Ὅπως μισῶ ὅ-
λους αὐτοὺς τοὺς καλόγερους πού ἐργον-
ται κάθε τόσο γιὰ νὰ σὲ θαυμάσουν. Ζη-
λεύω σὰ γονατίζονε μπροστὰ σου! Ζη-

Τὸ πούλ τοῦ χαμοῦ

Τοὺς στίχους μὴ χάνης τοῦ χάμου, Ἐ-
ρημίτη!
Γοργὴ χελιδόνα, στὰ οὐράνια πετᾷ:
μὴ θές νὰ με χάνης, φτωχὲ μου σπου-
γίτη,

στὶς στέγες νὰ σκύδω, τροφὴ νὰ ζητῶ...
Μὲ κρᾶζουν τ' ἀστέρια, με κρᾶζουνε κό-
σμοι,

πού μήτε καὶ σ' ὄνειρο δέν ἔχεις ἰδεῖ:
καὶ σὺ, μοῦ προσφέρεις μιά αὐλὴ ὅπου
δυόσμοι,

ἀνθίζουν μαραίνονται, πάνω στὴ γῆ...
Πελάγη μοῦ γνέφουν με γ' ἥλιους γεμέ-
νοὺς,

πού μόλις προβάλλουν, καὶ πόντοι βαθεῖς.
Πῶς θέλεις ν' ἀκούσω σκοποὺς πονεμέ-
νοὺς:

τὸ φῶς με μεθαίει τῆς γοργῆς ἀστραπῆς!
Ζητᾷς στὸ νησί σου νὰ βρῶ τὸ λιμάνι,
ζητᾷς νὰ ριζώσω, λουλουδί στὴ γῆ...
Ποῦ ξέρεις, σὰ βάζουν τὸ κύμα στεράνι
τί νοιώθουν, σὰν σβουοῦν, οἱ τρελλοὶ ναυα-
γοί;

Τ' ἀθῶα τὰ πουλάκια τὰ ρόδα κι' οἱ κρε-
νοὶ
δέν εἶναι γιὰ μένα, πουλί τοῦ χαμοῦ...
Ἐμένα με σέρνει ἡ φουρτούνα κι' ἡ δίνη,
κι' ἡ φλόγα με καίει, τοῦ τρανοῦ κεραυ-
νοῦ!...

ΚΑΠΟΙΑ

λεύω σὰ σοῦ φιλᾶνε τὰ χέρια. Γιατὶ ἐσὺ
εἶσαι δικιά μου! Μόνο σὲ μένα ἀνήκεις!
Ἐγὼ σ' ἐφτιαχά! Ἐγὼ σοῦ δῶσα ὅλη αὐ-
τὴ τὴν ὀμορφιά σου! Εἶναι ἡ ὀμορφιά τῆς
ψυχῆς μου. Γι' αὐτὸ καὶ δέν μπορῶ νὰ
ζῆσω χωρὶς ἐσένα... Μὰ μήτε κι' ἐσὺ
χωρὶς ἐμένα. Γιατὶ ἐγὼ σ' ἐφτιαχά. Μὰ
καταλαβαίνεις; Ζοῦμε ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλ-
λον!»

Κι' ἔτσι ἐρχότανε κάθε βράδυ καὶ τῆς
μιλοῦσε.

Μὰ σήμερα ἦρθε γιὰ νὰ τὴ φιλήσῃ.
Γιὰ νὰ τὴν φιλήσῃ, ὅχι ὅπως φιλᾷ ὁ χρι-
στιανὸς τὴν εἰκόνα, ἀλλὰ ὅπως φιλᾷ ὁ
ἄνθρωπος τὴν ἀγαπημένη του... Ἐμεινε
γιὰ κάμποσες στιγμὲς ἀκίνητος μπροστὰ
στὴν εἰκόνα του. Κι' ὕστερα ἔσκυψε κι'
ἔσφιξε τὰ χεῖλη του πάνω στὰ γεῖλη
τῆς Παναγίας. Μὰ τὸ στόμα της ἀπόμει-
νε κλειστό. Μόνο πού νόμιζε ὁ καλόγε-
ρος ὅτι τὰ βλέφαρά της κουνιθῆκανε κι'
ὅτι ἕνα δάκρυ κύλησε στὸ μάγουλό της.
Μὰ ὅλα αὐτὰ θὰ ἦταν φαντασία καὶ θᾶ-
χανε προξενηθῇ ἀπὸ τὸ κλάμμα τῆς ψυ-
χῆς του. Γιατὶ ἡ ψυχὴ τοῦ καλόγερου ἔ-
κλεισε. Εἶχε τὴν ἐλπίδα ὁ ἄμειρος ὅτι τὰ
χεῖλη τῆς Παναγίας θ' ἀνοίγανε γιὰ νὰ
τοῦ ἀνταποδώσουν τὸ φιλεῖ του.

— 22 —

Ἐδῶ τελειώνει ἡ ἱστορία. Δέν ξέρω
τί ἀπὸγινε με τὸν καλόγερο. Ἴσως ν' αὐ-
τοκτόνησε. Αὐτὸ ἀλίστα μοῦ φαίνεται
τὸ πιὸ πιθανό. Μὰ στὸ κάτω-κάτω τῆς
γοαφῆς, αὐτὸ τὸ ζήτημα δέν ἔχει καμμιὰ
σχέση με τὴν διήγησή μου.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΛΛΟΤΡΙΑΣ

Σιλουέττα και δίαιτα

ΑΘΕ φυλή και κάθε εποχή έχει τα δικά της πρότυπα ομορφιάς, αλλά τα τελευταία χρόνια μπορεί να πη κανείς θετικά ότι η μοντέρνα ομορφιά στηρίζεται σε μια κομψή σιλουέττα, σε ζωηρά μάτια, και γενικότερα σε ένα υγιεινό και ζωντανό παρουσιαστικό. Η γερή εμφάνιση αποκτάται μόλις όταν όλα τα όργανα του σώματός μας λειτουργούν κανονικά και δεν υπάρχουν αμφοβολία ότι οι καλλίτεροι τρόποι να διατηρήσουμε την υγεία μας είναι η μετρημένη διαίτα. Στην διαίτα όμως, όπως και σε κάθε τι άλλο στη ζωή, χρειάζεται ισορροπία και προσοχή.

Πρώτ' απ' όλα πρέπει να ξέρει κανείς ότι η τροφή μπαίνει στο σώμα μας μόνο αφού χωνευθεί και απορροσθή, και τότε μόνο γίνεται ωφέλιμος. Γι' αυτό το πεπτικό σύστημα παίζει μεγάλο ρόλο στην γενική εμφάνιση των ανθρώπων. Η εκροή των πεπτικών υγρών εξαρτάται κατά μέγα μέρος απ' την όρεξη και επηρεάζεται καταπληκτικά από τις συγκινήσεις. Η συχνή λήψη τροφής ή ζαχαρώδων μεταξυ των γευμάτων εμποδίζει την πέψη και δεν αφήνει τα πεπτικά όργανα να αναπαυθούν. Γι' αυτό τα νόστιμα φαγητά έχουν καλλίτερη φυσιολογική αξία από τα άλλα που δεν κινούν την επιθυμία μας. Όλες ξέρουμε ότι η καθημερινή κένωση των εντέρων συντελεί στο να κρατηθεί ολόκληρο το σώμα σε καλή κατάσταση. Υπό κανονικούς όρους δεν είναι σωστό να επιχειρήσει κανείς να επηρεάσει την κένωση των εντέρων με καθαρτικά που ερεθίζουν όλο το πεπτικό σύστημα με αποτέλεσμα την φυσιολογική αδράνεια των κινήσεων του. Πολλοί υποβοηθούν την κίνηση αυτή πίνοντας νηστικοί νερό ή νερό από φρούτα, είτε ελαφρά αλατούχα υγρά. Τα αλατά δεν έχουν ερεθιστική επίδραση στο πεπτικό σύστημα γι' αυτό η συνήθεια αυτή μπορεί να είναι πολύ ωφέλιμη. Η τροφή εξυπηρετεί δύο σκοπούς: αντικαθιστά την καθημερινή φθορά και στα παιδιά παρέχει τα υλικά για την αύξηση του βάρους των. Το σώμα αποτελείται κατά τα δύο τρίτα από νερό και επειδή κάθε σώμα γάνει νερό, είναι σπουδαίο να παίρνουμε ζεθονά υγρά. Πρέπει να εισάγουμε στο σώμα μας υπό μορφήν υγρών ποτών πλ. ν. της όκας κάθε μέρα.

Το σώμα μας έχει ανάγκη από πολλά ορυστατικά για να λειτουργήσει κανονικά. Το αίμα π.χ. στη σπουδαία λειτουργία του ως φορέας του οξυγόνου, χρειάζεται σίδηρο. Το σκότι, το θωδ.ν. κρέας, ο κρόκος των αυγών και τα πράσινα χορταρικά είναι μεγάλες πηγές σιδήρου. Επειτα για την υγιεινή κατάσταση των δοντιών και των οστών έχουν σπουδαία ταχτή αξία οι τροφές που περιέχουν ασβέστη. Το γάλα, το τυρί και τ' αυγά είναι ασβεστούχα. Το νερό είναι σπουδαιότατο συστατικό για τα κύτταρά μας και επειτα απ' αυτό οι ουσίες που ονομάζονται πρωτεΐνες και που πρέπει απαραίτητως να συμπεριλαμβάνονται στην διαίτα μας γιατί αναπληρώνουν την φθορά του σώματός μας. Το κρέας, τα ψάρια, τ' αυγά, το γάλα και το τυρί είναι πλούσια σε πρωτεΐνες. Τα δημητριακά κι' αυτά πε-

ριέχουν μια αρκετά σημαντική ποσότητα του ίδιου είδους. Άλλες τροφές χρησιμοποιούν στην αύξηση του σώματος δεν παρακαταθκεύονται, αποβάλλονται αμέσως. Απεναντίας τα υλικά που χρησιμοποιούν ως καύσιμες ύλες παρακαταθκεύονται σχεδόν απεριόριστα. Αυτό είναι εύτοχημα το ότι ο οργανισμός μας είναι εφοδιασμένος από καύσιμες ύλες. Η αποθήκευση αυτή γίνεται σε λίπος που αποταμιεύεται κάτω από το δέρμα μας.

Μία λεπτή σιλουέττα είναι το αποτέλεσμα μεταξυ της προσλήψεως στο σώμα και της κατανάλωσης των καυσίμων. Ο κάθε άνθρωπος καταναλίσκει ωρισμένη ποσότητα καυσίμων και η ποσότης αυτή διαφέρει πολύ, ανάλογα με την εργασία που κάνει και με την ιδιοσυγκρασία του. Πολλοί τρώνε υπερβολικά χωρίς μ' αυτό να προσθέτουν υπερβολικό βάρος στο σώμα τους, ενώ το αντίθετο συμβαίνει σ'

άλλους. Πάντως είναι εξακριβωμένο ότι οι λιπαρές και αμυλώδεις τροφές προσθέτουν πάχος, το όποιον ελαττώνεται με την γυμναστική γιατί αυτή αυξάνει την κατανάλωση καυσίμων και χάρις σ' αυτήν μπορούμε να κρατήσουμε ένα σχετικό ισοζύγιο. Εάν θέλετε να κάνετε δίαιτα αφαιρέστε απ' την τροφή σας τις λιπαρές και αμυλώδεις ουσίες. Εάν ελαττώσετε τις ζαχαρώδεις τροφές, δημιουργείτε σοβαρό κίνδυνο στην υγεία σας γιατί τα κύτταρά σας χρειάζονται ζάχαρη για την καύση όλων των καυσίμων.

Εκτός απ' τις τροφές που αναφέραμε προηγουμένως ο οργανισμός χρειάζεται κι' άλλες που παρέχουν σπουδαίες ουσίες και που χωρίς αυτές ο οργανισμός παθαίνει διάφορες αρρώστιες. Οι βιταμίνες π.χ. βρίσκονται αφθονες στις φρέσκες φυτικές τροφές, τα λαχανικά, τα φρούτα, τ' αυγά, το γάλα και το βούτυρο περιέχουν τα διάφορα είδη βιταμινών. Εκτός αυτών, τα φρούτα περιέχουν κι' άλλα συστατικά πολύ χρήσιμα και γι' αυτό πρέπει ν' αποτελούν μέρος του καθημερινού διαιτολογίου. Άλλα και η προσεκτική δίαιτα δεν φέρνει αποτελέσματα παρά μόνον όταν τα διάφορα όργανα μας λειτουργούν κανονικά. Πολλοί άνθρωποι έχουν όγκωδη και άσχημα σώματα όχι γιατί τρώνε υπερβολικά, αλλά γιατί δηλητηριάζονται εσωτερικώς. Δεν απομακρύνουν κανονικά από το σώμα τους τα άχρηστα υλικά που καταστρέφουν τ' υγεία τους, το δέρμα τους, το πρόσωπό τους. Η γυναίκα που θέλει να διατηρήσει την σιλουέττα της δεν έχει παρά ν' ακούσει την συμβουλή μου. Να παίρνη κάθε πρωί προ του προγεύματος ένα κουταλάκι από το περιφάρμο «Ινός Φρούτ-Σόλτ». Βρίσκεται παντού σε όποιο φαρμακείο και αν το ζητήση. Δεν γίνεται συνήθεια. Αν θέλετε να παραμείνετε κομψή πρέπει να αρχίσετε πάντοτε την ημέρα σας με το «Ινός Φρούτ-Σόλτ». Εάν είστε παχιά, αφαιρέστε από την διαίτα σας τα λίπη και τις αμυλώδεις ουσίες, και κάνετε την κουρα του «Ινός Φρούτ-Σόλτ», το όποιον δεν είναι τίποτ' άλλο παρά αλατά των φρούτων.

Μην ξεχνάτε ότι η διαίτα και η σιλουέττα είναι δύο πράγματα που συμβαδίζουν και ότι η καλή διαίτα είναι εκείνη που δίδει στο σώμα τα συστατικά που χρειάζονται για τη κανονική διατήρησή του, αφαιρώντας μόνον τα περιττά αποθηκεύματα και τις δηλητηριώδεις ουσίες που συσσωρεύονται μέσα μας προς βλάβη της υγείας μας.

ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μεταξύ μας

Γ. Γρηγορίου, Ένταυθα. Οι γελοιογραφίες ήταν έξυπνες, αλλά κακώς εκτελεσμένες. Τις γελοιογραφίες που δημοσιεύει η «Εβδομάδα» τις παίρνει από τα ευρωπαϊκά περιοδικά, καμωμένες από τους άριστους σκιτσογράφους της Ευρώπης. Όσο για τα ποιήματα, τους λείπει από παντός η εμπνευστική. Προς το παρόν πρέπει να περιορισθώ στο διάβασμα «Ελλήνων ποιητών ή πεζογράφων». — Γ. Αλήτην, Πάτρας. Σας είπαμε ότι θα δημοσιευθώ με την σειρά του. Αυτό σημαίνει: όταν δημοσιευθούν όλα τα έργα μου πριν από το δικό σας. Ούτε άμελεια, ούτε προτίησις εισχωρεί. — Φιφήν, Καλλιθέα. Δεν είναι πολύ κακό, αλλά πολύ κοινότυπο. — Πατριμόν, Πάτρας. Εγκρίνεται το «Μετανοήσαν». — Μυρτιώτην, Ένταυθα. Καλό, και θα δημοσιευθώ με κάποια συντόμηση. — Φοίβον Πένην, Λάρισα. Το «Αγάπης τραγούδι» διορθώστε το λίγο και στείλτε το πάλι. — Γ. Παυλάτων, Ένταυθα. Θα δημοσιευθώ συντομυμένο λίγο. — Συριανήν Μοῦσαν, Σόρων. Τα ποιήματά σας, μολοντί ως πρωτόλεια έχουν κάποιον αδεξιότητα, δείχνουν ωστόσο ότι θα μπορούσατε σύντομα να γράψετε κάτι καλό.

Εκλέγετε όμως θέματα πιο πρωτότυπα. Β. Συκιώτην, Σταυρόν Ιθάκης. Θα δημοσιευθώ. — Αίλ. Βέρτη, Ένταυθα. Καλό και θα δημοσιευθώ με την σειρά του συντομυμένο λίγο. Διαλέγετε θέματα πιο πρωτότυπα. — Στ. Αλ. Ένταυθα. Δεν είναι ανάγκη να εγγράψετε συνδρομητάς για να μας υποστηρίξετε. Αρκεί να προπαγανδίσετε την «Εβδομάδα» στους φιλικούς κύκλους σας και να την δανείσετε μια φορά σ' εκείνους που νομίζετε ότι είναι σε θέση να την εκτιμήσουν. Σας ευχαριστούμε ωστόσο για την προθυμία σας. Στο άλλο έωτημά σας απαντούμε: ευχαρίστως. — Εμμανουήλ, Ένταυθα. Τα σκαλντα δεν είναι δυστυχώς δημοσιεύσιμα. — Α. Β. Β. Ένταυθα. Σας ευχαριστούμε θερμά. Θα δημοσιευθούν οι «Ορηνό». — Κωνστ. Αρώνην, Ένταυθα. Εγκρίνεται το «Πόθος», αλλά πρέπει να αλλάξετε τον τελευταίο στίχο του τετραστίχου και να μας το στείλετε. — Ο. Παπαϊωάννου, Γλυφάδα. Το πεζό σας είναι καλό αλλά κοι-

νότυπο. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο, και θα το δημοσιεύσουμε ευχαρίστως. Σας ευχαριστούμε θερμά για τις ενέργειές σας. — Λάκην Κέκχησιν, Ιωάννινα. Στείλτε μας κάτι πιο πρωτότυπο. — Ο. Ψιμάθη, Ένταυθα. Το ποιήματάς έχει κάποια ευθυμογραφική γοτιά, σε άλλα σημεία μας θυμίζει δημοτικό τραγούδι. Τού λείπει ωστόσο η ποιητική εμπνευστική. Ίσως, αν διαλέξετε ένα θέμα πιο πρωτότυπο και πιο σύντομο, κατορθώσετε κάτι καλλίτερο. Σας συνιστούμε συγγρόως να διαβάσετε «Ελλήνας ποιητής». — Θ. Αρώνην, Κομοτηνή. Το πεζό σας είναι καλογραμμένο, αλλά κοινότυπο. Διαλέξτε κανένα άλλο θέμα και στείλτε το. Ας είναι και λίγο πιο σύντομο. Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια.

Εάν η Κυρία Κυκή
δεν είχε τὴν NIVEA...

δεν θα ἦτο τόσο εὐχαριστημένη
μετὰ τὴν πλύσιν.

Ἄλλοτε ἐστενοχωρεῖτο διὰ τὰ χέρια τῆς,
διότι ἀπὸ τῆς διαφορῆς δουλειῆς μὲ τὸ
νερὸ ἐφαίνοντο πάντοτε ρυτιδωμένα,
γηρασμένα καὶ δουλεμένα.

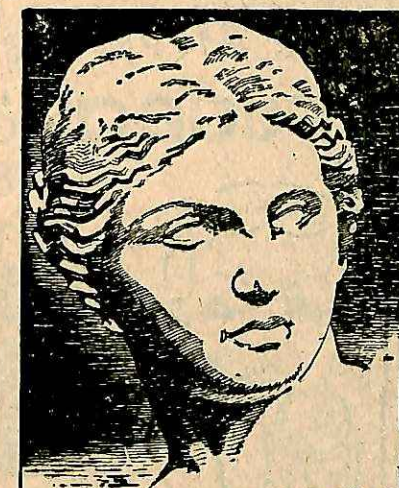
Τώρα ὁμως πού τρίβει καλὰ τὰ χέρια τῆς,
πρὶν καὶ μετὰ τὸ πλύσιμο, μὲ κρέμα
NIVEA, ἄλλαξαν ὅλα.

Ἡ κρέμα NIVEA ἐπειδὴ περιέχει EUCERIT
εἰσχωρεῖ εἰς τὰ θαθεῖα στρώματα τοῦ δερ-
ματος καὶ ἀναπληρώνει τὰς λιπαρὰς οὐ-
σίας τὰς ὁποίας χάνει αὐτὸ μὲ τὸ πλύσιμο.

Μὲ τὴν κρέμα NIVEA τὸ δερμὰ
παρμένει λεῖον, τρυφερό καὶ παρ-
δὴν τὴν δουλειὰ τὰ χέρια παρου-
σιάζονται πάντοτε περιποιημένα.

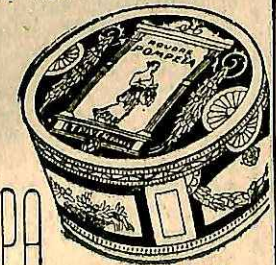

Η Περμανάντ σκλη-
ραίνει τα μαλλιά και τα
δαμπώνει. Η μπιριαντίνη
FIX της Αρωματοποιίας
L.T. RIVER κάνει τα μαλλιά
άπαλα και στιλπνά. Χρησι-
μοποιείται με ένα βαποριζατέρ
και συγκρατεί τα μαλλιά
χωρίς να κολλούν.

Δεν δα
συναγωνιζοῦτε
τὴν Αφροδίτη!

ἀλλὰ ἀσφαλῶς οἱ γνωστοὶ σας
θα σὰς εὐρουν ροιτευτικώ-
τερη ἀπὸ κάθε ἀλλήν φορὰ

ΠΟΥΔΡΑ
ΠΟΜΠΕΪΑ
Λ.Τ. ΡΙΒΕΡ

ΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 44)

που μου γράφετε αὐτῶν τῶν αἰτιῶν εἶ-
ναι ἐκδηλώσεις. Ὅταν λοιπὸν ἡ αἰτία ἐ-
ξαφανισθῇ, θὰ εξαφανισθοῦν καὶ τὰ ἀν-
τικειμενικὰ αὐτὰ συμπτώματα. Ὡστε
προβῆτε σὺς ἐξετάσεις πού σᾶς γράφω
καὶ ξαναγράψτε μου.

Ντόλλυ, Θ)νίκη. Στὴ κάκωση
πού ἐπῆλθε στὸ μέρος τοῦ προσώπου σας
συνεπεία τοῦ κτυπήματος, προσθέσατε
καὶ σεῖς ἄλλη κάκωση χειρότερη μὲ τὸ
νύχι σας. Κι' ἔτσι ἡ ἐκχύμωσις καὶ ἡ
καταστροφή τῆς ἐπιδερμίδος ἐγίνε βαθυ-
τέρα. Λοιπὸν, κάθε πρωὶ καὶ θράδυ νὰ
ρίγνετε μέσα σ' ἓνα κουτάλι τῆς σούπας
ζεστό νερὸ 20 σταγόνες ἀπὸ τὸ κάτωθι
φάρμακο καὶ βουτώντας μέσα τὸ δάκτυ-
λό νὰ κάνετε ἓνα ἐλαφρὸ μασάζ τῆς οὐ-
λῆς. Τὸ δὲ μεσημέρι νὰ κάνετε μιὰ ἐλα-
φρά ἐπάλειψη τῆς οὐλῆς μὲ σκέτη γλυ-
κερίνη.

Alcool
Benjoin
Baume de Judée

15 gr.
5 gr.
15 gouttes

Ἐπειδὴ δρίσκεσθε μακρὰ καὶ ἐκεί
μποροῦν ν' ἀγνοοῦν τὸ τελευταῖο φάρμα-
κο, μὲ τὸ ντέ ζυντέ, νὰ τοὺς πῇτε
ὅτι εἶναι τὸ μπόμ ντέ λά με κ.

Μ. Στεφαν, Ἐνταῦθα. Σᾶς γράφω
συνταγὲς λοσιόν κι' ὅχι γάλακτα πού μου
ζητάτε, γιατί αὐτὲς εἶναι εἰδικὲς σκευα-
σίες, πού δὲν γίνονται μὲ συνταγὲς στὰ
φαρμακεία, ἐλλείψει διαφόρων ὑλικῶν, τὰ
ὅποια καὶ ἔχουν τὰ εἰδικῶς μὲ τὰ καλ-
λυντικὰ ἀσχολούμενα ἐργαστήρια.

Lait d'amaddes 50 gr.
Glycerine neutre 10
Eau de roses 200 gr.

Γιὰ τὸ θραδυνὸ ξεμακιγιάρισμα τὴν ἐ-
ξῆς λοσιόν:

Eau de roses 200 gr.
Glycerine 50
Borax 10

Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα νὰ χρησιμο-
ποιῆτε τὸ κτυπημένο ἀσπράδι αὐτοῦ.

Γαρδένια, Καλάμει. Ἡ συνταγὴ
πού μου ζητάτε εἶναι ἡ ἐξῆς:

Eau-de-vie 60 gr.
Eau d'Hamamelis veritable 60 gr.
Alun en poudre 15 gr.

Βουτώντας στὸ ὑγρὸ αὐτὸ μ' ἓνα
σφουγγάρι κάνετε πρωὶ καὶ θράδυ μιὰ
φριζιὸν καὶ μὲ κατεύθυνση πάντοτε ἐκ
τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω. Ἐπίσης τοπικὴ
ἡλιοθεραπεία ἀρχίζοντας ἀπὸ 5 λεπτὰ
καὶ φθάνοντας στὰ 10 λεπτὰ. Ἐννοεῖται
ὅτι ἡ χρῆσις τῶν ἄνω πρέπει νὰ διαρκέ-
σῃ ἐπὶ μακρὸν γιὰ νὰ ἐπιτύγετε πραγμα-
τικῶς εὐχάριστα ἀποτελέσματα.

PÉTROLE HAHN
ἡ Τροφή τῶν
μαχιῶν.

Μάλιστα
ὅλοι μας
μεταχει-
ριζόμεθα
ΚΟΛΥΝΟΣ

Εἶναι φυσικὸν ὁλόκληρος ἡ οἰ-
κογένεια νὰ μεταχειρίζεται καὶ
νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ.

Χιλιάδες ὁδοντοῖατροι θὰ
οἶσαν εἴπαν ὅτι οὐδεμία ἄλλη
κοινὴ ὁδοντόκρεμα δὲν περιέ-
χει τόσα θαυμαστὰ συστατικὰ
διὰ τὴν λάμψιν τῶν ὁδόντων
τὴν ἐξυγιάνειν τοῦ στόματος

καὶ μὲ τὴν ἐγγύησιν ὅτι ἡ χρῆ-
σις τῆς εἶναι εὐχάριστος καὶ
οἰκονομική.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ δχι μόνον δια-
τηρεῖ καθαροὺς καὶ στιλπνοὺς
ὁδόντας ἀλλὰ καταστρέφει τὰ
ἐπικύνδυνα παράσιτα ἢ αἰτία
τῆς σήφους.

Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ εἶναι πλὴν
οἰκονομική.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ
ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Δ. Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Μόνον ἡ ΑΕΡΟΠΟΙΗΜΕΝΗ Πούδρα ἀντέχει εἰς αὐτὴν τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μάτ» καθαρὸ
καὶ γοητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9
τὸ πρωὶ μέχρι τὰς 5 τὸ ἀ-
πόγευμα. Δὲν ἔχετε ἀνάγκη
νὰ ξαναπυδραρισθῆτε
ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐ-
τὰ εἶναι τὰ ἡγγυημένα ἀ-
ποτελέσματα μὲ τὴν νέαν
ἀεροποιημένην πούδραν.
Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀ-
εροποιήσεως, εἶναι ἡ ἀνα-
κάλυψις ἐνὸς Παρισινοῦ
χημικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ
πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας,
συλλέγεται δι' αὐτὴν τὴν
χρῆσιν. Ἔτσι ἐπιτυγχάνε-
ται μιὰ πούδρα δέκα φο-
ρὲς λεπτοτέρα καὶ ἐλα-
φροτέρα ἀπὸ τὰς συνή-
θεις. Αὕτη ἡ μέθοδος χρῆ-
σιμοποιεῖται τῶρα εἰς τὴν
παρασκευὴν τῆς πούδρας
Τοκαλόν. Ἰδοὺ διατὶ ἡ
πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦ-
ται τόσον κανονικὰ καὶ ὁ-
μοιομόρφως καλύπτουσα
τὴν ἐπιδερμίδα μὲ ἓνα
σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον

ωραιότητος, διατὶ δίδει
μίαν ωραιότητα φαινομε-
νικῶς φυσικὴν, τόσον διά-
φορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀ-
πὸ τὰς βαρεῖας πούδρας
παλαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι
δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτι-
σισιδώματος. Ἡ πούδρα
Τοκαλόν κρατᾷ τόσον πο-
λὺ ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, ὥ-
στε νὰ εἶναι τώρα γνωστὴ
ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8
ῥάρας. Ἀπαλάττεσθε ἀπὸ
τὴν λιπαρὰν ἐπιδερμίδα,
ἀπὸ τὴν γυαλάδα τῆς μύ-
της καὶ ἀποκτᾶτε ἓνα εὐ-
γενικὸ μᾶτ χρῶμα πού
δὲν τὸ χαλὰ οὔτε ὁ ἀέρας,
οὔτε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐφίδρω-
σις.

Μέγα σ'έντα κυλή πούδρα Rea...
...βρίσκειται ή όμορφιά σας...

ή Πούδρα Rea είναι
προϊόν τής 'Αρωματοποιίας Cana.
'Υπάρχει εις 9 σταθερούς χρωματισμούς
καί πωλείται σ'όλα τὰ καλὰ καταστήματα.